

BROJ 143

CENA 5 DINARA

NINJA

3,5 DM, 12 FRF, 22 ATS, 220 SIT, 60 DEN

VAMPIRI IZ L. A.

DEREK FINEGAN

VAMPIRI IZ L. A.

Derek Finegan
VAMPIRI IZ L. A.

Izdavač:
NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1996. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

VAMPIRI IZ L. A.

Čak Majls, beskućnik, bez ijednog živog rođaka ili poznanika, lutao je te noći periferijom Los Anđelesa u potrazi za zalogajem hrane, gutljajem bilo kakvog alkohola i skrovišta u kome će provesti noć. Opsednut tim idejama nije ni primetio crni »čiroki« koji je lagano klizio za njim na nepunih petnaestak metara. Čak najzad ugleda kontejner koji su đubretari za boravili da isprazne i požuri na tu stranu. Uhvati se rukom za ivicu i nagnu se da bolje osmotri unutrašnjost kontejnera. Na njegovu sreću, odmah je ugledao nekoliko komada hleba, dve cele jabuke i još nekoliko otpadaka...

Istog trena dve snažne ruke smakoše ga sa kontejnera i oboriše na zemlju. Nije uspeo ni da se pobuni, a i zašto bi? Nije stigao ni da trepne, a oštra igla zabode mu

se u vrat. Poslednje što je čuo bilo je zujanje nekakvog aparata. Zujanje koje ga je neodoljivo teralo da sklopi oči i zaspi.

I zaspao je — zauvek.

Dve senke koje su nekoliko minuta poslovale oko njega brzo se uspraviše, pokupiše nekoliko stvari sa zemlje i odjuriše put parkiranog vozila. Nisu se čak potrudili ni da uklone beživotno telo nesrećnog beskućnika.

Pola sata kasnije i samo neka dva i po kilometra dalje, ponovila se ista slika. Ovog puta žrtva je bila umno poremećena Mili Stark, koju je poznavala polovina losanđeleskih beskućnika. Ona je primetila dve senke koje su joj prišle, čak je i počela da razgovara sa njima — i to je bilo sve.

Pre nego što je osetila ubod igle u vrat pomislila je da

ona dvojila žele da je siluju. Nije se uplašila. Samo se nasmejala. Pa, nju niko nije po-
želeo poslednjih nekoliko godina, a sad ovo...

I ona je čula nekakvo zujanje i osetila kako brzo tone u san. I njeno beživotno telo ostalo je na betonu uz sam zid neke prodavnice, bez vidljivih tragova nasilja, ali zato neverovatno bledog lica, ruku i nogu.

Dežurne patrole našle su oba tela negde u zoru. Mahom mladi policajci, akademci koji su krenuli teškim stazama policijskog poziva. U pratnji starijih kolega zbunjeno su posmatrali mrtva tela. Za sve njih bila je to obična smrt bezimenih beskućnika — i posao za gradsku mrtvačnicu, a ne za policiju.

Međutim, jedan od »guštera«, mladić po imenu Bil Gredi, nekoliko puta je zagledao sćućušni trag uboda na vratu nesrećne žene.

— Šta je Bili, da ti se ne sviđa matora? — podsmehivao mu se vođa patrole, debeli Džek Džarvis.

— Nešto ovde nije u redu, ser — uzvрати Bil praveći se da nije čuo neukusnu primebdu.

— Sigurno da nije u redu. Baba je mrtva. Šta tu ima da te buni? — brecnu se Džar-

vis koji je svoj posao otkako je došao u policiju radio preko volje, trudeći se da izbegne sve ono što je moglo da se iskomplikuje, da mu zada posla i glavobolje.

— Mislim da ova nesrećnica nije...

— Šta, do vraga, nije? ŠTA?!

— Pa, mislim da nije umrla prirodnom smrću. Eto šta — pomalo iznerviran odgovori mladić nešto oštrijim tonom.

Džarvis oseti kako mu krv navaljuje u lice. Ostala dva početnika iz patrole stajala su po strani i posmatrala šta se dešava. Ni njima se Džarvis nimalo nije dopadao i jedva su čekali da ga Bil Gredi izigra, nadmudri... bilo šta.

Gotovo se gušeći od navale besa, Džarvis počeo da sikće:

— Slušaj, Gredi. Od prvog dežurstva ti stalno nešto pametuješ i to mi se nimalo ne sviđa. Ovde sam ja gazda! Upamti to! Ja sam vođa patrole. Tvoje je da radiš ono što ti JA kažem, a ne da razmišljaš. Jasno?!

— Nije jasno, ser. Naša je dužnost da ispitamo sve ono što može da bude od značaja kada je u pitanju smrt i...

— Dosta!!! — ciknu Džarvis. — Zovi gradsku mrtvačnicu i natrag u kola! O ovome ćemo još da razgovaramo sa

kapetanom kad se vratimo. Naučiću te ja kako se poštuje stariji. . .

Na svoju žalost, Džarvis je morao da zaključi da je mlađi policajac Gredi bio više po volji kapetanu Malkolmu.

— Ser, pažnju mi je privuklo izrazito bledilo kože kod preminule, kao i trag nekog uboda u predelu vrata. Tačnije, u venu.

— Na šta ciljaš, Gredi? — prekide ga kapetan.

— Pa, imam neke ideje, ali bih više voleo da sačekam nalaz obducenta, ser!

Kapetan zadovoljno klimnu glavom. Momak je pokazao da ume da razmišlja, da nije brzoplet i da, što je najvažnije, dobro obavlja posao. Otpusti ga s nalogom da ode po nalaz obducenta, a onda se vrati ostalim poslovima. Ni sam nije pridavao neki poseban značaj činjenici da su sa ulica Los Anđelesa nestala dva beskućnika. Njih je u ovom gradu bilo na hiljade i niko neće pridavati značaj tim događajima. Novine su tražile senzacije, krv, ludilo. . .

Već je i zaboravio na oba slučaja kad na vratima njegove kancelarije, negde pred sam ručak, zakuca Bil Gredi. Momak je u rukama držao omot sa oznakom gradske mrtvačnice.

— Ser, nalaz obducenta — reče momak pružajući koverat.

Kapetan ne pruži ruku, ni ti reče bilo šta. Njegova podignuta obrva bila je jedino pitanje.

— Oba tela. . . i onog muškarca i one žene. . . ostala su gotovo bez kapi krvi, ser.

— Kako to misliš bez kapi krvi? Gde im je krv?

— To ovde ne piše. Na licu mesta nije bilo ni najmanjeg traga krvi. Ona je jednostavno nestala, ili. . .

— Ili šta, Gredi? Hajde, momče, nemamo čitav dan. Ispljuni to što ti je na vrh jezika!

— Ili je neko. . . odneo ser!

Kapetan se zablenu u momka. Kome je to, do đavola, bila potrebna krv dvoje beskućnika? Pa u bolnicama ima krvi za sve potrebe. Mora da je u pitanju neki ljudi ubica koji je izmislio ovakav način za zadovoljavanje bolesnog uma. Ako se zadrži na ovome biće u redu, a šta ako se ovakva ubistva nastave?

Nekoliko minuta kapetan je intenzivno razmišljao. Najzad ustade sa stolice i priđe Grediju.

— Momče, napiši izveštaj. Predaćeš ga meni lično. Ne obaziri se na Džarvisa. Evo, njegov izveštaj je već na mom stolu, ali je »prazan«. Mene

interesuje tvoj izveštaj. I još nešto: neka tvoji drugovi iz patrole o ovome čute. Jasno?

Momak klimnu glavom i napusti kapetanovu kancelariju. Pet minuta kasnije Toni Kanale i Liza Stenford članovi patrole, bili su o svemu obavješteni. Što se njih dvoje tiče, niko neće saznati za nalaz obducenta ni Gredijev izveštaj, čvrsto su obećali.

Nekoliko dana, ili bolje reći noći, sve je prošlo relativno mirno, a onda su na tri mesta, nedaleko jedno od drugog, našli još troje skitnica. Ovog puta žrtve su imale čak po dva uboda u vrat...

Kapetan Malkolm je nervozno šetkao po kancelariji gričkajući prosede brkove. Ovo već postaje ozbiljno. Takozvane serijske ubice uvek su zadavale glavobolje policiji, tim pre što su za novine i televiziju bili prave poslastice. Na sreću, još nijedan novinar nije saznao za oba ubistva. Gredi i njegova grupa znali su da drže jezik za zubima. Čak su i međusobno malo pričali o ubistvima. Uostalom, oni su bili patroladžije, a ubistva su posao za detektive iz odseka za ubistva.

Što je najgore, ubica se okomio samo na sektor koji je pokrivala njegova policijska stanica. Doduše, taj sektor

bio je i najzahvalniji, jer je pokrivaio najgori deo grada: periferijska naselja, magacine i napuštene kuće predviđene za rušenje. Njegovo stanici pripadala je samo jedna »velika« ulica i jedna strana buleva.

Kapetan Malkolm shvati da je došlo vreme da svoje brige podeli sa nekim od svojih ljudi. Odluči da pozove svog najboljeg čoveka.

Pet minuta kasnije pred njim je, zavaljen u fotelju s čašom irskog viskija u ruci, sedeo poručnik Pat Mening. Ovaj tridesetogodišnjak bio je u policiji već osam godina i važio je za dobrog i poštenog policajca koji je imao »ono nešto«. Brzo je nalazio tragove i put u rešavanju i najkomplikovanijih zločina.

Momak srknu žestoko piće, obližnu se, a onda pogleda svog šefa preko ruba papirnate čaše.

— Dakle, šefe, šta je u pitanju? Čim mi naslužite »ovaj« viski, znam šta me čeka. Raspalite — dodade osmehnuvši se.

— Pate... nas dvojica radimo dovoljno dugo i nema potrebe da ovo što imam da ti kažem uvijam u celofan. Stvar je ovakva: neko već duže vreme ubija beskućnike iz našeg rejona. Čekaj, to nije

sve. Sad dolazi ono najvažnije: na mestu zločina nikada nema ni najmanjeg traga. Nema tragova borbe, nema svedoka. I — nema krvi. Mislim, bukvalno je nema. Nema je ni u telima poubijanih — u dahu izusti kapetan Malkolm.

Pat Mening iskapi ostatak pića i malo se uspravi u fotelji kao da je želeo bolje da čuje.

— Da, momče. Evo, ovde su nalazi obducenta. Naredio sam im da čute, i oni za sada to poštuju. Pitam se samo kada će vest ipak da procuri — nastavi pružajući poručniku nekoliko fascikli.

Pat Mening je pažljivo zagledao fotografije žrtava. Na uvećanim fotosima crvenim flomasterom bili su obeleženi tragovi uboda. Poručnik je usput čitao i one podvučene redove koji su potvrđivali kapetanove reči. Ni u jednoj žrtvi nije bilo gotovo nimalo krvi.

Poručnik vrati fasciklu na sto i odšeta do prozora. Dugo je posmatrao kolonu automobila na udaljenoj ulici. Najzad se okrete i upita kapetana:

— Šta ćete da preduzmete?

— To sam hteo sa tobom da se dogovorim. Obojica znamo da ovo može da digne veliku prašinu, tim pre što ni

izbori nisu daleko. Ako se neko od kandidata dohvati ovoga, može da nam zada grdne glavobolje. Drugo, obojica znamo da smo »tanki« sa ljudima.

— Sve je to tačno. Moji momci su još uvek okupirani pljačkom u našem magacinu, kao i onim otmicama. Sada nemam nijednog detektiva na raspolaganju.

— Možda mogu da ti pomognem, mada su ovi momci još »gušteri«. U svakom slučaju, to je sve što mogu da ti ponudim. Poslaću ti ih, pa ti odluči. U međuvremenu uključujući sve svoje moždane ćelije i pomagaj!

Poslednje reči kapetan je izgovorio takvim tonom da je poručnik shvatio svu težinu problema koji se navalio na pleća njegovog šefa i prijatelja. Zato mu s vrata dobaci:

— Ne brini, Sajmone, nešto ću već smisliti. Pošalji mi te tvoje »guštere«. Ko zna, nekad se desi da i oni imaju oštre zube.

Kapetanu laknu, mada mu se činilo da je ta olakšica više plod njegove želje nego realnosti. Bilo kako bilo, on pozva Bila Gredija i obavesti ga da će do daljnjeg njegova grupa da radi pod komandom poručnika Meninga.

Momak je jedva uspevao da se uzdrži da ne vikne od radosti. Ipak, uspeo je da se kontroliše i tobož natmurenog lica prođe pored debelog Džarvisa kome je postalo sumnjivo to što kapetan ovog zelembača već nekoliko puta poziva u svoju kancelariju.

— Znači, počelo je »ribanje« mudrača, ha? Još ćeš ti da vidiš ko je Džarvis — likovao je debeljko upecaвши se na Gredijevu glumu.

Gredi ga samo okrznu smrknutim pogledom i nastavi put. Tonija i Lizu našao je u kantine. Uzeo je doručak i odneo poslužavnik do njihovog stola. Tiho, da niko osim njih dvoje ne može da čuje, saopšti im novost:

— Liza, ti... kako da kažem... ako ne želiš ne moraš...

— Ne dolazi u obzir. Idem sa vama. Nema šanse da me se otarasite — gotovo povika lepuškasta brineta krupnih kestenjastih očiju.

Gredi je uhvati za ruku i nasmeši se.

— Pogrešno si me shvatila. Mislio sam na opasnost. Mi smo ipak samo početnici, a ti si... pa ti si uz to devojka.

Liza mu uzvрати stisak ruke.

— Zaboravljaš, Gredi, da sam odrasla uz oca policajca i

da su oba moja brata... bili policajci — dodade uz setan osmeh.

— Izvini, Liza. Ti si naša, u svakom pogledu.

Nisu ni primetili kada se o njihov sto očešao poručnik Mening koga su upoznali još pre nego što su došli u policijsku stanicu.

— Za pola sata čekam vas kod »Debelog Harija«. Dođite u civilu — prošapta poručnik i ne gledajući ih.

Kada su napustili kantu, njih troje osećali su se toliko ponosni i važni da umalo na taj način nisu skrenuli pažnju ostalih patroladžija. Ipak, brzo su zaglavili na vrata i požurili do svlačionice.

U zakazano vreme, tačno u minut, seli su za sto za kojim je poručnik Mening sedeo. On ih sve redom zagleda pažljivo. Zaključujući da pred sobom ima troje mladih, odlučnih ljudi koji su spremni i dušom i telom da se posvete pozivu koji su odabrali. To mu se dopalo.

— Kako si posumnjao da nešto nije u redu? — obrati se on Bilu Grediju.

— Ona žena bila je preterano bleđa čak i za mrtvaca, ser. U Akademiji sam naučio da svaka sumnja mora da se ispita do kraja, jer najčešće sitnice odlučuju onu razliku

između pravog i pogrešnog traga, ser.

— Aha, tu si u pravu. Molim te, izbaci ono »ser«. Nisam ja baš toliko stariji od vas. Ime mi je Pat... i to će biti dovoljno. O. K.?

— Jeste, ser... mislim Pat — zbuni se Gredi.

— Da li neko od vas ima neku ideju o ovome? — nastavi poručnik.

— Već smo razgovarali o tome — nastavi Gredi koji je očigledno, po dogovoru, preuzeo vođstvo. — Po nama, postoji dva motiva: ludilo ili trgovina.

Pat Mening podiže obe obve uvis u znak interesovanja i čuđenja istovremeno. Uzdrža se, međutim, da postavi pitanje, jer im tog trenutka priđe lično debeli Hari da primi narudžbinu. Kada se udaljio, pošto je s poručnikom izmenjavao nekoliko kurtoaznih rečenica, ovaj ponovo pogleda Gredija.

— Tako mislimo: ako nije u pitanju neki ludak, koji želi da izigrava vampira, onda je reč o trgovini krvlju.

— Koliko ja znam, u bolnicama ne oskudevaju, ali...

— Poručniče Pat — javi se Liza. — Ja ću lako da ispitam tu činjenicu. Imam rođaku u banci krvi. Ono što znam to je da u poslednje

vreme zbog straha od side i virusa »ljudoždera« sve manje ljudi odlučuje da pristane na iglu. Naime, niko ne želi da reskira.

Patu Meningu sinuše razne ideje. Bilo je u rečima ovih početnika mnogo toga što je moglo da bude istina.

— O.K. Radićemo ovako. Prvo, zbog ostalih, vas troje ste od prekosutra »suspendovani«. Kapetan će smisliti neku začkoljicu koja će posle biti brisana iz vaših dosijea. Radićete samo sa mnom, i to u civilu. Ne treba ni da vam napominjem da je sve ovo u strogoj tajnosti. Jer, ako ste u pravu, ako je reč o trgovini, onda je pred nama veliki zalogaj i još veća opasnost. Zato, oprezno i tiho. Ispitajte svaku mogućnost, svaku sitnicu, svaki trag. Liza neka proveri sa bankom krvi, a vas dvojica bićete »lutalice«. O tome ćemo se još dogovoriti sutra uveče.

Ostatak vremena proveli su u neobaveznom časakanju. Poručnik je želeo što bolje da upozna svoju novopečenu »udarnu grupu«, da vidi šta rade van službe, kuda se kreću, ko su im prijatelji...

Te noći, međutim, desilo se još jedno ubistvo, ali ovog puta stradala je, greškom, ćerka člana gradskog veća.

Devetnaestogodišnja Keli Smit bila je pod uticajem LSD i, onako omamljena, zalutala je u jednu od sporednih uličica. Crni »čiroki« naišao je baš u tom trenutku i njegovi putnici odlučili su da je prate.

Keli je na sebi imala mini suknju, svilenu bluzu i sandale sa visokim potpeticama. Jednom reči, pratiodi iz »čirokja« stekli su utisak da je pred njima jedna od bezbrojnih prijateljica noći. To je bilo dovoljno da je odaberu kao žrtvu.

Dvojica napadača brzo su je savladali i ubacili u vozilo.

Niko nije primetio šta se dogodilo i »čiroki« velikom brzinom napusti mesto napada. Čitav sat kasnije izbacili su neživotno telo nesrećne devojke na sasvim drugom kraju grada.

Pronašli su je odnosači smeća i odmah obavestili policiju. Kapetan Malkolm nije imao kud i morao je da obavesti njene roditelje. Bilo kako bilo, već u popodnevним vestima devojčina slika pojavila se na TV ekranima i u svim večernjim izdanjima. Neko od novinara sudske hronike posetio je i gradsku mrtvačnicu tragajući za podrobnijim podacima o uzroku smrti. Uz pomoć nekoliko nov-

čanica od dvadeset dolara uspeo je da se dokopa i ostalih dosijea.

Idućeg jutra najveći list koji izlazi u Los Angelesu na prvoj strani preko svih šest stubaca izbacio je naslov: »Vampir hara našim gradom«. Dalje u podnaslovima i tekstu novinar je obelodanio i stradanje petoro beskućnika.

»I tako, dok nepoznati vampir ubija naše sugrađane, ostavljajući njihova tela bez kapi krvi, policija čuti i, što je još gore, pokušava sve da zataška. Član Gradskog veća, Džek Smit, čija je kćerka najnovija ali svakako ne i poslednja žrtva vampira, obećava da će da napravi krš i lom u policijskoj stanici, pa i u čitavoj losanđeleskoj policiji ako se u najkraćem roku ne otkrije ko to ubija i ispija krv pobijenih«, zaključio je novinar.

Od tog jutra nastala je mora za kapetana Malkolma. Telefon na njegovom stolu usijao se od raznih intervencija koje su se kretale od »prijateljskih saveta« do otvorenih pretnji. Najkonkretniji bio je komesar.

— Kapetane, do izbora ima još tri meseca i ja ne name ravam da izgubim. Ako u roku od mesec dana ne rešiš ovu frku — ne računaj na pen-

ziju, kao ni na dalji posao u MOJOJ policiji! Jasno?!

Da, bilo je više nego jasno. Ali, baš ta pretnja učinila je da kapetan Malkolm povuče pravi potez. Nije povećao broj ljudi na ovom slučaju, niti je jednu jedinu izjavu dao novinarima. Rekao im je da će ih lično pozvati kad za to dođe vreme. To je bilo sve.

Nije čak zvao ni poručnika Pata Meninga. Znao je on da njegov najbolji čovek ume da radi svoj posao i nije želeo da mu smeta. Sam, gledao je da se što manje zadržava u policijskoj stanici izbegavajući tako nasrtljive novinare, sitne budže i sve ostale »dušebrižnike«.

Na njegovu nesreću, ubistva su se nastavila.

U narednih sedam dana još četvoro beskućnika napustilo je ulice anđeoskog grada dok su putnici u crnom »čirokiju« odnosili svu njihovu krv.

Nekoliko hiljada kilometara dalje, u Japanu, u višemilionskom Tokiju i u samom centru grada, još jedan čovek polako je postajao akter priče. Senator Vil Bruster, ina-

če žitelj Los Anđelesa, svaki čas brisao je znojavo čelo, iako je klima-uređaj u omalenoj kancelariji na osmom spratu poslovne zgrade dobro funkcionisao. Razlog ovom obilnom znojenju bio je razgovor koji se vodio između njega, njegovog ortaka iz SAD, Krejg Lestera, i omalenog, mršavog Japanca prosede kosse i brkova, Sato Konukija.

Vil Bruster je sa Japanom, tačnije sa Konukijem, imao određene poslove, a na nava-ljivanje svog američkog ortaka došao je da te poslove i prošire. Na njihovu nesreću, Sato Konuki nije želeo ni da čuje da radi bilo šta drugo osim dotadašnjih aranžmana. A ti aranžmani sastojali su se od dobijanja i plaćanja određenih informacija do kojih je senator Brister dolazio u DC Vašingtonu. Te informacije Sato je koristio prema nahođenju, ali u svakom slučaju dobro ih je plaćao.

— To je moja poslednja reč. Želim vam udoban let kući — reče Japanac ustajući sa svog mesta.

Iznerviran što su mu se pla novi izjalovili, Krejg Lester skoči i opsova.

— Ma koga ti odbijaš kao poslednjeg džukca, vaško kosooka?! Mnogo si hrabar za slabašnog i nenaoružanog či-

ćicu! — dobaci ustremivši se na Konukija.

Iako je gotovo pola metra bio viši i dobrih trideset kilograma teži, izvukao je debliji kraj. Jednim veštim džiju-džicu zahvatom Konuki ga bacila na pod.

— Vi Jenki mislite da sve leži u sili i snazi. Zaboravljate na veštinu, na duh...

Pobeleo od besa i poniženja koje je doživeo, Krejg poteže »kolt gaverment« kalibra 45.

— Neka ti sad pomogne taj tvoj duh i veština, crve žuti! — vrisnu repertirajući pištolj.

Senator Bruster kriknu pokušavajući da spreči najgore, ali bezuspešno.

Sato Konuki pokuša da pobegne kroz vrata, ali prvi hitac pogodi ga posred srca i on se ukoči u mestu. Druga dva hica pogodiše ga u glavu gotovo mu raznevši lobanju.

— Prokletniče... Šta to uradi?! Šta ćemo... sad? — zajauka senator.

— Ne kukaj! Neće mene jednog žutać da tresne i da to preživi! Hajde, očigledno su vrata dobro tapacirana, jer niko nije čuo pucnje. Kidajmo — uzvрати Lester vraćajući »kolt« u futrolu pod miškom.

Sekretarica, koja je jedina sedela ispred vrata, očigledno je nešto posumnjala, jer je pritiskom na dugme pozvala obezbeđenje. Samo zahvaljujući tome što se baš tog dana pokvarila kamera skrivena iza ukrasnog bilja u kancelariji Sato Konukija, senator i njegov ortak uspeli su da pobegnu.

Naime, dve prostonije dalje ispred ekrana sedeli su naoružani telohranitelji Sato Konukija.

Ono što je malo ko znao, a što dvojica Amerikanaca nisu ni sanjala, to je bila činjenica da je poznati biznismen Konuki istovremeno bio jedan od ojabuna tokijskih jakuza.

Bilo kako bilo, tek Bruster i Lester izjuriše iz zgrade i narediše vozaču da krene punom brzinom.

Jakuze, koje su istrčale na ulicu samo minut-dva kasnije, uskočiše u dvojica kola i dadoše se u poteru.

Američki vozač bio je prvo-klasni profesionalac i začas se našao na sporednoj ulici koja je vodila ka američkoj ambasadi.

Dva sata kasnije, pod jakim pratnjom, njih dvojica stigli su na aerodrom i vladinim specijalnim avionom odleteli za SAD.

Čitavim putem senator Bruster izbegavao je da pogleda u svog ortaka, a pogotovu da sa njim zapodene razgovor. Krejg Lester kao da se nimalo nije uzbuđivao. Ispio je nekoliko »burbona«, zapalio debelu »havanu« i, udobno zavaljen na ležaj, odbijao dimove prema tavanici.

— Posao sa onim žutim je propao, ali svejedno, potražićemo partnera na drugoj strani. Nije on jedini. Ono što mi nudimo ima kupce po celom svetu. Ovog puta JA ću da potražim kupce, ako treba čak u Australiji — govorio je više za sebe nego što se obraćao senatoru Brusteru koji se pravio da drema.

Bila je to varka. Senator je razmišljao šta dalje da radi. Pogibijom Satoa izgubio je siguran i znatan izvor finansiranja. Zahvaljujući baš tim parama uspešno je sproveo prošlogodišnju izbornu kampanju i zadržao mesto u Senatu.

U jedno je bio siguran: što pre moraće da se reši Krejga Lestera. Samo, znao je to, lakše je bilo tako nešto odlučiti nego sprovesti. I čitav taj posao oko trgovine krvlju i ljudskim organima bio mu je odvratan.

Kao da pogađa kakve muke more njegovog ortaka, Kre-

jg se podiže i drmnuga po ramenu.

— Ne brini ništa, senator. Posao ide dalje. Kažem ti, i ne slutiš koliko tu para leži. Sve sam ispitao. U bolnicama se na presađivanje, zbog retkih davalaca, čeka mesecima. Ljudi su spremni da plate svaku cenu. Ni krvi više nema onoliko koliko je bilo pre. Ne zaboravi da se u svetu u ovom trenutku ratuje na najmanje tri mesta. To je naša pijaca. Tu leže pare koje ćemo pokupiti. Ko zna, možda ćeš baš tim milionima iduće godine moći da se kandiduješ i za guvernera. A odatle do Bele kuće nije daleko...

Nije mogao da nađe pogodnije reči da bi pridobio bolesno ambicioznog Brustera. Guvernerska fotelja, a potom i Bela kuća bili su njegov san, njegova opsesija. Za te dve stvari bio je spreman da gazi i preko leševa. Tim pre što će on ipak ostati čovek u senci.

I, dok su oni leteli preko Pacifika, uljuljkani svako svojim planovima u Tokiju, u vi-li ubijenog Satoa Konukija okupila se najuža porodica da se dogovori oko pogrebnih ceremonija i o daljim poslovima. Sve oči bile su uprte u tridesetogodišnjeg Tanaka O-

batea. Ovaj momak zmijolike glave, zlih očiju, istaknutih jagodica i tankih usana, bio je strah i trepet za sve one koji su ga okruživali. Svi su znali da će on kao sinovac ubijenog ojabuna i beznismena Konukija naslediti oba stričeva položaja — i svi su strepeli od tog dana. Samo trojica ljudi nisu se plašili tog dana. Bila su to trojica najpoverljivijih Tanakinih ljudi koji su istovremeno bili i njegovi telohranitelji.

Brigu oko sahrane Tanaka je prepustio starcima i kada je taj deo dogovora bio okončan on ustade.

— Za tri dana putujem u SAD. Naći ću i pobiću stričeve ubice. Posle... videću...

Glas mu je bio ledeno hladan i pomalo šištav, što je još više njegovu zmijolikost približavalo kobri.

Jedan sedokosi čovek nakloni se pre nego što progovori.

— Ojabune Tanaka, razumem vaš gnev i bol, ali vas ipak molim da razmislite pre nego što krenete u osvetu. Senator u SAD nije bilo ko. Njegova smrt može mnogo toga da nam poremeti...

Starac učuta kad se Tanaka, kao da ga je ujela škorpija, naglo okrenuo.

— Moj stric je ubijen! Ubijen je u svojoj kancelariji! Naš zakon traži osvetu — i ja ću se osvetiti! — gotovo vrisnu.

Okrete se prema zidu i sa police podiže starinski daikatan mač. Držeći sjajno oružje jednom rukom za dršku, a drugom za vrh, on nasloni čelo na njega i prošputa zakletvu.

Povratka više nije bilo. To su znali svi prisutni. I pored opomene najstarijeg člana, svi su odobravali Tanakinu odluku da osveti ojabuna Konukija. To su sada i glasno izrazili.

* * *

Nekoliko dana posle ovih događaja zazvoni telefon u sali za vežbanje u kući Leslie Eldridža. On je upravo vežbao sa Tabasko Pitom, učeći ga nekim novim zahvatima i udarcima.

Pošto obrisa blago orošeno čelo, Leslie priđe zidu i skide telefonsku slušalicu. Lice mu se ozari kad posle samo njemu znane šifre prepoznađe sagovornika.

— Pukovniče, baš ste me obradovali. Već sam pomislio da ste me zaboravili — našli se.

Pukovnik Pol Skofild, šef specijalne vladine službe čija je delatnost ostala tajna i za CIA i za FBI, se nasmeja.

— Momče, kako upošte možeš tako nešto i da pomisliš? Nema dana a da te se ne setim. Dok budem živ neću zaboraviti šta si sve učinio za mene, za službu... a pre svega ono što si učinio za mog dečaka...

Pošto se malo stišao, pukovnik zamoli Leslija da se nađu.

— Kod vas ili kod mene? — upita Lesli kratko.

— Pa... negde na sredini. Recimo u Los Anđelesu. Važi? Čekaću te za dva dana u hotelu »Hajat« na Rod Grouvu, umeće u devet. Naručiću tvoju omiljenu večeru.

Odmah potom pukovnik spusti slušalicu. Iako je njegova linija bila bezbedna skoro koliko i crveni telefon u ovalnoj sobi u Beloj kući, iskusni vojnik znao je da ne treba iskušavati sreću. Što je razgovor kraći, manja je mogućnost da ga neko čuje. Uostalom, za dva dana ispričaće svom prijatelju i pomoćniku od neprocenjive vrednosti sve ono zbog čega ga je i pozvao.

Tabasko Pit je za to vreme po ko zna koji put ponavljao jedan isti pokret po-

kušavajući da ga izvede besprekorno. Kad Lesli okači telefon, Pit ga pogleda. Odmah je pročitao da je u pitanju nešto važno.

— Brige? Putovanje? — upita kratko.

— Ovo drugo — uzvрати Lesli. — Ali, ne nadaj se da ćeš se zbog toga izvući. Hajde da vidimo šta si danas naučio. Brani se!

Još dok su njegove poslednje reči odzvanjale salom, njegovo snažno telo polete kroz vazduh kao da ga je upravo ispalilo nevidljivi top velikog kalibra.

Iako je reč strah u njegovom rečniku bila nepoznata, Pit ustuknu i gotovo pade na leđa. No i pored toga oseti kako stopalo njegovog učitelja prolete na samo milimetar od ivice njegove brade. Ali, to nije bio kraj. Brzinom munje pesnice Leslija Eldridža sevnuše i zaustaviše se pre no što su udarci mogli da eksplodiraju na rebrima plavokosog diva. U istom skoku Lesli načini veličanstveni salto i zaustavi se nekoliko koraka dalje.

— Fijuuuuuu! Čoveče, da te ne poznajem pomislio bih da sam gotov. Mislio sam...

— To je greška, Pite. Velika, fatalna. Rekao sam ti da moraš da reaguješ na napad,

a ne da misliš o njemu. Ide-mo još jednom.

Još nekoliko puta Lesli je fingirao napade, ne koristeći ni svu brzinu ni svu veštinu, pružajući tako priliku Pitu da reaguje. Na kraju stade.

— Ovo nije bilo loše. Mi-slim da imaš neke šanse sa uličnim napadačima — doba-ci smejući se.

»Ovo nije loše«, bila je naj-veća pohvala koju je Lesli o-bičavao da udeli svom uče-niku i Tabasko Pit se nasmeja razdragano. Čitavih petnaestak minuta, dok su se tuširali, za-pitkivao je Leslija o tehnici koju je tog dana upoznao.

— Pite, druže, tehnika se nauči. Dugotrajnim ponavlja-njem ona se usavrši, ali to nije najvažnije. Važno je da predvidiš napad i presečeš ga u korenu. Onda si u povoljni-jem položaju od napadača.

— Lako je tebi tako da go-voriš. Ti si rođen sa tim. Ja sam sve ovo upoznao tek ot-kako znam tebe. Bojim se da sam prestar da bih bio dobar učenik...

— Opet grešiš. Sve veštine koje sam ti pokazao su pre svega plod stanja duha i ne-maju nikakve veze sa silom. Bar ne presudne. Uostalom, shvatićeš i to... jednog da-na...

Te večeri njih dvojica pošli su na obalu na večeru i pro-vod, jer je Sumiko bila odsu-tna, a Tabasko Pit se nala-zio između bivše i još neos-tvarene veze.

Pred kraj večeri Tabasko Pit se odluči da pita Leslija o sagovorniku koji im je tog popodneva prekinuo vežbanje.

— Nikada te nisam pitao ko je »pukovnik«. Vidim da ste dobri poznanici. Dakle?

— Pa sam si odgovorio na pitanje, Pite. To je stari poznanik, dobar čovek. Čovek koji zaslužuje da mu nas dvo-jica pomognemo kad god to od nas zatraži.

Pit načulji uši.

— Da li si rekao MI da mu pomognemo? — reče po-radovavši se.

— Da, ortak, mi. To ne zna-či da ćeš sutra sa mnom u L. A., ali, ko zna, možda ću te pozvati u pomoć...

— Eh, znao sam. Ideš sam, a te priče o pozivu ostavi za nekog drugog.

Šaleći se i smejući, vratili su se kući.

Narednog jutra Lesli Eld-ridž već je bio na aerodromu. Lik koji je uzeo zavarao bi i Tabasko Pita, a verovatno i Sumiko i pored njenog žen-skog instikta i nemerljive lju-bavi pomoću koje je mogla

da namiriše Leslija bez obzira na masku.

U L. A. Lesli potraži smeštaj, kupova novine i poče da traga za eventualnim razlogom pukovnikovog poziva.

Priča o »vampiru« još uvek je punila novinske stupce. Leslijevu pažnju privukla je još jedna slika ubijene, Keli Smit, kao i izjave njenog oca.

Iako je slučaj bio neubičajen, obavljen velom misterije, tim pre što niko ništa nije video i pored toliko ubistava, što napadač ili napadači za sobom nisu ostavljali ni najmanji trag — Lesli je bio siguran da ta stvar nije imala veze sa pukovnikovim pozivom.

Lesli se zato prepusti odmoru i šetnjama.

Sutradan, u dogovoreno vreme, stajao je ispred ulaza u »Hajat«. Pukovnik je prošao na metar od njega, ali ga nije primetio. Lesli sačeka neko vreme tražeći pogledom eventualnu »pratnju«, ali ništa sumnjivo nije video.

Pet minuta kasnije i sam je ušao u hol. Osvrćući se neopaženo na sve strane, postavio je put prema restoranu.

Pukovnik Skofild već je sedeo za stolom uvučenim u najtamnijem uglu sale. Po drugi put je bacio pogled na sat kad začu poznati glas.

— Nadam se da ne kasnim mnogo.

Glas je bio poznat, ali čovek pred njim...

— Ti nisi... ti si... zar ne?

— Ja sam pukovniče. Sad je u modi menjanje imidža, pa rekoh da se i ja u tome malo oprobam. U Los Anđelesu smo, zar ne?

Prijateljski stisak ruke bio je najrečitiji svedok onoga što su dvojica muškaraca osećali jedan prema drugom. Pošto su izmenjali uobičajena pitanja i odgovore, Lesli sačeka da kelner donese večeru koju je pukovnik već naručio i onda pogleda u umorno lice starog vojnika.

— Stvar je ukratko u ovome: senator Vil Bruster često putuje u Japan. Pošto je u DC Vašingtonu prisutan sastancima na kojima se tretiraju i neka pitanja nacionalne odbrane, moji ljudi su ga potajno pratili na tim putovanjima. Tako smo saznali da neke, ne mnogo bitne informacije ostaju u Tokiju i vraćaju nam se kao bumerang u pregovorima koje naši biznismeni vode sa partnerima preko bare. Međutim, to nije sve. Pre izvesnog vremena senator je na put otišao sa izvesnim Krejgom Lesterom. Proverio sam njegov dosije i tako saznao da je taj čova premazan svim

bojama. Radio je sve: od trgovine oružjem do petljanja sa plaćenicima i drogom. Šta njih dvojica rade zajedno — to ti treba da otkriješ. Iz određenih razloga nisam ovo mogao da prepustim bilo kome iz moje službe. Evo i poslednjeg razloga: iz, za sada nepoznatih razloga, ubijen je japanski biznismen Sato Konuki, koji je, izgleda, povezan sa Jakuzom. Ubijen je onog dana kada su kod njega na sastanku bili senator i Lester...

Pukovnik napravi pauzu i otpi gutljaj viskija presečenog sodom.

— Očekujete osvetu, zar ne? Mene ste pozvali zbog Japana — ca?

— Da, Les. Siguran sam da u Državama nema boljeg čoveka od tebe za ovaj posao. Zvanično, kao pripadnik moje službe, sa najvećim ovlašćenjima, bićeš određen da čuvaš senatora Brustera od eventualnog napada jakuza. Tako ćeš istovremeno iz neposredne blizine da dokučiš na koji način su povezani senator i Krejg Lester. Kada to saznaš, mi preuzimamo stvari, a ti si slobodan. Eto, to je sve.

Lesli se posveti večeri. Činilo se da je već zaboravio na priču koju je upravo čuo, ali to je bio samo privid. Na mno

ga pitanja te večeri nije znao odgovor, sem na jedno: jakuza će doći da se osvete.

— Šta podrazumeva moje bdenje nad senatorom?

— Sve prepuštam tebi. Organizuj njegovo čuvanje, a povremeno i sam budi kraj njega. Uostalom, sve ćeš ti to bolje smisliti nego što ja mogu da ti sugerišem.

Ostatak večeri njih dvojica proveđoše u prijatnom razgovoru. Ipak, dva sata kasnije, pukovnik baci pogled na sat.

— Bojim se da je došlo vreme rastanka. Mene čeka vojni avion i povratak u sivilo kancelarije. Eh, da sam nešto mlađi, pa da ti se pridružim. Evo, ovo je za tebe. Slike prilipi sam. Pa, do skorog viđenja, prijatelju.

Još jedan stisak ruke i sedokosi pukovnik, prav kao bor, ostrim, vojničkim korakom naпусти restoran hotela.

Lesli je neprimetno strpao koverat pod sako, a onda nastavi da ispija tek načetu flašu francuskog burgundca. Vino je bilo ekstra klase i prijalalo mu je.

Dok je piće klizilo niz njegovog grlo, Lesli počeo da prebira po svemu onome što je znao o Los Anđelesu. I ovaj grad, kao i njegov San Francisko, imao je pečat Dalekog istoka. U Frisku je to bila Ki-

neška četvrt, a u L. A. bio je to kvart poznat pod imenom »Mali Tokio«.

Jakuze će doći, ubrzo — skoro prošaputa Leslie. Sada je znao gde treba da pođe sledećeg jutra.

Iste večeri legitimacija specijalnog agenta sa njegovom slikom i imenom Berd Trevis, uvučena u kožnu navlaku, stajala je kraj njegovog uzglavlja.

Šetanja po Malom Tokiju narednog prepodneva nije otkrila ništa neuobičajeno. Leslie je čak dva puta obedovao u malim restoranima sladeći se hranom koju je jedino njegova Sumiko umela da pripremi. Posle ručka Leslie odlučio da se najavi svom »klijentu«. Morao je da razgovara sa dve sekretarice dok nije dobio poslovnog sekretara senatora Brustera.

— Obavestite senatora da specijalni agent Trevis, iz Vašingtona, mora sa njim da se vidi u toku dana — preseče on nadobudnog birokratu koji se upravo spremao da rasprede priču o senatorovoj zauzetosti, o prethodnoj najavi, itd.

Nešto u glasu Leslieja Eldridža natera birokratu da se odrekne uobičajene tirade. On samo ponovi ime Trevis i zamoli agenta da sačeka.

— Senator Bruster na liniji. Recite — začu Leslie prijatan muški glas.

— Ono što treba da vam saopštim strogo je poverljivo i tiče se lično vas i vaše bezbednosti — prošaputa Leslie kao da želi da sakrije ono što govori od neželjenih slušalaca.

Senator je nekoliko trenutaka ćutao. Onda progovori vidno drhtavim glasom:

— Vi... znate adresu? U redu. Dođite odmah. Čekaću vas na ulazu.

Sve ono što je moglo da se zna o senatoru Brusteru, Leslie je pročitao sa jedne kućane stranice koja se nalazila u koverti koju mu je predao pukovnik Skofild. Pošto je pročitao, Leslie je sa kovertom spaliio i bacio u slivnik.

Zaustavio je prvi taksi, dao vozaču adresu i zavalio se na zadnje sedište.

— Kroz centar ili ne? — upita vozač.

— Vi vozite, vi izaberite — uzvрати Leslie na očigledno zadovoljstvo taksiste.

Polu sata kasnije on dade znak vozaču da stane, isplati ga uz bogatu napojnicu, sačekao da se taksi udalji, a onda se vratio nekih dvesta metara nazad. Još u prolazu ugledao je visokog, mršavog čoveka proređene plave kose kako ne-

rvožno šetka ispred kapije jednog od desetak imanja i vila kraj kojih je prošao.

Brzo se legitimisao i posle desetak minuta sedeo je u udobnoj kožnoj fotelji. Odmah je shvatio da senator, ili onaj ko je brinuo o nameštaju i ambijentu, ima ukusa. Međutim, senator mu nije dao vremena da se duže vremena divi platnima Sezana na zidu kabineda.

— Da čujem? — reče glasom koji nije trpeo pogovora.

— Bili ste na putu nedavno, zar ne? — upita Leslie ravnodušnim glasom.

— Da, bio sam... poslom za vladu. Zašto?

— Pa, ništa... Tek da počnemo razgovor. Naši ljudi sa znali su da neko ugrožava vašu bezbednost. Hteo bih da čujem vaše mišljenje o tome.

Senator ustade i počeo nervozno da šetka.

— Ne znam, nemam neprijatelje za koje znam. Ja sam povučen čovek i pored javnog posla kojim se bavim. Možda sam nekome, i ne znajući, stao na žulj zbog nekog mog stava, istupa u Senatu. Znae kako je to.

— Ne, ne znam, senatore. Zato ću morati da vam postavim i poneko pitanje koje će vam se učiniti neumesno.

Čitavih pola sata Leslie je mučio senatora svakojakim šakaljivim pitanjima dajući mu vremena da se opusti. Ona opet poteže pitanje putovanja.

— Niste mi rekli gde ste nedavno putovali?

— Reći ću vam, iako sam siguran da vi to i te kako dobro znate — uzvрати senator pomalo iznerviran. — Bio sam u Tokiju, poslom...

— ...za vladu, to znam. Da li se tamo desilo nešto... recimo neobično?

— Neobično? Na šta ciljate?

Senatorov glas opet postade drhtav, nesiguran. I nehotice on počeo da lomi prste.

— Da li ste čuli za Jakuzu? — upita Leslie iznenada.

— Jakuzu? Mislite... njihovog gangstere?

— Da, na njih mislim. Dakle?

— Naravno da sam čuo, kao i većina ljudi. Zašto pitate?

— Naši ljudi u Tokiju saznali su da se Jakuzi okomila na vas iz nama nepoznatih razloga. Zato sam ja poslat ovamo da organizujem vaše čuvanje i vašu bezbednost.

Senator Bruster se strese. »Gospode, u šta me je to uvalio onaj ludak Krejg? Nekoliko puta bacaio je pogled na agenta iz Vašingtona pita-

jući se koliko on ili njegov šef znaju o njegovim sastancima sa Konukijem? Da li da ga uopšte pominje?

Kao da čita njegove misli, Lesli ga upita gledajući ga pravo u zenice.

— Da li vam ime Sato Konuki nešto govori, senatore?

— Ne... Ovaj da... čuo sam ga na putovanjima u Tokio.

— Poslovali ste sa njim?

Još jedno pitanje koje pogodi senatora kao žestok šamar.

— Pa, jednom ili dva puta... u sklopu poslova koje sam radio za vladu. Šta je sa njim?

— Ubijen je, ali to nije najgore. Izgleda da je poštovani gospodin Konuki bio član Jakuze. Štaviše, saznali smo da je bio njihov ojabun — nastavi Lesli da muči senatora.

— Jakuza... on? Ojabun? Šta je to?

— Pa, najbliži prevod bi bio »kum«, kao u italijanskoj Mafiji. Samo što je ojabun mnogo poštovaniji od strane svojih sledbenika. Znaite, za njima je tradicija duga nekoliko vekova. Oni imaju svoj kodeks časti. Oni su neka vrsta odbačenih ratnika...

Senator poseže za flašom sa konjakom zaboravljajući da i gosta ponudi pićem. Lesli pre-

nerbegnu tu činjenicu i minut kasnije sam sebi nali jednu čašu.

Zvono telefona odjeknu snažnije nego što je stvarno bilo i Bruster gotovo ispusti čašu.

— Ko? Nisam tu... Na sastanku sam! Baš me briga, neka insistira koliko hoće.

Vidno besan, senator tresnu slušalicu. Pošto se malo smiri, on se izvini svom gostu, a onda upita agenta šta planira.

— Za početak pozvaćete mi ljude iz vašeg stalnog obezbeđenja i neka mi vaš sekretar napiše listu vašeg kretanja u u sledećih, recimo, sedam dana. Toliko za početak.

Senator odmah izdade potrebna uputstva, a onda se zagleda u Leslija.

— Nešto vas muči, senator?

— Interesuje me zašto se vaša služba meša u ovo i zašto su baš vas poslali?

— Za odgovor na prvo pitanje moraćete da se obratite Vašingtonu. Što se drugog pitanja tiče, ja sam ekspert za Daleki istok, preciznije za Japan, njihovu tradiciju, kulturu i ostalo.

Odgovor je, izgleda, zadovoljio senatora. On potom reče Lesliju da ima neka posla i uputi ga u salon u kome su ga

čekali naoružani ljudi iz bezbednosti.

Petorica sredovečnih muškaraca i jedan mladić, koji je pre ličio na srednjoškolca nego na telohranitelja, sedeli su u salonu. Jedan momak u strogo tamnom odelu, besprekorno bele košulje i štraftaste bordo-bele kravate, stajao je malo podalje od ostalih stiskajući u ruci tamnoplavu fasciklu.

Lesli pruži ruku, uze fasciklu i pokretom glave dade momku znak da napusti prostoriju, na opšte zadovoljstvo ostalih. Kada poslovni sekretar zatvori vrata, Lesli se predstavi stražarima i u nekoliko rečenica objasni im šta od njih očekuje. Način na koji je govorio, preciznost uputstava koja je delio brzo zadobiše simpatije ovih profesionalaca.

— Koga možemo da očekujemo? — javi se onaj momak detinjastog lika.

— Za sada nemam pouzdan odgovor na to pitanje. Imam neke sumnje, ali one u našem poslu ne igraju nikakvu ulogu. Vi budite spremni na svako iznenađenje. Ko je senatorov lični pratilac? — upita Lesli, iako je osetio da je to baš ovaj mladoliki momak.

— Ja sam.

— I još ko?

— Niko. Do sada nismo i-

mali situaciju kao što je ova. Uspevao sam da izađem na kraj sa obožavateljima — nasmeši se momak.

— Misliš sa obožavateljima, Džede — dobaci jedan stariji čovek.

Momak se uzdrža od daljih komentara.

— U redu. Kad bude potrebno, ja ću ti se pridružiti. Eto, ljudi, to je sve. Na posao.

*
* * *

Kreig Lester je još nekoliko puta u toku dana pokušavao da dopre do senatora, ali uzalud. Obuzet mislima o tome kako da stupi u vezu sa Brusterom, nije ni primetio da ga jedna neupadljiva limuzina starijeg godišta prati čitavog dana.

Kada je iste večeri limuzina uz škripu guma stala tik kraj njega — bilo je kasno. Nije uspeo ni da se pobuni, a nekoliko snažnih ruku uvuče ga u vozilo. Istog trena oseti vlažnu vatu na usnama i nosu. Udahnu pokušavajući da vikne i tek onda shvati da je vata natopljena hloroformom.

Tanaka Obate s prezirom pogleda sklupčano telo.

Polu sata kasnije, automobil se zaustavi kraj jedne naizgled napuštene kuće u Malom

Tokiju. Trojica Tanakinih pratilaca iznesoše glomaznog Krejga i odnesoše ga na sprat. U prostorijsi u kojoj su se okupili nije bilo nameštaja, osim jedne stolice i starog, rasklimatanog stola.

Kada se osvestio, Krejg se zagleda u nepoznata lica oko sebe. Nekoliko trenutaka trebalo mu je da shvati da je okružen Japancima.

— Šta ovo znači? Odmah me pustite! Ovde se kidnapovanje kažnjava smrću. Čujete li me?! Vi i ne znate ko sam ja!

Njegovo histerično urlanje rezultiralo je snažnim šamarom od kojeg mu pukoše usne, a zubi zazvečaše.

— Znam ja dobro ko si ti, pseto. Ali, ti ne znaš ko sam ja — začu iza svojih leđa ledeni glas koji je neodoljivo podsećao na siktanje zmijske.

— Dabome da ne znam. Ja sa takvima nemam nikakvog posla — nastavi Krejg drsko i zaradi još jedan udarac, ovog puta preko levog uva.

Imao je utisak da mu je u glavi odjeknula bomba. Suze mu nekontrolisano poletose.

— Pitam samo jednom: ko je ubio mog strica, časnog Sato Konukija?

Krejg prvi put otkako su ga zarobili oseti strah.

Zar je moguće da su već stigli i našli ga tako brzo?

Neko mora da im je pokazao trag. Ko?

Bruster! Niko drugi! Zato se i ne javlja na njegove pozive. Taj kurvin sin. E, pa lepo. Mogu i tako da igraju.

— Bruster... Vil Bruster, senator SAD. To je vaš čovek, momci. Lično sam video kada je pucao u starog! — gotovo radosno povika Krejg.

Tanaka podiže desnu ruku. Istog trena jedan od njegovih pratilaca pruži mu daikatanu mač.

— Hej... šta to? Šta ćeš... pa rekao sam ti?! — počeo Krejg da muca, pokušavajući istovremeno da se makar malo pomeri na stolici.

Veze su bile isuviše jake i on odustade.

Tanaka stade ispred njega raširenih nogu. Mač je držao u visini očiju. Netrmice je posmatrao Krejga.

— Moj stric dobiće dve glave u znak izvinjenja.

Tanakin glas još je treperio vazduhom kad Krejg s panikom u očima shvati kako bleštavo sečivo kreće naviše, a onda se vrtoglavom brzinom obrušava prema njemu.

Neopisivi, tupi zvuk koji nastaje kada oštro sečivo preseca kožu, mišiće i vratne pršljenove. Nakon toga Krejgova glava se nakrivi na jednu

stranu, a onda se skotrlja na prljavi pod.

Tanaka obrisa sečivo i vrati mač u korice. Nije se ni osvrnuo na obezglavljeno telo. Ogrnu mantil i u pratnji svojih momaka napusti prostori-ju.

Sledećeg jutra Malim Tokijom odjeknula je vest:

— Jakuze su stigle!!!

Novine su o obezglavljenom telu muškarca, koji kod sebe nije imao nikakva dokumenta objavile tek dva dana kasnije. Baš onog dana koji je sudbina odredila za susret Leslija Eldridža sa jakuzama i mladim policajcem Mark Lijem nadležnim za red i mir u Malom Tokiju.

Lesli je sedeo u malom restoranu u kome je nekoliko dana ranije ručao. Haragei ga je opomenuo čitav minut pre nego što se pred ulazom u restoran, uz škripu kočnica, nije zaustavio automobil sa pe-
toricom Japanaca. Tanaka nije gubio vreme. Već je uspeo da regrutuje petnaestak uličara vičnih tučama, nožu i automatskom oružju.

Čim su jakuze ušle u restoran, Lesli se povuče u senku.

— Dobar dan, mama-san —
javi se vižljasti momak naklonivši se vlasnici restorana.

Žena uzvratila naklon i ponudila im da sednu. Vižljasti odbili i nastavili.

— Mi smo iz udruženja zemljaka i došli smo po prilog

— Ali... ja sam dala prilog za povorku i za zmaja pre dva dana — počela žena osetivši iznenadni strah.

— Mi tražimo drugi prilog — oglasila se sada jedan od trojice Tanakinih ljudi. Mi smo pripadnici Jakuze. Platićeš i bićeš pošteđena briga.

Žena prebledela.

— Jakuze? Ali, ovo nije Japan... Ovo je Amerika... Vi...

Tanakin čovek htede nešto da joj odbrusi, ali onda ugleda snažno građenog neznanca koji im se sa šoljom čaja u ruci nemarno približavao. Onaj vižljasti požuri da se pokaže pred novim šefom. Za delić sekunde nož poznat pod imenom »leptir« zvegnu u njegovoj šaci.

— Imaš nekih problema, čoveče? — upita praveći se važan.

— Ja ne. Ti imaš problem — uzvratila Lesli nehajnim glasom.

Vižljasti se zbuni. Već narednog trena njegova ruka sunu napred, ali nalete na čelične Leslijeve prste. Poluga sankio bila je strahovito bolna i zato nadasve efikasna. Vižljasti zaurala od bola i ispu-

sti nož. Leslie ga, međutim, više nije gledao. Srknu čaj ne skidajući pogled sa Tanakinog čoveka.

— Ubijte ga! — naredi ovaj na japanskom.

Vlasnica restorana zakuka i uspaničeno pobeže u kuhinju.

Trojica najamnika navališe istovremeno, ali se za tili čas nadoše na podu. Leslie ih je jednostavno oduvao.

Tanakin čovek iznenada izvuče tanto nož i navali. Istovremeno je vitlao nožem i napadao nogama. Leslie shvati da pred sobom ima iskusnog borca.

Međutim, Tanakin čovek nije znao da pred njim stoji ninđa. Zato je i on posle dvatri neuspela napada izleteo kroz prozor odnoseći na snažnim ramenima i srču i drveni okvir.

Umalo nije srušio momka koji je tek pristigao. Momak je bio nešto viši od srednjeg rasta, lepo građen i lepo odeven.

Još pre nekoliko trenutaka shvatio je da se u lokalu vodi bitka i požurio je da sazna o čemu je reč. Njegov posao bio je da brine o redu i miru u ovoj četvrti.

Bez razmišljanja je uleteo u restoran, taman na vreme da spreči jednog od jakuza da puca u leđa visokom momku sna-

žne građe, koji je upravo s nekoliko uzastopnih udaraca nogom poslao jednog od napadača na ivicu smrti. Za to vreme Mark Li jednim udarcem lakta savlada i drugog protivnika.

— Lezi! — odjeknu glas i Li se bez razmišljanja baci na pod.

U pravi čas. Jer, tog trenasa ulice zalajale automati. Tanakin čovek, zajedno sa još trojicom, sipao je vrelo olovno kroz automobil i uz škripu zadimljenih guma nestadoše niz ulicu.

Li pogledom potraži onog visokog momka koji se tako znalački borio. Kad ga ugleda za stolom, on izvadi svoju značku i pođe mu u susret.

— Policija L. A., azijski odsek — predstavi se.

— Milo mi je — uzvрати Leslie i izvadi svoju legitimaciju.

Li se skoro zagrcnu.

— Specijalni...

— U redu je, kolega. Nema potrebe da svi čuju. Pratio si jakuze?

— Koga? Misliš one dripce? Ne... U stvari, nešto mi je kapetan natuknuo, pa sam pošao da izvidim situaciju. A, ti?

— Šta ja?

— Da li si ti na tragu tim... jakuzama?

— Jakuzama. Možda. Još ne znam.

Mark Li se počeo u nedoumicu. Najzad odlučio.

— Možda bi trebalo da se dogovorimo o saradnji bez šefova.

— Nema dogovora. Ja radim sam, dečko — uzvratilo Leslie hladno.

Li se još jednom nađe u nedoumicu. Ovaj momak je taman počeo da mu se sviđa, a sad odjednom ta odbojnost.

— Slušaj, prijatelju. Ovo ovde je moja teritorija i ja...

— Dečake, nisi dobro pročitao šta piše na mojoj legitimaciji. Drži, pročitaj — prekide ga Leslie hitnuvši mu legitimaciju u kožnoj futroli.

Liju je bio dovoljan jedan pogled na reč »neograničeno ovlašćenje«, pa da shvati s kim ima posla.

On vratio legitimaciju.

— Mislio sam da možemo jedan drugom da pomognemo ako se zateknemo na istom mestu. Ali, ako ne želiš da sarađujemo, onda u redu. Kako hoćeš. Samo, bez obzira na tvoja ovlašćenja, ovo je moj rejon.

Pomalo ljut, Li krenu ka vratima. Onda primeti jakuzu kojega je specijalni agent iz Vašingtona onesvestio. Vratio se, podiže ga i stavi mu lisice na ruke.

— Da mu kažem koja si mu prava? — upita Leslieja.

— Mislim da te neće čuti bar još deset minuta.

— Da li bi bilo mnogo ako te zamolim da ga zajedno odvedemo do moje stanice i tamo ispitamo. Možda zna nešto što će ti tebi biti od koristi? — upita s nestrpljenjem.

Leslie je već bio doneo odluku da ispita jakuzu, pa sada samo osmehnulo.

— Nama je, izgleda, ipak suđeno da budemo ortaci. I demo.

Polu sata kasnije jakuza je sedeo u sobi za saslušanje.

Na sva pitanja postavljena na engleskom jeziku nije ni trepnuo.

— Pokušaj na japanskom — posavetova Leslie Lija.

— Pokušaj ti. Ja ne znam ni jednu jedinu reč. Ja sam Amerikanac, od oca Amerikanca. Moja majka je bila Japanka — dodade.

Lestio priđe jakuzi i, gledajući ga pravo u oči, upita na japanskom jeziku.

— Ko je tvoj ojabun?

Japanac se malo trže, ali onda prkosno isturi bradu. Leslie ga dohvati za košulju i jednim trzajem pocepa je na grudima. Pred Lijevim očima ukaza se neobičan crtež živih boja. U sredini crteža — ta-

tuaže dominirala je nekakva kandža.

— Čelična kandža — reče Lesli i napusti sobu.

Li pođe za njim.

— Pa šta znači to što je čelična kandža?

— Čelična kandža među jakuzama je isto što i Tong Li u Kini, ali zaboravio sam da ti o tome nemaš pojma.

Lesli se zagleda kroz prozor. Onda odjednom oseti da se nešto dešava u sobi u kojoj je ostao jakuza. Li povika:

— Hej, šta ono radi?

Jakuza ispravi ruke ispred sebe. Udahnu duboko, a onda, dok je Lesli jurio ka vratima, dohvati vrh temena i špic brade. U trenutku kad je Lesli uleteo u sobu jakuza načini nagli pokret šakom. Pucanje vratnog pršljena označi njegov kraj.

— Šta to bi, do đavola? Šta je uradio? — upita Li.

— Ništa naročito. Sam sebi je slomio kičmu napuštajući ovaj svet na častan način — po kodeksu Jakuze — uzvрати Lesli vraćajući se na staro mesto.

* * *

Toni Kanale i Bil Gredi parkirale automobil na samoj periferiji svog rejona. Još jed-

nom proverišu oružje i skrivene policijske značke.

— Proveri da li ti radi prijemnik? Neka stalno bude uključuen — ponovi Gredi po treći put te večeri.

— Zar misliš da je stvar toliko ozbiljna kad po tri puta ponavljaš svako upozorenje? — nasmeši se crnokosi potomak italijanskih doseljenika.

— Jeste, Toni. Stvar je veoma ozbiljna. Zato ne izigravaj heroja, nego otvori četvoro očiju i javi čim nešto posumnjaš.

Glas njegovog prijatelja bio je dovoljno ozbiljan i Toni samo klimnu glavom. Pet minuta kasnije krenuli su u suprotnim pravcima. Noć je tek počela i pred njima je, po svoj prilici, bila duga i neizvesna šetnja mračnim uličicama.

Bil Gredi je već posumnjao da se napadači — vampiri neće pojaviti, jer je kazaljka njegovog sata pokazivala da je ponoć prošla pre dva sata. Onda u slušalici začu Toničev tihi šapat.

— Bili, izgleda da me neko prati.

— Gde se nalaziš? Brzo, govori! — uzvрати Gredi usplahirenim glasom osvrćući se ka onom delu kvarta na kome su se rastali.

— Ne vidim tačan naziv ulice, ali tu je neki parking i zadnje dvorište nekog restorana. Piše nešto na... valjda kineskom. Prekidam... blizu su.

Čim je završio, Toni Kanale krete tromim korakom ka obližnjem kontejneru tobože tražeći hranu. Istovremeno, malo iskošene glave, budno je motrio na senku vozila koje mu se približavalo s ugašenim svetlima. Bio je više nego siguran da su to vampiri.

Stiže do kontejnera i jednom rukom poče polako da prevrće gornji sloj otpada. Trudio se da pravi što manju buku kako bi jasno mogao da prati ono što mu se događa iza leđa.

Vozilo »ford-čiroki«, zaustavi se nekih desetak koraka iza mladićevih leđa. Vrata se bešumno otvoriše i dvojica mračnih tipova, s patikama na nogama, nečujno krenuše prema »skitnici«. Jedan od njih držao je u ruci bocu za krv u jednoj i veliki špric u drugoj ruci. Onaj drugi već je imao pripremljenu vatu sa eterom. Bili su sigurni da je pred njima još jedna nemogućna žrtva — kad se momak naglo okrete.

— Hej, ljudi! Nisam vas čuo. Ko ste vi? Mislím, ako je ovo vaš rejon, onda... —

poče Toni Kanale da priča kako bi dobio na vremenu i istovremeno dao na znanje svom ortaku da je kontakt sa napadačima uspostavljen.

Dvojica mračnih muškaraca nisu rekla ni reč. Razdvojiše se malo kako bi oslabili pažnju žrtve i nastaviše da se približavaju.

— Kakva vam je to flaša? Ja baš ne pijem mnogo, ali, ako će to da vas odobrovolji... — nastavi Kanale osećajući kako mu ledeni žmarci polako klize niz kičmu.

Mladi policajac dobro je znao kakva je ono boca i ko je pred njim. Iako se dobrovoljno javio za ovaj zadatak i znao sa kim će se sukobiti, morao je da prizna da je stvarnost bila mnogo opasnija nego što je sve izgledalo dok je sa Gredijem planirao akciju. Ruka mu već krenu ka skrivenom »koltu«, ali se onda predomisli. Morao je da dozvoli da ga napadnu — i da pruži priliku ortaku da stigne i pomogne mu. Naime, nije znao koliko još napadača ima u vozilu.

Onaj čovek koji je u šaci držao vatu natopljenju eterom iznenada skoči na njega. Momak za trenutak oseti miris opijata i naglo okrete glavu u stranu. Drugi napadač udari la nogom ispod kolena i Toni

Kanale tresnu na zemlju. Sada, kad je napad počeo, sva njegova strahovanja i nedoumice nestadoše. Njegovi refleksi se probudiše, a nagon za preživljavanjem radio je bolje od mozga.

Veštim pokretom on zbaci čoveka sa vatom u šaci, a nogom izbaci špric iz ruke drugog napadača, gotovo u istom trenutku kada se ovaj spremao da mu zarije iglu u vratnu arteriju. Neočekivani otpor zbuni napadače. Za trenutak su zastali i to je bilo dovoljno Toniiju da potegne oružje i izvadi značku.

— Policija... uhapšeni ste!
— povika.

Kao da ga nisu čuli, napadači su samo blenuli u oružje. Onda obojica skočiše na njega.

Tog trenutka desile su se dve stvari: svetla na vozilu se upališe i mašina zagrme. Istovremeno, svetlost jake baterijske lampe osvetli mesto obračuna, a zatim i dvojicu ljudi iza vetrobrana parkiranog vozila.

— Toni! Drži se, stižem! — povika Gredi.

Toni Kanale još jednom pogodi nogom prvog napadača, pa, pošto ga baci nekoliko metara dalje, obema rukama zgrija drugog napadača.

Vozač »čirokija« dade gas i, pošto pojuri nekoliko metara prema mestu obračuna, naglo napravi zaokret. Istog trenua onaj napadač koga je Kanale šutnuo uskoči kroz otvorena vrata i vozilo nastavi put.

— Jesi li mu video tablicu?!
— povika Kanale zadihano.

— Jesam... zapisacu je. Možeš li da savladaš tog momka?

— Mogu. U stvari, on se uopšte ne brani — uzvрати Kanale i sam začuđen ponašanjem svog napadača.

Tren kasnije, samo jedan pogled u zenice savladanog napadača bio mu je dovoljan da sve shvati.

— Čoveče, ovaj je nafiskan do daske.

— U redu. Drži ga na oku dok zapišem onaj broj i pozovem naše ljude — dobaci Gredi vadeći olovku i papir.

Taman je počeo da piše kad mu do ušiju dopre snažna buka motora.

»Čiroki« se približavao u punoj brzini, Gredi u magnovenju spazi kako se kroz poluotvoren prozor pomalja cev automatske puške.

— Lezi! Toni, lezi! — povika, pa se i sam baci na beton.

Sekund-dva kasnije odjeknu siktanje automatske puške sa

prigušivačem. Dvojica mladih policajaca jasno su čula kako zrna pogađaju vezanog napadača koji se nije ni pomerio s mesta. Dok je njegovo mrtvo, izrešetano telo padalo na beton, automobil naglo skrete iza ugla i nestade.

Toni Kanale zurio je u ubijenog napadača.

— Bili... oni... oni su ga ubili! Ubili su svog čoveka!

— Da. Ne žele svedoke. Ne ostavljaju tragove. Smem da se kladim da momak nema nikakve papire kod sebe i da nikada nećemo saznati ni njegov identitet — uzvratil Bil Gredi.

Petnaestak minuta kasnije Pat Mening zaustavi neobeleženo vozilo kraj dvojice momaka. Pošto je saslušao kratak izveštaj, on ih pohvali.

— Zapisao sam broj vozila, ali sumnjam da će nam mnogo pomoći. Vozilo je ili ukradeno, ili ima falsifikovane tablice — reče Gredi.

— Najverovatnije. Ipak, proveri — posavetova ga Mening.

Nekoliko trenutaka su ćutali.

— Bojim se da smo tamo gde smo i bili. Na početku. U svakom slučaju nagazili smo ih i, ako ništa drugo, neko vreme će se povući. Ovome ćemo uzeti otiske prstiju i po-

slaćemo ih FBI u Vašingtonu. Ko zna, možda nam se i posreći. Idemo, momci.

Dok su sutradan čekali izveštaj iz FBI, Liza Stenford obavesti Menginga da situacija sa zalihama krvi nije baš sjajna i da je ta dragocena tečnost postajala sve skuplja.

— Banke nekako održavaju zalihe. Kao što smo i sumnjali, sve je manje dobrovoljnih davalaca. Verovali ili ne, samo jedna bolnica u gradu ima toliko krvi da je nudi i drugima. Jasno, za novac — završi devojka svoj izveštaj.

Pat Mening se trže na poslednju rečenicu.

— Nadam se da znaš ime te bolnice, devojko? — upita.

Liza se osmehnu podigavši pobedonosno bradu. Izvadi blok iz tašne i pročita naglas.

— »Džeferson memorijal«!

Pat Mening ponovi to ime nekoliko puta kao da želi da ga zauvek upamti.

— Vlasnik bolnice, odnosno predsednik Upravnog odbora je izvesna gospođa Mirjam Džeferson — dobaci Liza posle nekoliko sekundi praveći tako onu pauzu posle koje nastupa finale.

— Bravo, devojko. Biće od tebe jednog dana dobar detektiv — pohvali je Mening. Sutra saznaj sve o bolnici i njenoj vlasnici. Ko zna...

*
* * *

Mirjam Džeferson — Bruster baci pogled na svoj lik u velikom ogledalu. I pored tri-deset sedam godina, još uvek je izgledala kao da je upravo diplomirala farmakologiju. Nje na gusta, prirodno plava kosa još uvek je imala mladalačku svežinu. Njene tamnozelene oči blistale su punim sjajem. Ona laganim pokretom smače bretele kratkog kombinzona od teške svile, otkrivajući lepo oblikovane grudi. Dodirnu ih lagano i uzdrhta od sopstvenog dodira. Nastavi da se miluje sve snažnijim pokretima stiskajući vrhovima prstiju sve tvrđe, nabubrele bradavice. Lagana jeza praćena topline počeo da joj klizi ka stomaku paleći onu dobro poznatu vatru, a onda plamen nastavi još niže, između butina. Kako nije nosila veš, prsti joj kliznuše kroz gust žbun plave svilenkaste dlake.

Ona lagano priđe širokom ležaju prekrivenom satenskim prekrivačem modroplave boje. U dodiru sa nekom tkaninom njeno telo kao da se budilo iz sna. Poče lagano da se uvija čas dodirujući vrhom brade kolena čas se opružajući svom dužinom. Jednom šakom

milovala je grudi, a drugom je prelazila preko stomaka.

Njena igra potraja desetak minuta, a onda se konačno umiri. Čitavo telo bilo joj je orošeno znojem i ona pođe u kupatilo.

Šat kasnije ušla je u mali salon. Začudi se kad za stolom ugleda svog muža, senatora Vila Brustera.

— Tu si? Mislila sam da si u Vašingtonu — progovori prijatnim baršunastim glasom od kojeg je nekada njen muž dobijao lupanje srca.

— Ne. Tu sam... već dva dana. Imam mnogo posla — uzvрати Bruster izbegavajući da pogleda svoju lepu ženu.

Njih dvoje već gotovo godinu dana nisu imali odnos iz prostog razloga što je Bruster pored nje ostajao polumuškarac. To ga je toliko pogodilo da se sam povukao. Ne, nije bio sasvim impotentan. Sa prostitutkama koje su bile na raspolaganju senatorima u DC sve je bilo drukčije. Malo oralne gimnastike, malo vulgarnih reči, bestidnost u ponašanju i sa njim je sve bilo u redu.

Takvo ponašanje nije mogao da traži od svoje žene — i to je bio kraj. Mirjam je njegovu nemoć pripisivala brigama u Senatu i oko vladinih poslova i bila je spremna da mu

sve oprosti. Imala je muža senatora i to je njoj i njenoj aristokratskoj porodici bilo najvažnije. Seks je bio sporedna stvar za nju i najčešće je sama sebe zadovoljavala, iako je osećala kako njeno još mlado telo traži nešto više, nešto jače... nešto muško.

Popila je sok od pomorandže, uzela parče tosta i poslala velikoj terasi.

— Ah, da... Imamo novog čoveka u kući. On je član ekipe koja brine o mojoj bezbednosti — kao uzgred napomenu Bruster, jer je znao da Mirjam gazduje kućom i svim onim što se u njoj nalazi.

— Nov čovek za bezbednost? Zašto? Zar je onih pet naoružanih gonila malo za jednog senatora? ili...

— Tako su odlučili oni u Vašingtonu. Ne pitaj me zašto. Rekao sam ti tek koliko da znaš ko ti sve švrlja po kući — dobaci pomalo zajedljivo.

Istog jutra Mirjam je upoznala novog čoveka i od prvog trenu osetila neku neobjašnjivu magnetsku snagu u njegovom pogledu, izgledu, držanju.

Osetio je to i Lesli. Njeno ponašanje nije mu bilo strano i od prvog časa je znao da je samo pitanje vremena ka-

da će mu senatorova žena uskočiti u krevet.

Pošto je učtivo pozdravio, poljubivši je ovlaš u ruku, Lesli joj reče fiksirajući je pogledom.

— Imamo određene sumnje u pogledu bezbednosti vašeg supruga, a to znači i vas, i zamolio bih vas da nikuda ne idete sami ili bez mog znanja.

Njegov glas natera je da vidno uzdrhti. Nota neke vrste drskosti natera joj krv u obraze.

— Ja nikome ne polažem račune o svom kretanju — gotovo je prosiktala.

— Nisu mi potrebni vaši računi. Samo sam vas zamolio da nikuda ne idete bez pratnje i da mi kažete kuda idete. To je sve — ponovi Lesli i istog časa joj okrete leđa.

Mirjam htela nešto besno da mu dobaci, ali pogled na njegovu snažnu figuru i hod, koji je podseti na hod tigra, još jednom je natera da uzdrhti.

— Mora da je moćan ljubavnik — začu samu sebe kako tiho šapuće.

Trgla se i brzo osvrnula oko sebe. Bila je sama i zato odahnu sa olakšanjem. Brzo se povukla u svoje prostorije i čitavog dana nervozno pokušavala da uradi ponešto od

uobičajenih stvari. Međutim, niti je mogla da odgovori na pisma koja su je čekala u radnoj sobi, niti je imala volje da ode do bolnice koju je osnovao još njen praded. Nije uspela čak ni da dovrši knjigu koja je privlačila njenu pažnju dobar deo protekle noći. Najzad leže na kauč i pušta muziku. Petar Iljič Čajkovski: »Labudovo jezero«...

Blagi tonovi muzike polako počeo da joj miluju napete nerve. Sve više je nestajala iz sobe lebdeći nekud daleko nekim nedokučivim plavetnilom...

Kako se blizila noć, Lesli je sve više osećao da se približava opasnost. Ostavio je telohranitelje da obavljaju svoj posao na uobičajen način. Nije želeo da ih uznemirava. Znao je da sam može da savlada neprijatelja i zato je čekao.

Večera je prošla mirno. Supružnici Bruster izmenjali su tek nekoliko kurtoaznih rečenica, a potom su se povukli u svoje odaje. Lesli je znao da senator Bruster pre spavanja ima običaj da popije čašu konjaka i popuši cigaru na terasi ispred svoje spavaće sobe i zato i sam odlučio da baš tu nađe sebi skrovište. Senatorov lični telohranitelj nalezio se u hodniku ispred spa-

vaće sobe svog poslodavca, jer su stražari čuvali ulaz u vilu i park oko nje.

Ponoć je tek prošla kad Lesli oseti ono poznato treperenje.

Haragei!!!

Jakuze su stigle. Jedino još nije znao koliko ih ima.

Obučen u tamne pamučne pantalone i crnu majicu, ninda je postao deo mraka. Lagano se kretao duž parka osluškujući čitavim svojim bićem.

Jedva čujni uzdah s druge strane visokog zida privuče mu pažnju. Koristeći senku koju je na taj deo zida bacala krošnja visokog, razgranatog platana, ninda skoči, dohvati ivicu zida i lagano se izdiže. Jedan kratak pogled bio mu je dovoljan.

Sa druge strane zida tri senke brzo su sklanjale telo tek ubijenog stražara. Ninda nije čekao da se okrenu i počnu veranje uz kameni zid. Brzo je kliznuo na travnjak i gotovo ne dodirujući zeleni tepih guste trave požuri iza stabla platana. Nestao je iza njega kao da se zavukao iza svetlosmeđe kore.

Osluškiavao je napeto. Iako su bili nečujni za sve ostale, ninda lako izbroja dva skoka na travnjak. Čekao je da ču-

je i dolazak trećeg napadača — ali ovaj se nije pojavio.

Krenuće bliže kući, zaključiti nindā. I još nešto: taj treći je najopasniji. Mora da je jedan od one trojice sa kojima se sukobio u Malom Tokiju.

Dvojica uljeza nisu mu bili dorasli ni izbliza. Sa dva precizna udarca posla ih na drugi svet, a zatim požuri prema balkonu ispred senatorove sobe. Stigao je u trenutku kada je jakuza koji je doputovao sa Tanakom preskočio niski zid i stao ispred otvorenih balkonskih vrata pokušavajući da u tami sobe otkrije spavača. Spreman da ubije, nije do poslednjeg trena osetio ledeni dah smrti iza sopstvenih leđa. Kada je potegao tanto nož — bilo je kasno. Nečija snažna ruka savi mu zglob i oštro sečivo okrete se prema njegovom stomaku.

— Ko... si ti? — upita na japanskom pokušavajući da razazna orđe tamne siluete.

— Nindā — glasio je odgovor.

Jakuza se strese. Ni trenutka nije posumnjao u istinu. Samo je nindā mogao da mu priđe nečujno i savlada ga jedinim potezom.

— Nindā... Znači, ja sam mrtav — procedi pomiren sa sudbinom.

Izgovorio je ove reči ka konstataciju. Ni na kraj pameti mu nije bilo da molí za milost, ili pokuša da preokrene situaciju. Vrh tanto nož već mu je zaparao kožu prosekavši put kroz jaknu i košulju.

— Zašto si došao? — upit nindā tiho.

Jakuza je ćutao.

— Osveta?

Jakuza zaigra očni kapak, ritam disanja se poremeti. Bije to odgovor kao i glasno priznanje.

— On je ubio časnog Konukija?

— Jeste. Mrtav je bez obzira što ga nisam ja ubio — reče jakuza.

Nindā je znao da je to kraj priče. Kratkim pokretom sjuri čitavo sečivo tanto noža u mladićevu utrobu. Okrete ga a potom povuče u stranu. Bije to kraj jednog od trojice Tanakinih najvernijih i najopasnijih ljudi.

Lesli baci pogled po dvorištu, a onda nečujno uđe u senatorovu spavaću sobu, pređe je čitavom dužinom i otvori ulazna vrata. Mladi telohranitelj skoči kao oparen munjevitom brzinom mpotežu »hekler«. Onda prepoznađe čoveka i odahnu.

— Kako si... gde je gazda? Ništa nisam čuo — poče da muca.

— Sve je u redu. Pozovi ljude da »počiste« terasu i dvorište, a onda dođite u salon. Nemojte buditi senatora — naredi Lesli.

Momak ga je posmatrao kao da vidi utvaru, ali samo jedan pogled na duboke čeličnoplave oči ninde bio je dovoljan da posluša.

Nepunih dvadesetak minuta kasnije svih pet stražara iz kuće stajali su ispred stola za kojim je sedeo Lesli.

— Stražara ispred kuće nisam zvao? — oglassi se jedan od starijih čuvara.

— On je mrtav. Ubili su ga s druge strane zida — obavestili ih Lesli i ljudi se samo zgledaše.

— Ko su oni? — javi se mladi Džed Trask, lični pratilac senatora Brustera.

— Jedan je jakuza, pravi. Došao je iz Tokija. Druga dvojica su ovdašnji gangsteri.

— Znači, zato su vas poslali?

Lesli ništa ne reče. Odgovor se nametao sam po sebi.

Prisutni se još jednom pri-setiše tela pobijenih ljudi kraj zida i onog na terasi. Iako su bili pravi profesionalci, stresose se od navale jeze. Oni su ubijali, bili ranjavani, gle-

dali su smrti u oči — ali nikada nisu videli nekoga ko je umro od sečiva tanto noža, otvorenog trbuha, prosutih creva. A, ovaj čova ispred njih sve je obavio sam, i to nečujno. Osetiše strahopoštovanje prema njemu.

Svi su ćutali, osim mladog Džeda Traska.

— Kako ste znali da dolaze i kako ste ih... mislim čime...?

— Mladiću, oni su prošlost. To je izvesno. Ostali su još napolju i svakako će ponovo napasti. Moramo da smislimo šta dalje — umesto odgovora reče Lesli.

On je već imao plan. Odlučio je da senatora krišom pošalje zajedno sa ženom u Vašington, a sam sačekava eventualni novi napad.

Narednog jutra on saopšti senatoru šta se zbilo protekle noći i posavetova ga da neopaženo otputuje u Vašington.

— Povedite i suprugu, a ja ću sa momcima da sačekam napadače.

— Bojim se da to neće biti baš lako... — počeo senator.

— Šta to »neće biti baš lako«? — javi se tog časa Mirjam Bruster, pojavljujući se iza somotske zavesne na vratima salona.

Lesli je video da se zaustavila ispred zavese još pre dva minuta, ali to ničim nije pokazivao.

— Neka ti to objasni specijalni agent Trevis — uzvraća senator.

— Gospodo — počeo Lesli uhvativši pogled tamnozelenih očiju Mirjam Bruster. — Zbog vaše bezbednosti predložio sam senatoru da zajedno otputujete u Vašington i tamo ostanete neko vreme dok se stvari ovde ne dovedu u red...

— Ne dolazi u obzir. Ja ovde imam obavezu. Ovo je moja kuća i moje mesto je u njoj. Ako niste sposobni da me zaštitite, onda to i recite. Unajmiću nekoliko privatnih čuvara i...

Lesli podiže ruku i Mirjam učula izvivši obrve u znak pitanja.

— Nije stvar u tome da li mogu da vas zaštitim ili ne. Jednostavno, smatrao sam da je za vas bezbednije da ne budete ovde. Ali, ako vi tako želite, onda neka vam bude — reče glasom koji nije odavao njegovo raspoloženje.

— Ja ipak idem u Vašington. Ovde ionako nemam šta da radim. Tamo, u Senatu, uvek ima posla — promrmlja Vil Bruster.

Mirjam na te reči samo klimnu glavom i napusti salon.

Lesli se dogovori sa senatorom i odredi mladog Traska i još dvojicu ljudi da pođu sa njim u Vašington, a on za drži preostale ljude više da ne probudi sumnju no što si mu zaista bili potrebni.

Znao je da će jakuzama trebati nekoliko dana da otkriju šta se zbilo sa trojicom napadača, a on će dotle da krene na njih.

*
* * *

Tanaka je nervozno šetao ispred širokog prozora dvorane pratnice u kojoj je trenutno smestio svoj glavni štab. Njegov poverljivi čovek još se nije vratio sa zadatka, kao i dvojica momaka koji su krenuli sa njim u akciju. Osećao je da nešto nije u redu. Posle još jednog časa bio je siguran: njegovi ljudi nikada se neće vratiti.

Zar je moguće da su senatorovi ljudi toliko sposobni?

U svakom slučaju on neće odustati. Ako ne može drukčije, sam će smaknuti senatora. Dugovao je to svom stricu, datoj zakletvi i svojoj časti, koja je uvek bila na prvom mestu.

Kratko, oštro kucanje na vratima najavi dolazak drugog njegovog čoveka od poverenj i telohranitelja.

— Ojabune Tanaka, našao sam ono što si tražio — reče kratko.

— Odlično. Gde?

— Dva bloka dalje. Noćni lokal. Puno gostiju, mnogo para i zgrada sa mnogo mogućnosti. Vlasnik je Hiroši Mato. Mislim da će brzo popustiti — izrecitova grmalj.

— U redu. Večeras smo njevovi gosti — zaključio Tanaka.

Njegovi apetiti naglo su porasli kada je stigao u L. A. Tokio jeste bio ogroman, ali je morao da ga deli sa ostalim ojabunima i još nekoliko drugih udruženja i bandi. Ovde, Mali Tokio biće samo njegovo carstvo, a onda mu je i L. A. na dlanu. Zato je pri polasku za SAD poneo i najnoviji proizvod japanskih hemičara: plavi led, jaku i opasnu drogu koja je imala to svojstvo da se lako meša sa bilo kakvom tečnošću iz koje je opet, po isparavanju tečnosti, ostajala nepromenjena.

— Nov proizvod za novo tržište — šaputao je pakujući određenu količinu droge, kao i njenu formulu.

Iste večeri u noćni klub »Plava pećina« ušao je bučno tek da dâ na znanje i redarima i gostima da je stigao budući, pravi gazda. Ne obazirući se na tri čuvara prošao je niz mali hodnik do vrata na

kojima je pisalo »privatno« i propusti telohranitelja da mu otvori vrata.

Teška hrastova vrata s treskom lupiše o zid, a kao eho do Tanakinih ušiju dopre uplašeni ženski krik i psovka sredovečnog Japanca koji je smaknutih pantalona visio preko ivice masivnog radnog stola. Preplašena devojka brzo navuče mini-haljinu i šmugnu kraj Tanake i uljeza.

— Ko ste vi? Kako se usuđujete?! Narediću da vas izbace! — povika vlasnik »Plave pećine« Hiroši Mato, ali kad ugleda zmijske oči Tanake brzo ućuta podižući smaknute pantalone.

— Ja sam Tanaka Obate, ojabun klana Sato Konukea. Došao sam ovde da vam ponudim posao i ortakluk, ili...

— Ne treba mi nikakav posao. Već ga imam. Ne treba mi ni ortak. Uvek sam radio sam, a to što si ti ojabun ovde ne znači ništa. Ovo je Amerika, a ne Japan. Ovde si niko...

Hiroši zaurla od bola kad ga jedan od telohranitelja raspali preko uveta bacivši ga preko pisaćeg stola.

— Ako ne želiš da budemo ortaci — nastavi Tanaka zaboravljajući da bude uljudan — u redu. Radiću sam. Ti si slobodan. Samo potpiši da si

mi prodao lokal i sve će biti u redu.

Glas mu je bio leden kao i pogled. Hiroši se strese. Ipak, inat u njemu bio je jači.

— Ništa ja ne potpisujem i ništa ne prodajem. Čim okrenem samo jedan broj, ti si prošlost. Tanaka... ojabun... Svašta!

Kao magijom slušalica mu izlete iz šake, a gajtan se poput zmiје obavī oko njegovog vrata. Dah mu se preseče i on oseti kako se guši.

Istovremeno, jedan od uljeza izvadi iz pojasa dugi nož tankog, sjajnog i oštrog sečiva i prijubi mu vrh ispod samog levog oka.

— Neeeee!!! Nemoj... dogovorīćemo se. Uzeću te za ortaka...

— Sad je kasno. Kupujem ovaj lokal. Radiću sam. Potpiši!

Očiju iskolaćenih od straha, Hiroši se zablenu u kratak kupoprodajni ugovor.

— Jedan dolar! Pa ti si stvarno lud! — povika.

Tanaka klimnu glavom i nje gov čovek pritisnu nož. Vrh sečiva probi kapak i zaustavi se tik uz samu beonjaču.

— Možeš da me ubiješ, ali lokal ti ne dam! — gotovo vrisnu Hiroši.

Vrisak sledećeg trena prerašće u bolni urlik kad mu oštri nož iskopa oko.

— Potpiši dok još imaš ba jedno oko — skoro bezvoljnim glasom nastavi Tanaka.

Lud od bola i straha, Hiroši dograbi pero i drhtavom rukom potpisa ugovor kojim za jedan dolar ustupa lokal Tanaki. Čim je odbacio pero tanki nož ulete mu kroz praznu očnu duplju i zari se u mozak.

— Bacite ga negde i obrišite sto. Pobacajte sve nepotrebne stvari — i dobro došli u NAŠ klub — reče osmehnuvši se satanski.

Suzi Ling, devojka koja je pevala u »Plavoj pećini«, zastade kao ukopana kad je čula jezivi urlik koji je dolazio iza vrata gazdine kancelarije. Brzo je pritrčala vratima, ali u poslednji čas odlučila da ih ne otvara. Prislonila je uvo na vrata i, mada jedva razgovetno, čula svaku izgovorenu reč. Brzo je pobjegla i sakrila se u garderobu.

Taman je smirila disanje kad začu nečije jecanje.

— Mona... ti si? — upita tiho ugledavši kovrdžavu plavu kosu.

Plavuša izađe iz senke. Šminka joj je bila raskvašena, oči uplakane i naduvane.

— Šta je bilo, Mona? Šta se desilo?

— Oni... upali su. Mi smo... vodili ljubav... Njega su udarili, a ja sam pobjegla. Ubiće ga, a ubiće i mene — plakala je devojkica.

— Ko su ONI?

— Ne poznajem ih. Japanci... Kinezi... svi su mi isti... ON je najopasniji čovek koga sam ikada videla. Ima pogled zmijske i glas samog đavola... Oh, Suzi, tako se bojim...

Suzi nekako umiri devojkicu. Naterala je da se umije, popravi šminku i očeslja se.

— Tako, sad je sve u redu. Ne pričaj nikome šta je bilo, a oni će te zaboraviti. Ti nisi... mi nismo važne. To su muška posla.

Polu sata kasnije njih dve napustiše garderobu. Mona ode u stan, a Suzi se vrati da otpeva poslednji blok pesama za tu noć.

Dva dana kasnije pronađeno je telo nekadašnjeg vlasnika »Plave pećine«. Tanaka je izjavio u policiji da Hirošija nikada nije video i da je kućepovinu lokala obavio preko svojih poslovnih zastupnika. Kako niko nije mogao da opovrgne njegovu tvrdnju, policija je i ovo ubistvo stavila među nerešene slučajeve.

Mona, koja je i inače povremeno uzimala kokain, sa-

da je sve češće šetala po lokalima nafilksana. U takvom stanju nije mogla da se kontroliše i — nesreća je bila neminovna.

— Ja znam... ko ste vi. Vi ste ubice... Ubili ste Hirošija. Kad-tad to će se saznati — pričala je ne obraćajući se nikom posebno. Tanakin telohranitelj zatekao se u blizini i uskoro je Tanaka saznao za Monu i njenu priču.

Istog popodneva Mona je stajala pred njim okružena trojicom snažnih Japanaca. Dejstvo droge tek je počelo da se gubi i do njenog mozga počese da stižu signali za opasnost. Odluči da sve baci na jednu kartu. Mazno počeo da se tegli prilazeći Tanaki. Njeni dugi vitki prsti nestadoše u otvoru na njegovoj svilenom košulji, a oštri nokti lagano zagrebaše žućkastu kožu.

— Ti si novi šef, zar ne? Hajde da se upoznamo. Obećavam ti da ćemo se ludo zabaviti — počeo maznim glasom ne uspevajući do kraja da prikrije nervozu i strah.

Tanaka je neko vreme posmtarao bez reči, a onda jednim naglim potezom strže s nje svilenu bluzu. Kako Mona nije nosila grudnjak, njene pozamašne grudi iskočiše kao iz kaveza i zanjihale se pred zabezeknutim Japancima.

Samo je Tanaka ostao hladan.

— Sad ću da ti pokažem nešto što ti nijedna žena do sada nije pokazala — nastavi Mona svoju igru dajući glasu notu požude i obećanja.

Još dok je govorila, ona počela da se spušta na kolena klizeći pri tom rukama preko šlica mršavog Japanca.

— Ne. Ja ću tebi da pokažem nešto što nikada ranije nisi doživela — prosikta Tanaka, podiže je i okrete leđima prema sebi.

Mona poslušno nasloni prednji deo tela preko stola izbacivši pohotljivo zadnjicu uvis, a onda neznatno raširi noge. Mislila je da zna šta sledi, sigurna da će još jednom gnev muškarca da se istopi među njenim butinama. Zatvorila je oči u iščekivanju.

Tanaka bez reči podiže desnu ruku i istog trena jedan od telohranitelja pruži mu dai-katana mač. On pritisnu Monu levom šakom o sto i devojka, uzdrhtala od strasti, još više povi glavu. Teška svilenkasta kosa kliznu u stranu otkrivajući vrat.

Kratak zamah katane i devojčina glava otkotrljala se preko uglačane ploče velikog radnog stola. Njeni prsti još nekoliko trenutaka su se grči-

li, a onda telo krete unazad i pade na pod.

— Sa kim se druži? Ima li momka? Prijateljicu? Hoću odmah sve da znam — reče oštrim glasom.

Sat kasnije saznao je da se Mona povremeno družila samo sa pevačicom Suzi. Tako je i Suzi morala da se sretne sa Tanakom.

Japanac se oduševio, koliko mu je to karakter dozvoljavao, kad pred sobom ugleda prelepu zemljakinju. Učtivo je ponudi da sedne za njegov sto, a zatim je ponudi pićem. Dugo je zapitkivao o svemu i svačemu dok najzad nije pomenuo Hirošija i Monu.

— Gazdu sam viđala samo kad bi, ponekad, svratio da vidi program. Mona... kako da kažem... nije bila moje društvo. Ona je bila narkoman i devojka za zabavu, tako da se i naše poznavstvo svodilo samo na susrete o klubu — reče trudeći se da joj glas bude čvrst i običan.

— Juče... prekujuče... niste bile zajedno?

— Mislim da smo se juče nakratko srele. Došla sam da proverim šminku, a onda je sedela u garderobi i plakala. Nije htela da mi kaže u čemu je stvar, a ja nisam mnogo ni insistirala. Zašto pitate?

Tanaka je zurio u devojkę pokušavajući da joj prodre do mozga. Oonda odustade.

— Ah, onako... Kao nov vlasnik hteo bih da znam ko sve radi za mene, kakav je i tako to.

Suzi ispi piće i izvini se, jer je bio red na nju da izađe na pozornicu.

Dva sata kasnije ukoči se od straha kad je jedan snažni Japanac uhvati za ruku i bez reči ubaci u kola. Nije morala da pita gde je vode.

Tanaka je dočekao u svilemonu kimonu tamnosive boje. Jedini ukras na odeći bila je srebrnom niti izvezena ptičja kandža u pravilnom krugu.

Ništa ne govoreći, on je ugura u spavaću sobu i kao zver baci se na nju. Silovao je na najgrublji mogući način trudeći se da u svaki poljubac, svaki stisak unese što više bola. Kada je utolio strast, on dohvati daljinski upravljač i veliki ekran u dnu sobe zatreperi.

— Gledaj... i upamti — reče kratko.

Suzi ugleda Monu. Čula je svaku izgovorenu reč, videla svaki pokret koji je skrivena video kamera uhvatila. Videla je i onaj kratki pokret zglobova šake koja je stiskala dršku dai-katane. Nije uspela da ne krikne kad Monina glava, od-

sečena jednim jedinim udarcem, odlete preko stola.

Tanaka isključujući ekran i bez reči napusti sobu.

* * *

Pošto je ispratio senatora do aviona uverivši se da ih niko nije pratio, Leslie se vrati do vile. Nije se iznenadio kad je video da je senatorova žena još uvek u kući.

— Ako želite da vas otpremim do bolnice, samo recite — obavestio je kratko i pošao na terasu.

Osetio je kako kreće za njim još pre nego što je zakoračila. Znao je i šta će mu reći. Izvinjavanje se, tražiće reči opravdanja za nabusito držanje i slično...

— Mister Trevis, ja, kako da kažem... moram da vam se izvinim zbog...

Leslie podiže ruku.

— Gospođo, ja sam ovde da vam se nađem na usluzi, da vas i vašeg supruga zaštitim, a ne da mi ugađate i mislite o tome da li mi sve što se oko mene dešava odgovara — preseče je bezbojnim glasom.

Mirjam se unervozila. Nije navikla da je muškarac zbuni, da odbija njenu ljubaznost.

— U redu, kako vi kažete — uzvratila ona osorno i okrete mu leđa.

Sat kasnije ponovo je stajala pred njim obučena u tamno-plavi kostim »Koka Šanel«. Na glavi je imala šešir šireg oboda u istoj boji. Jedinu ukras na šeširu bila je tamnana bela svileni marama.

— Ja bih da krenem. Ako nemate ništa protiv, molila bih vas da me vi odvezete. Moja kola su dole, kraj staklenika — reče tihim glasom.

Uskoro je bela »korveta« velikom brzinom grabila niz široki bulevar. Čitavim putem nisu progovorili ni reč. Mirjam je nekoliko puta pokušavala da rub suknje povuče prema kolenima, ali uzalud. Konačno je odustala dozvoljavajući da njene lepo izvajane butine izađu na svetlost dana i privuku pažnju muškarca za volanom.

Pošto se parkirao, Leslie joj otvori vrata i otprati je do kancelarije — apartmana na prvom spratu.

— Biću ovde sledeća tri dana. Gde da vas nađem ukoliko mi budete potrebni?

Lesli joj bez reči zapisa broj »pejdžera«, nakloni se i ode.

Ispred samih vrata zastade za trenutak.

Neko je stajao s druge strane verovatno pokušavajući da čuje razgovor. Leslie naglo otvori vrata. Čovek pred njim,

proćelavi pedesetogodišnjak sa naočarima velike dioptrije u tankom ramu od zlatne žice, podiže ruku kao da se spremao da kuca.

Lesli ga pogleda upitno, ali čovek u belom mantilu samo oštro klimnu glavom u znak naklona i uđe u kancelariju.

— Ah, to ste vi, doktore Manfred.

To je bilo sve što je Leslie čuo jer se vrata istog časa zatvoriše pred njim. Leslie još jednom emitova lik doktora Manfreda, zabeleži ga u pamćenju, a onda pođe u Mali Tokio.

Vesti o nađenom obezglavljenom ženskom telu, kao i o telu unakaženog lica nisu mu promakle. Dok je policija trljala glavu, a novinari puštali mašti ko je tajanstveni ubica, Leslie je znao da su jakuze počele da zavode teror u Malom Tokiju. I nehotice zapita se kako li će na sve ovo da reaguje mladi Mark Li. Momak je bio inteligentan i hrabar, poznavao je i borilačke veštine, ali o jakuzima nije imao pojma. To je za mladog policajca moglo da bude i fatalno.

Lesli odluči da prvo poseti »Plavu pećinu«, jer je bio više nego siguran da je Tanaka Obata izabrao baš ovo mesto za svoje skrovište i štab.

Budući da je bilo tek podne, lokal je bio gotovo prazan. Zato se Leslie začudi kad posle nekoliko minuta, pošto je zauzeo mesto u dnu senovite prostorije, začu buku iza jednih vrata u dnu. Nije bilo sumnje: neko se tamo borio. Leslie u dva skoka stiže do vrata, a onda ih jedva malo pomeri. Osmehnu se kad ugleda Mark Lija kako se bori sa trojicom bandita.

— Hej, poručniče, svuda vas tražim — reče glasno, ne obazirući se na razgoropadene Japance.

Mladi policajac ga s olakšanjem pogleda, pa se ponovo ustremi na trojicu bandita.

— Samo da nešto objasnim ovim tupanima. Rekao sam im ko sam i da hoću da vidim novog vlasnika lokala, ali oni to nikako da shvate — govorio je dok je udarcima noge poslao na pod dvojicu čuvara.

Tog časa jedina vrata u hodniku se otvoriše i Leslie u otvoru ugleda po prvi put lice ojabuna Tanaka Obate. Odmah je prepoznao opasnog neprijatelja. Sada je znao ono što ga je najviše interesovalo.

— Hajde, poručniče, prekinite. Vlasnik lokala je pred nama — reče pokazujući Marku u pravcu otvorenih vrata.

Ona trojica čuvara s neskriivenim strahom zagledaše se u svog poslodavca, a onda na jedan njegov mig brže-bolje šmugnuše niz hodnik.

— Gospodo, mene tražite? — progovori Tanaka lošim engleskim.

Mark Li požuri da preuzme vođstvo.

— Da, vas tražim. Imam za vas nekoliko pitanja? — nastavi važnim glasom dajući znak Lesliju da pode za njim.

Međutim, morao je da shvati, i to veoma brzo, da od Tanake neće izvući ni jednu jedinu reč koja bi ukazala na nekakav trag.

— Već sam rekao vašim ljudima da sam lokal kupio preko posrednika, da Hirošija nikada nisam video. Što se tiče te devojke koju pominjete... zar mislite da znam sve te drolje koje ovde dolaze? Uostalo, ja sam ovde nov — reče s ironičnim osmehom.

Za sve to vreme Leslie je razgledao kancelariju beležeći u pamćenju sve one detalje koji bi mogli da budu važni. Kad je video da Mark više ne zna šta da pita, on progovori:

— Zahvaljujemo, gospodine Tanaka, na vašoj ljubaznosti. Idemo, poručniče — i povuče Marka za mišicu.

U onom kratkom trenu u kome su im se pogledi sreli, Tanaka oseti nekakav hladan dodir duboko u mozgu i strese se. Htede još jednom da se zagleda u te čudne oči, ali dvojica policajaca već su napustili njegovu kancelariju. Bio je siguran u jedno: onaj ćutljivi čovek nije bio običan policajac. Bio je... veoma opasan.

— Šta ti je? Nisam završio ispitivanje. Bez obzira što na tvojoj legitimaciji ONO piše, ja sam ovde...

Lesli zagrlji momka i umiri ga.

— Poručniče, završio si ispitivanje. Ja znam onog tipa. On je rekao ono što je želeo, i to je kraj. Nešto smo ipak saznali.

Mark Li htede da uzvikne: »Šta smo to saznali?«, ali odlučio da je pametnije da ćuti. Ako bude hteo, specijalni agent Berd Trevis će mu to reći.

Za trenutak su zastali ispred ulaza u »Plavu pećinu« i Lesli ugleda u izlogu veliku kolor fotografiju pevačice Suzi. Bila je lepotica koja je svakako znala da privuče pažnju.

— I, šta dalje? — upita Mark Li pošto je Lesli ćutao.

— Ništa. Idemo u šetnju. Bar ja idem.

Mark se u trenutku snađe kako da obezbedi društvo ovog neobičnog agenta.

— A kako bi bilo da te povedem na jedno mesto? Do jedne kuće koja je po tvom ukusu? — počeo da objašnjava pa kad Lesli zastade podižući obrve u znak čuđenja, mlađić brzo nastavi: — To je kuća u japanskom stilu... mislim kao original. Moj otac je nekada sagradio kao poklon majci, ali sad je kuća prazna. Otkako je mama... preminula, moj otac tamo više nikada nije zakoračio. A ja, pa... recimo da više volim američki stil gradnje. Idemo?

Lesli odmah pristade. Ono što je on planirao da radi moralo je da sačeka mrak i noć.

Kuća, ni velika ni mala, sagrađena u originalnom stilu Dalekog istoka, nalazila se nedaleko od veštačkog jezera okružena borovom šumom i gustim travnjakom. Čitav kompleks bio je izgrađen s mnogo ljubavi. Lesli shvati da su se Lijevi roditelji mnogo volili.

Na desetak metara od prostrane verande Lesli ugleda pravi pravcati jakuzi sagrađen od debelih hrastovih oblica. Prišao je i zagledao se u bistru vodu.

— Vidi, radi! — povika Li kao dečkić uključivši motor

koji potera mlazeve vode iz mešane s bezbroj mehunića vazduha.

— Ovo je sjajno. Ne mogu da shvatim da ti se nešto ovako ne dopada — bocnu on Lija.

Puna tri sata proveli su ispred kuće ispijajući čaj koji je Lesli napravio koristeći bogate zalihe iz ostave. Opustio se i njegov duh je odlutao daleko od L.A., daleko od SAD... čak na drugi kraj sveta. U jedan drugi vrt, pred jednu drugu kuću...

— Hej, Treviše, jesi li zas-pao? — prekide ga Li.

— Ne, momak... nisam. Samo uživam.

Pola sata kasnije seli su u Lijev automobil i krenuli nazad u vrevu višemilionskog grada.

*
* *

Mirjam Džeferson Bruster podiže obrve kad joj Liza Stenford pokaza policijsku značku.

— Šta mogu da učinim za vas, gospođice...

— Stenford. Liza Stenford, gospođo. Stvar je veoma prosta, čak banalna, ali znate kako je. Opreznosti nikada dosta, pogotovu kada je reč o bolnicama i krvi — počela mlada policajka.

Mirjam nije pokazivala nikakve znake uznemirenosti ili nekog sličnog raspoloženja.

— I, šta s tim?

Mlada policajka se premesti s noge na nogu. Znala je ona dobro kakvo bi pitanje najradije postavila, ali baš to je morala da izbegne i ne ot-krije svoje namere.

— Imamo informacije da se u opticaju našla izvesna količina krvi koja je... kako da kažem... recimo neispravna. Policija sada tiho proverava bolnice i banke krvi, i...

— Ah, to. Obratite se doktoru Manfredu Šulcu. On je kod nas zadužen za takve nabavke. Do viđenja, gosp... pozornice Stenford — reče ustajući od stola i dajući tako na znanje da je razgovor okončan.

Posle izvesnog vremena Liza je stajala u drugoj kancelariji, znatno manjoj od pret-hodne i daleko siromašnjoj. Čovek pred njom podseti je na likove lekara-monstruma iz starih filmova i ona se stresela.

Manfred Šulc skide naočari, obrisa ih i, pošto ih vrati na nos, zagleda se u devojku. Nije reagovao na njenu prijatnu spoljašnjost. Ne. Ocenjivao je njeno zdravstveno stanje, njenu mladost...

— Kod nas tih problema nema. Ja imam svoje snabdjevače i oni su pouzdani. Moraćete da mi verujete na reč — poče on, ali ga prekiđe zvonjava telefona.

— Da? Zašto zoveš ovde?
— prosikta, a onda, pokrivši šakom slušalicu, okrete leđa Stenfordovoj. Znam šta se desilo prošle noći... O tome ćemo kad se sretnemo. Šta?! Imaš i ONO... Hh... pa dobro. Onda noćas... Ja sam dežuran. Da, da... u uobičajeno vreme.

On spusti slušalicu i okrete se. Mlada policajka u civilu stajala je čak u drugom kraju sobe, posmatrajući sličku čovečjeg tela.

— Neverovatno kako izgledamo ispod kože. Ne sviđa mi se dobaci. — U redu, doktore. U svakom slučaju hvala na informacijama.

— Informacijama?! Kakvim informacijama? — zalete se Šulc.

— Pa to... da je kod vas sve O. K. Čao!

Kada se našla u hodniku, Liza poskoči od zadovoljstva. Mogla je da stavi ruku u vatru da je nagazila na pravi trag. Moraće što pre da se nađe sa Bilom i Tonijem, a onda će svi zajedno da pozovu poručnika Meninga na broj

koji im je naredio da zapamte.

Njeno ushićenje splasnulo je kada je nešto kasnije od Bila Gredija saznala da je poručnik Mening negde otputovao, a bez njega nisu smeli da donose važne odluke.

— Sigurno će se brzo vratiti. Da nije tako valjda bi nam ostavio neku poruku. Bolnica i taj ljudi lekar neće pobeći, tim pre što niko ništa ne sumnja. Zar nisam u pravu? — pokuša Toni Kanale da ih umini.

*
* *

Noć je prekrila Los Angeles kada je jedna tamna senka hitro šmugnula kroz sporedna vrata kojima se stizalo u magacin »Plave pećine«. Lupanje staklene ambalaže i tihi razgovor dvojice spoljnih momaka naterашe ninđu da za trenutak zastane. Minut kasnije nastavio je oprezno gazeći preko polupanih flaša i izlomljenih plastičnih sanduka. Bez problema je stigao do kraja hodnika gurnuši pokretna vrata u stranu. Pred njim se nalazio još jedan hodnik sa nekoliko vrata s obe strane. Čitav hodnik bio je osvetljen jednom jedinom sijalicom velike jačine. Ninđa iz džepa izvadi metalnu kuglicu i hitnu

je prema sijalici. Staklo uz prasak puče u bezbroj komada, a svjetlo istog trena utrne.

Ninđa je već bio kod posljednjih vrata osluškujući i najmanji šum. Tek tu, kod posljednjih vrata, začu žamor i tihiu muziku. Sada je već mogao da se orijentiše. Brzo šmugu u susednu prostoriju, a onda u tri skoka stiže pred vrata kancelarije u kojoj je tog jutra bio sa Markom Lijem i Tanakom.

Znao je da su vrata tapacirana i zato uz najveći oprez on pritisnu kvaku. Brava je taman počela da popušta kada se otvoriše vrata na drugom kraju hodnika. Istog trena snažno telo ninđe kao otpuštena opruga polete uvis, a prsti, jaki kao kandže, ščepaše udubljenje ispod plafona. Prsti na nogama zakačiše se na ukrasnu lajsnu i ninđa ostade kao pauk zakačen ispod samog plafona.

Dvojica Japanaca razgovarajući grlenim glasovima brzo prouđoše ispod ninđe i ne kucajući uđoše u kancelariju. Ostali su tamo tek dva-tri minuta, a onda opet zajedno napustiše prostoriju. Ovaj put svaki od njih nosio je u rukama po dve »bond« tašne tamnobraon boje. Sada nisu razgovarali. Onog časa kada su se vrata u

dnu hodnika zatvorila iza njihovih leđa, ninđa se lako spusti na pod, a zatim otvori i brzo zatvori vrata Tanakine kancelarije. Nije bio razočaran kada na stolu i u fiokama nije pronašao ništa značajno. Znao je da ojabun sve važne podatke drži u glavi. Onda mu pogled pade na staklenu kutiju ispod same stonolampe. Kutija je bila puna bledoplavih kristala. Ninđa primese jedan kristal pod nos, ali nije osetio nikakav miris. Oprezno liznu vrhom jezika i oseti hladan ukus kao kada se lizne mentol. Samo, ninđa se nije zavaravao. To što je držao u ruci svakako nije bio slatkiš. On strpa kristal za pojas kako bi ga kasnije ispitao. Odjednom — haragei!!! Istog trena ninđa se stopi sa senkom zaklonivši se teškom plišanom zavesom.

Tanaka uđe u kancelariju u pratnji jednog telohranitelja i jednog belca. Ninđa pomeri zavesu tek koji milimetar i prepozna lik doktora Manfreda Šulca.

— Doktore — počeo Tanaka bez uvijanja — saznao sam da ste spremni na saradnju u poslu koji želim da razradim. Ovo ovde — reče i poseže za staklenom kutijom — je novost za vaše tržište. To je nova droga koju su u Japanu tek

nedavno proizveli. Sintetika je u pitanju, ali vrlo jaka i zahvalna za rad.

U nekoliko rečenica Tanaka ispriča sve ono što je smatrao potrebnim i sačeka da doktor Manfred ispita kristal.

Posle nekog vremena doktor progovori glasom koji nije mogao da prikrije nemački akcenat:

— Koliko imate ovoga?

— Ne mnogo, ali sirovina je dostupna, pa ćemo uz vašu pomoć i u vašoj laboratoriji lako napraviti svaku količinu — uzvratila Tanaka.

— Kako mislite da izađete na tržište? Ovo je L. A. Diler i narko-bosova ima mnogo i...

Tanaka ga prekide pokretom ruke.

— Doktore, vaše je da proizvedete kristale, ostalo je moja briga.

Manfred Šulc klimnu glavom. Već dve godine imao je on u bolnici porodice Džeferson tajnu laboratoriju, kao i spremište za čuvanje krvi i ljudskih organa. Proizvodnja droge biće dečja igra, a novac koji bude tako zaradio pružice mu neslućene mogućnosti...

— Ako dođe do nekih problema?

— I to je moja briga. Kao što vidite, vama ostaje samo

»nauka« i vredan rad u laboratoriji.

Manfred Šulc je neko vreme ćutao, kao da se predomišlja da li da kaže ono što mu se vrzmalo po glavi, kad ga Tanaka natjera da se odluči.

— Imate nešto da mi kažete, doktore? — upita tihim glasom, dok se pogled njegovih zmijskih očiju prosto zari u Manfredove zenice skrivene iza debelih stakala naočara.

Nemac se strese, ovlaži usne jezikom, pa, pošto se bolje namesti u fotelji, počeo:

— Imam i ja vama da ponudim jedan posao koji može da donese mnogo para. Sve je već razrađeno. Ja, u stvari, pomalo već radim, ali sa vama i uz vašu pomoć vaših ljudi sve to može da dostigne mnogo veće razmere. Radi se o sledećem...

Čitavih desetak minuta ništa je, ne verujući sopstvenim ušima, slušao monstruozne podatke o do tog časa u bijenim skitnicama, prikupljenoj krvi i početku skupljanja ljudskih organa.

Čak i Tanaka, koji nimalo nije bio osetljiv na smrt i kasapljenje svih vrsta, oseti mučninu i nekakvu jezu u stomaku. Ipak, mogućnost velike zarade brzo preovlada i on

s velikim interesovanjem počeo da prati izlaganje svog novog ortaka.

— Eto, to je to. Do sada nismo imali poteškoća s policijom, jer beskućnika u ovom gradu ima previše, a njihov nestanak nikoga ne zabrinjava. Samo, ako razgranamo posao moraćemo da brinemo i o telima. Mislim, ne smemo baš mnogo da izazivamo sudbinu. Razmišljao sam o velikim pećima, negde van grada, ili jamama sa živom kiselinom... Ali, o tom potom — zaključio Manfred.

Tanaka je neko vreme čuao grickajući donju usnu, što je bio znak prilične napetosti. Onda upita:

— Ta bolnica u kojoj radiš, zar vas niko ne kontroliše?

— »Džeferson memorijal« je čuvena klinika. Predsednik Upravnog odbora i ujedno vlastnik najvećeg dela akcija je žena uvaženog senatora Bruster, pa vlasti ne čačkaju mnogo. Uostalom, i osnivači klinike, porodica Džeferson, su ime u ovom gradu. Sa te strane možete da budete mirni.

Pri pomenu imena senatora Bruster, Tanaki zaigra mišić ispod desnog oka, ali on brzo uspe da se savlada. Onaj neuspeli napad na kuću senatora Brusetra biće lako nadokna-

đen. Sada je znao gde još može da udari. Tanaka ustade, pozdravi se sa doktorom Manfredom, a onda, na japanskom, naredi telohranitelju da isprati gosta. Kada je ostao sam, počeo da šetka duž kancelarije. Na kraju jedva čujno reče:

— Platiće njegova kučka, kao i on... ako ne može drugačije!

Tek što je izgovorio ovu pretnju, on oseti nešto čudno. Kao da je još neko osim njega bio u kancelariji. Nepримetno počeo da zagleda po svim uglovima. Pažnju mu privuče teška plišana zavesa iza koje je stajao ninda, ali na podu nije bilo izdajničkih stopala. Tanaka otrese glavom.

— Potrebno mi je žensko društvo. Moram da se opustim. Da vidimo da li je Suzi večeras bolje volje — još jednom izgovori poluglasno, a onda pogasi svetla i krenu iz kancelarije.

Kao japančeva senka ninda krenu istim putem. Kada je otvorio vrata koja je Tanaka tek zatvorio, ninda je imao drugi lik i drugu odeću. Bila je to, u stvari, ista ona u kojoj je ušao u kancelariju, ali koju je, koristeći vekovnu veštinu nindi, za tren oka izmenio sa samo nekoliko poteza. Prošao je bez problema

kroz punu salu ne skidajući oka sa Tanake.

U pratnji dvojice telohranitelja, od kojih mu je jedan bio vozač, Tanaka brzo stiže do parkiranog automobila. Bio je to veliki, stari »kadilak« masivnih branika i rezervnog točka okačenog iza prtljažnika. U trenutku kada je vozač dao gas, ninda je već bio na zadnjem braniku nevidljiv za putnike u kolima dok je za prolaznike bio samo još jedan uvrnuti »ukras« kakvim su neki žitelji Los Anđelesa u poslednje vreme ukrašavali svoja vozila.

Vožnja je potrajala više od četrdeset minuta i »kadilak« se zaustavi tek pošto je stigao na Beverli Hills. Ninda je čuo kako se negde iza njegovih leđa zatvara gvozdena kapija klizeći po podmazanom žlebu. Kliznu sa branika i nestade ispod automobila. Tanaka reče ljudima da mu više nisu potrebni i sam nastavi put ka lepoj prizemnoj kući. Oba telohranitelja sedše u automobil i napustiše mesto ispred kuće. I da su pogledali za sobom pomislili bi da je vetar, koji je tu neprekidno pirkao, podigao uvis nekakvu kesu i odneo je prema žbunju oko kuće. Međutim, nisu se osvrnuli jer su

bili zaokupljeni sopstvenim planovima.

Ninda je lako ušao u kuću i koristeći senke, vešto je pratio Tanaku. Bez problema je stigao do vrata iza kojih je ojabun nestao i prislonio uvo uz hrastovinu. Neko vreme nije čuo ništa, a onda začu Tanakin zajedljiv glas. Govorio je japanski, što je značilo da je osoba kojoj se obraća iste narodnosti.

— Imaš sreće što sam noćas slobodan. Bićemo zajedno do jutra. Hajde, spremi mi kupatilo — naredi.

— Bolje da me ubiješ nego što me ovako ponižavaš — dopre do nindinog uha prijatan, iako plaćem isprekidani glas.

— Ponižavam? Zašto te ponižavam? Mnoge devojke bi bile počastvovane da su na tvom mestu.

— Kao Mona?

— Dobro je da je pominješ. Tako sam bar siguran da si naučila lekciju. Sada na posao! — povišenim glasom naredi Tanaka.

Posle toga nije se čulo ništa više.

Ninda brzo obiđe kuću pamteći sve ono što je moglo da bude od koristi, a onda napusti Tanakino prebivalište. Stotinak metara dalje, niz put, sreća mu se osmehnula i on

uhvati taksi koji se vraćao sa jedne od vožnji.

Narednog jutra, pošto je doručkovao u malom restoranu u kome je upoznao jaku-ze, kao i poručnika Lija, Lesli se zaputi prema »Džeferson memorijal« klinici. Kao da ga je očekivala, Mirjam se zagonetno osmehnu, ali se uzdržala bilo kakvih komentara. Ponudila je gosta čajem, a onda počela neobavezan razgovor o Vašingtonu i njegovom poslu.

— Moram da vas prekinem — iznenada reče Lesli menjajući temu. — Da li imate uvid u vaš personal ovde u klinici?

— Mislite uopšte, ili vas interesuje neko posebno? Možda neka mlada sestra ili lekarka?

Lesli preču peckanje i gledajući Mirjam pravo u oči sačekala pravi odgovor:

— Pa većinu starih profesora i lekara koji ovde rade po deceniju i više poznajem, i to dobro. Ima svakako izvestan broj ljudi koji rade na klinici koje ne znam mnogo, ali i oni su, u to budite ubeđeni, prošli oštre kontrole pre nego što su dobili posao kod nas. Ova klinika ima svoju tradiciju, svoje ime!

Poslednje reči Mirjam Bruster izgovori ne skrivajući ponos. Gledajući je dok je go-

vorila visoko podignute brade, Lesli morade da prizna da iz ove lepe žene izbija nešto što je ličilo na plemstvo.

— Doktor Manfred... šta znate o njemu?

Mirjam podiže obrve.

— Zašto vas baš on interesuje?

— Onako... Čuo sam to ime na jednom mestu koje nije baš krug zdravstvenih radnika, pa sam jednostavno želeo da proverim kod vas.

— Interesantno. I ona mlada policajka koja je juče dolazila išla je kod njega, ali to je možda i slučajnost.

— Gospođo, u mom poslu slučajnost je nepoznata. Šta je htela ta policajka? — nastavi Lesli zainteresovano.

— Pa, rekla je kako ima nekih sumnji da su izvesne količine krvi koja se nabavlja preko banaka krvi neispravna, ili tako nešto. Došla je da se raspita gde se mi snabdevamo i uputila sam je kod doktora Manfreda. On je, naime, zadužen za laboratorije i sve nabavke.

Lesli je tako samom sebi potvrdio ono što je sumnjao. Doktor Manfred je bio nezavisan i radio je prema svom nahođenju.

— Da li mogu da znam kakvi su vam planovi za veće-

ras? — iznenadi on lepu Mirjam sledećim pitanjem.

— Planovi? Zašto VAS interesuju moji planovi? Ah, da — požuri da ga učutka podižući ruku. — Vi brinete o mojoj bezbednosti. Pa, nemam neke određene planove. Mislim da sam da uveče odem i pogledam onaj novi mjuzikl, zatim sledi večera sa nekoliko prijatelja, a onda — najverovatnije kući... ne ovde, nego kući na počinak. Zadovoljni?

— Ako mi kažete gde ćete večerati... voleo bih da budem u blizini — reče Lesli tobože se snebivajući.

— Koliko blizu želite da budete? — upita Mirjam dok joj oči odjednom zasijaše čežnjivim sjajem, a glas dobi onaj baršunasti prizvuk koji nagoveštava želju.

Nasmejala se grlenim glasom pošto Lesli nije ništa rekao, a onda ga uhvati za ruke.

— Mislim da bi bilo najbolje da pođete sa mnom i na predstavu i na večeru. Eliminisaću prijatelje. Valjda ćemo biti dovoljni jedno drugom?

Lesli samo klimnu glavom. Znao je već od prvog susreta šta će se dogoditi sa prelepom Mirjam Bruster — i taj čas je kućnuo. Iako je svoju Sumiko voleo do obožavanja,

Lesli nije izbegavao iskustva i sa drugim ženama. Bile su to samo prolazne epizode koje nisu mogle da povrede voljenu ženu. Shvatio ih je kao deo posla.

Napustio je kancelariju-apartman u »Džeferson memorijal« klinici i izašao na široki bulevar. Odjednom oseti ono dobro poznato vibriranje negde u dubini bića. Kao da je neko tražio pomoć... neko ikoga ne poznaje, ali je u krugu njegovog trenutnog delovanja. Lesli zatvori oči isključujući sve spoljne efekte. Malo-pomalo u mislima mu se pojavi slika poznate kuće okružene parkom. Tanakine kuće.

— Ona devojka od prošle noći — progovori Lesli i priđe bliže ivičnjaku ne bi li ulovio neki taksi.

Izenada, jedna tamnoplava kola naglo skrenuše ka njemu i uz škripu kočnica zaustaviše se na deset santimetara od njega. Nije se ni pomerilo. Iz tih kola nije mu pretila opasnost.

— Kako mogu da pomognem specijalnom agentu sa neograničenim ovlašćenjima? — začu se veseli glas mladog poručnika Marka Lija.

— Samo nebo te šalje, dečko. Hajde nagazi — dobaci mu Lesli uskačući na prednje

sedište istovremeno mu dajući adresu.

Mladi poručnik vešto okreće automobil u mestu i pojuiri putem kojim je upravo došao.

— Da uključim sirenu i rotaciono svetlo? — upita vadeći ispod sedišta rotirajuće svetlo.

— Nije potrebno. Naprotiv, tamo gde smo se zaputili treba da stignemo što neprimetnije. Biće dovoljno da brzo voziš i da nas čitave dovežeš na adresu koju sam ti dao.

Ostatak puta prešli su bez reči. Li je bio prvoklasni vozač sa refleksima kakve poseduju reli vozači. Nekoliko puta je na volšeban način izbegao direktne sudare sa dva kamiona i jednom ogromnom limuzinom. Isto tako »pobegao« je i jednim patrolnim kolima.

Najzad, usponivši na Lesliejev zahtev, stigli su blizu Tanakine kuće.

— Sačekaj me ovde — reče Leslie skidajući sako i košulju. Ostao je samo u majici i laganim pamučnim pantalonama sa širokim kožnim pojasom.

— Kako da ti pomognem ako ti zatreba pomoć?

— Znaćeš to i sam — uzvratila Leslie i nestade u tren oka preko visokog zida.

Sa te strane prostranog parka teren se prilično strmo spuštao prema vili koja je ležala kao na dlanu. Širom otvorene zavese dozvoljavale su da pogled nesmetano prođe kroz ogromne prozore koji su sa te strane zauzimali najveći deo zidova. Leslie je ubrzo otkrio ljude iz obezbeđenja. Dvojica naoružani automatskim puškama pokrivali su veliku terasu. Treći naoružani stražar nalazio se ispod njih, a Leslie izbroja još trojicu ljudi dalje od kuće, prema kapiji imanja.

Onda je spazio devojkicu.

Suzi je na sebi imala beli kimono. Kosa joj je bila raspuštena i padala je niz leđa sve do samog struka. Sedela je okrenuta prema suncu. Ispred nje, na obrednom postolju, nalazila se bela svilena krpa, a preko nje tanto nož u koricama od abonovog drveta.

— Sprema se da izvrši sepuhu — prošaputa Leslie i pojuiri prema kući.

Stražari na terasi ugledali su ga kada im je prišao na desetak koraka. Još dok su podizali oružje, dva šurikena munjevitom brzinom poleteše iz Lesliejevih šaka. Nepogrešivo su pogodili ne pružajući žrtvama čak ni priliku da ispuste samrtnički krik. Skok-

om bengalskog tigra snažno mindino telo polete uvis i skoči na prostranu terasu. Stražar ispod terase kao da je video nekakav pokret, ali kada je stigao da baci pogled na terasu — više nije imao šta da vidi. On glasno uzviknu imena dvojice ubijenih i, pošto ne dobi odgovor, potrča oko kuće dovikujući i o- noj trojici ljudi blizu kapije da mu se pridruže.

Suzi je izvukla tanto nož iz korice i vratila koricu na koman svile. Onaj drugi komad obavila je oko šake i drške noža, pa potom vrh oštrice, koja se presijavala pod zracima sunca, prisloni ispod grudne kosti. Lice joj je bilo ble- do, oči čudno raširene, gotovo mrtve. Samo su joj ruke kojima je stezala dršku oš- trog oružja bile sasvim mir- ne. Udahnu duboko i krete da pritisne vrh noža na go- lu kožu.

Umesto bola oseti nečiju ša- ku na ustima dok joj druga šaka, gotovo dva puta veća od njene, s lakoćom izvuče nož iz ruke. Stresla se misle- ći da je neko od Tanakinih ljudi sprečio da sebi oduzme život i tako prekrati i muke i poniženje.

— Mislim da si suviše mla- da za smrt. Videćeš i sama... imaš razloga da još poži- viš —

začu uz samo uvo glas koji je besprekorno govorio japa- nski, a onda je znala da nije reč o Japancu.

Okrete se i ugleda Leslieje- vo lice.

— Ko... ko si ti?

Umesto odgovora Leslie joj dade znak da čuti i jednota- vno je podiže i premesti uza sam zid. Učinio je to u pos- lednji čas, jer trojica ljudi ba- nuše u prostoriju i bez opo- mene osuše paljbu raznoseći u paramparčad nameštaj, sku- pocene vaze i slike po zido- vima. Kada su shvatili da pu- caju u prazno, bilo je kasno.

Poput džinovskog topovskog đula ninda ulete među njih. Dvojicu je ubio udarcima no- gu, a trećem je smrskao no- snu kost sabivši je do mozga.

Suzi je sve to posmatrala kao u bunilu. Još uvek je bi- la pod utiskom sopstvenog či- na koji je bio iznenada pre- kinut, a sada je posmatrala ovog anđela smrti kako s la- koćom pobeđuje njene tam- ničare, i to na način za koji nije ni znala da postoji.

Lesli joj priđe i povuče je ka terasi. Baci pogled po oko- lini, a onda skoči na travnjak dalek oko tri metra. Pozva je da skoči za njim i ona shva- ti kako nekontrolisano kreće da posluša. Uhvatio je u le-

tu i blago spustio na zemlju.
Haragei!!!

Ninda munjevito zakloni devojku svojim telom istovremeno se okrećući na petama i hvatajući dve bombice iz pojasa.

Dvojica napadača koji su svakako bili negde u kući sada su se iznenada pojavili. Brzo su repertirali oružje. Jedan je čak uspeo i da pripuca, ali je u brzini promašio. Jedno zrno probuši nogavicu na nindinoj desnoj nozi — i to je bilo sve.

Dve snažne eksplozije i mnogo dima označiše kraj čitave akcije.

— Čoveče, šta se to tamo do godilo? Jedva sam nešto uspeo da vidim. Ko je to pucao, ko je bacio bombe? Evo, čuju se i sirene — brzo je govorio Li pokrećući motor.

— Objasniću ti kasnije. Sada je ipak bolje da izbegnemo susret sa policijom — o pomenu ga Leslie.

— O. K. Gde da vozim?

— U onu tvoju kuću koju si mi pokazao pre neki dan. Važi?

— Što da ne. Već sam ti rekao da tamo niko ne živi...

Sada, kada je znao gde treba da vozi, Mark Li se usredsredi na ostale automobile i na put kojim su sada vozili

brzo, ali ne i prebrzo. Nekoliko puta bacao je pogled prema Suzi koja se sklopčala na zadnjem sedištu. Plakala je bez glasa, bez uzdaha. Li najzad više nije izdržao da obuzda radoznalost.

— Šta je s njom? Bolesna, drogirana... preplašena?

— Ono treće, ali saznaćeš sve kad stignemo u kuću. U svakom slučaju možeš danas u svoju izviđačku svesku da upišeš da si učinio jedno dobro delo — osmehnu mu se Leslie.

Do Lijeve kuće stigli su nesmetano. Iako se Leslie nekoliko puta osvrtao, nije primetio ništa sumnjivo.

Pola sata po dolasku, Suzi se povratila iz šoka. Sedela je između dvojice nepoznatih mu škaraca koji su joj svaki na svoj način pomogli i, dok su ispijali čaj koji je sama spremila, ona im ispriča sve što je znala o Tanaki i njegovim jakuzama.

— Mislila sam da je njihova pojava ovde nemoguća. Nekada, dok je Hiroši bio gazda »Plave pećine«, dolazili su povremeno i ljudi van zakona, ali oni su... kako da kažem... pa bili su obični gangsteri. Mahom podvođači i trgovci opijumom. Tanaka i njegovi ljudi gori su od smrti. Mislila sam da ću polu-

deti od straha kada mi je pokazao video traku... kada je odsekao... glavu nesrećnoj Moni. To je užasno. Tako nešto normalan čovek ne može da uradi. Jednostavno ne može.

Devojka napravi pauzu jer joj uspomena na viđenu video traku ponovo poremeti tek uspostavljenu duševnu ravnotežu.

— U redu je, Suzi, sada si na sigurnom. Mi ćemo te čuvati — dobaci joj Li zaštitnički.

Suzi ga pogleda sa zahvalnošću, ali njen pogled ostade mnogo duže na licu Leslija Eldridža.

— Šta ti kažeš?

— Mark je u pravu. Sada si na sigurnom. Zaboravi jakuze i Tanaku. Ja sada moram da idem. Ti, Mark, ostani sa devojkom. Videćemo se kasnije — reče Lesli i krene prema vratima.

Suzi mu uputi setan pogled pun zahvalnosti, a Mark pojuri za njim.

— Hej, čoveče, gde ćeš?! Šta ću ja s njom?! Zar ne vidiš kako te gleda? Kad ćeš da se vratiš i kuda ideš?

— Polako, momče. Postavio si mi toliko pitanja odjednom da više i ne znam šta si me sve pitao — zaustavi ga Lesli uhvativši ga za rame. —

Samo ti sedi i uživaj. Hrane imate, pića isto tako, a na društvo ne možeš da se požališ. Vратиću se čim nešto obavim.

Li shvati da nema smisla da insistira, pa samo pruži ključeve od automobila.

Pet minuta pre zakazanog vremena, obučen u tamnosivo odelo od svilenkastog listera, obrijan i očešljan, Lesli zakuca na vrata apartmana Mirjam Bruster.

— Ova tačnost ukazuje na dve stvari — reče ona umesto pozdrava. — Ili na lepo vaspitanje i poštovanje prema dami, ili na... želju da se dama što pre vidi. Koja je konstatacija prava?

— Ona koja lepše zvuči... i više obećava — uzvрати Lesli odlučivši da prekine dalju igru mačke i miša.

Mirjam oseti kako joj se toplina odjednom širi po čitavom telu. Zastala je kao da se nalazi pred nekom odlukom.

— I šta je dama odlučila? — prekide je Lesli.

Mirjam skide šešir sa glave, odbaci tašnu i priđe mu.

— Dama je odlučila da pošalje do đavola i mjuzikl i večeru u luksuznom restoranu — reče i bez trunke snegbivanja obavi mu ruke oko vrata.

Umela je da ljubi ta Mirjam Bruster, to je Lesli osetio već kod prvog susreta njihovih usana. Pustio je da isprazni prvu navalu strasti, a onda joj uzvрати na onaj način od kojeg su ženama klecala kolena, a koprena izmaglice navlačila se na oči.

Kada je konačno odmakao od sebe, ona oseti kako je noge izdaju. Videla ga je kao kroz ružičastu maglu.

— Ti... to je... ja nikad... Dođi, ne gubimo vreme. Moram toliko toga da nadoknađim — govorila je dok je istovremeno otkopčavala bluzu, zaključavala vrata i gasila svetlo, i to sve jednom rukom. Drugom je čvrsto stiskala tog momka koji je jednim poljupcem nagovestio pravu buru strasti, pravi vatromet uživanja.

Lesli je s lakoćom podiže i, upitno je pogledavši, ponese u pravcu koji je pokazala ispruživši nogu. Usput je smakla cipele visokih potpetica i oslobodila se svilene, strogo zatvorene bluze tamnoplave boje. Kada je Lesli spustio kraj širokog ležaja, ona jednim veštим pokretom smače suknju. Sada je stajala pred njim u punom sjaju svoje zrele lepote obučena samo u minijaturne gaćice, halter sa čarapama i grudnjaku koji je

jedva uspevao da zadrži probuđene grudi. I ti poslednji komadi svilene odeće od tamnosive svile padoše na debeli tepih. Drhtala je čitavim telom čekajući da je ovaj snažno građeni muškarac, koji je na volšeban način zbacio svu odeću odjednom, uzme i stisne na te grudi koje su se nadržale kao kovački meh.

Lesli joj priđe sporo, ovlaš je dodirujući prstima. Osetio je miris njene kose, opipao glatku svilenkastu kožu njenih grudi. Uz jedno dugo, jecavo »oooohhhh« Mirjam ga uhvati za muškost šireći oči dok su joj prsti mileli prema korenu tog moćnog mišića.

Nije stigla ništa da kaže, ništa da vidi. Lesli je još jednom podiže uvis želeći da je spusti na široki krevet, ali ga ona nestrpljivo obuhvati nogama iznad struka i uz jecaj se smesti na njegovo krilo. Jecaj koji je pri tom ispustila bio je mešavina krika, radosnog uzvika i histeričnog smeha.

Stigla je do vrhunca brže nego što je to i sama želela. Međutim, ta činjenica nimalo nije ohladila njenu strast niti umanjila njenu želju da do krajnjih granica uživa u ovoj noći.

Lesli je znao da pročita svačku njenu želju, čak i onu naj-

skriveniju i pre no što je ona sama bila svesna tih želja do kraja. Probudio je svaki delić tog zrelog tela koje očigledno nije imala prilike da se nekome poda svom snagom.

Kada je konačno, posle poduzetog vremenskog perioda, pustio da predahne, kupala se u znoju i suzama. Njena bujna kosa, zalepljena od znoja, mrsila joj se preko lica. Njene lepo oblikovane dojke još uvek su podrhtavale od naboja zaostalih mrvica strasti. Uzalud je pokušavala da stisne butine koje su se same otvarale otvarajući put ka novim zadovoljstvima.

Lesli je ležao na leđima. Disao je mirno, brzo uspostavivši ritam krvotoka.

Mirjam nekoliko puta htede nešto da kaže, ali reči nisu mogle da nađu put do njenih usana. Zato se predala slatkim ćutanju.

Konačno, Lesli se pridiže.

— Gde ćeš? — skoro uplašeno upita Mirjam.

— Do kupatila, da se istuširam — uzvрати Lesli uz osmeh.

— Ne... nemoj... molim te. Dođi, želim da udahnem zauvek miris koji je ostao na tvom telu... Dođi — molila je pružajući ruke.

Lesli se vrati i ljubavno ludilo se nastavi.

*
* *
*

Bez vidnog razloga Lesli se trže iz sna. Ipak, nije bilo bez razloga. Onaj njemu svojstveni osećaj da se negde dešava nešto ima značaja za njega i ovog puta ga je probudio. Mirjam je spavala dubokim snom. Nije se ni pomirila kada je sklonio njenu ruku sa svojih grud i kada je napustio krevet. U rekordnom vremenu bio je kod vrata apartmana, obučen od glave do pete. Tiho je izašao i uskočio u kola Marka Lija. Bez razmišljanja pojurio je prema kući izvan grada u kojoj je ostavio mladog poručnika i devojkicu. Ulice su mahom bile puste, pa je mogao da vozi brže nego obično. Kada se dokopao puta van grada, dade gas i snažna mašina pojuri punom brzinom.

Haragei je treperio negde u njegovoj utrobi najavljujući opasnost, ali je ta opasnost imala nekako drugačiji vid. Shvatio je o čemu se radi čim je izbio na brežuljak sa kojeg je trebalo da ugleda japansku kuću.

Umesto kuće video je zgarište koje je još uvek tinjalo. Haragei se ugasio i on začas stiže do zgarišta. Iako nije mogao dobro da vidi, znao je da devojkica i poručnik nisu me-

đu nagorelim gredama i još toplom pepelu. Onaj ko je napao kuću uhvatio je Suzi i Lija i odveo ih.

Ko? Kuda?

Odgovor je bio jasan kao dan: Tanaka, najverovatnije u svoju kuću.

A baš u toj kući nekoliko sati ranije desilo se sledeće.

Jedan od najpoverljivijih Tanakinih ljudi sedeo je za niskim stolom tačno preko puta svog ojabuna. Tanaka je bio do pojasa go i slika zma-ja sa raširenim krilima, između kojih je u krugu dominirala slika gvozdene kandže, magnetskom snagom privlačila je pažnju još deseterice momaka koji su sedeli levo i desno od telohranitelja Itoa.

Ito je bio bleđ u licu, čelo mu se rosilo znojem, a njegove crne oči skakutale su kao na ulju.

— Molim za oprostaj, ojabune. Kriv sam što nisam bolje organizovao čuvanje tvoje kuće, što sam te osramotio — progovori ne usuđujući se da pogleda Tanaku u oči.

— Osramotio si me, to je tačno. I...?

Ito izvadi iz džepa kao sneg belu maramicu. Postavi je uz sam rub niskog stola. Potom iz unutrašnjeg džepa izvadi kao brijač oštar omanji tanto nož. Izvadi ga iz korica i

postavi paralelno sa maramicom.

Prema drevnom i nepisanom zakonu jakuza trebalo je da, žrtvujući deo svog tela, prst na ruci, pokaže svoje kajanje i odanost svom ojabunu. Ovaj je mogao i da odstane od takvog dokaza lojalnosti, a mogao je i da ne prihvati prinetu žrtvu.

Ito podiže pogled, prvi put u poslednjih sat vremena, i odmah shvati šta mora da učini. Naime, Tanakine zmijske oči izgledale su još surovije. Ito uzdahnu. Ispruži kažiprst leve ruke na belu maramicu, a potom stavi sečivo iza poslednjeg zglavka na prstu. Uzdahnuvši duboko on svom snagom pritisnu i odsečeni prst klonu preko bele tkanine bojeći je crvenilom. Ito prvo uvi odsečeni prst i zajedno sa nožem, poštujući ritual, gurnu ga prema sredini stola. Tek onda poseže za drugom maramicom da previje ranu.

— I to je sve? Misliš da ovaj bedni patrljak može da spere sramotu koju si mi naneo?! — vrisnu Tanaka skočivši.

Ljudi jednostavno prestadoše da dišu. Ito opet pognu glavu zakucavši pogled u pod. Tanaka dograbi tanto sa stola i bez reči sjuri oštro sečivo kroz teme svog telohrani-

telja. Kao pogođeno gromom snažno telo uzdrhta za trenutak, a onda klonu na ploču stola. Tanaka pljunu mrtvo telo, a onda bez reči napusti veliku sobu.

Niko se nije usudio da priđe mrtvom telu, niti da se pomeri sa mesta na kome je sedeo. Tek posle dvadesetak minuta jedan vižljasti momak naglo ustade i ode za Tanakom.

— Ojabune, ja sam motrio na tvoju kuću kao što si naredio. Znam ko je napadač i znam gde se sada nalazi — reče mladi Japanac trudeći se da ostane na propisnom rastojanju.

— Dobro si uradio. Bićeš nagrađen.

Nešto kasnije dva automobila, svaki sa po pet putnika do zuba naoružanih, odjuriše put japanske kuće porodice Li.

Iako je Mark Li preduzeo sve mere predostrožnosti, nije na vreme primetio dolazak jakuza. Nije ni mogao, jer su ovi poslednjih dvesta metara prešli pešice. U automobilu je ostao samo Tanaka sa poslednjim telohraniteljem koga je doveo sa sobom iz Japana.

Kada su ugledali mladića bez oružja i devojkicu koja je vrisnula kad su upali u kuću, napadači pomisliše da je pred njima više nego lak posao. Ali,

grdno su se prevarili. Mark Li još jednom je zahvaljivao u mislima svojoj pokojnoj majci koja ga je od malih nogu nogu terala u dođo da vežba borilačke veštine. Mladi poručnik se hrabro borio. Čak je teško ozledio dvojicu napadača pre nego što su ga ostala šestorica, i sami u modricama, bacili na pod i vezali. Jedan od povređenih priđe i udarcem noge u glavu posla ga u carstvo snova. Poslednje što je čuo bio je preplašeni vrisak Suzi Vong.

Jedan od napadača izvadi voki-toki i obavesti ojabuna da je napad uspešno okončan. Dvesta metara dalje svetla na parkiranoj vozilu se upališe a motor zabrunda. Tanaka iskoči iz kola dok su još bila u pokretu.

Priđe Liju koji je onesvešćen ležao na travi, a potom se zagleda u svoje isprebijane i ozleđene momke.

— To je on SAM uradio? — upita s podsmehom.

Niko se nije usudio da bilo šta kaže.

Onda se opet javi onaj momak koji je ukazao na Lijevu kuću.

— Ojabune Tanaka, onaj drugi nije ovde. On je još opasniji. On je sam sredio naše ljude i pobio ih.

— Jeste li sve pretražili? Da čujem! — povika Tanaka iako je slutio da bi protivnik koji je još opasniji od onesvešćenog momka stajao po strani prepuštajući svog ortaka na milost i nemilost napadačima.

Zato, ne čekajući odgovor, on dograbi Suzi i ubaci je u svoj automobil dok napadači ubaciše Marka Lija u prtljajnik drugog vozila. Pre nego što su krenuli oni zališe iz-dove kuće kantom benzina i zapališe na nekoliko mesta. Plamen koji se sve brže širio obasjao je kola koja su u oblaku prašine napuštala mesto napada.

Lesli je jasno video iste te tragove, ali mu oni nisu bili potrebni da odredi pravac u kome su napadači odmaglili. Seo je u kola i odvezao se u hotel u kome je odseo pri dolasku u L. A. Na brzinu je promenio odeću, pokupio potrebno oružje, a onda se neopazano izvukao na sporedni ulaz. Još jednom je seo za volan Lijevoг automobila i krenuo putem prema kući ojabu-na Tanake. Znao je da će ovaj put jakuze biti mnogo opreznije, a njegov posao znatno teži. Samo, prednost je bila na njegovoj strani: on je znao na koga kreće, a oni nisu ni sanjali ko im dolazi u posetu.

Ostavivši kola daleko od kuće, ninđa je brzo prelazio preostalo rastojanje nevidljiv za sve.

Ninđa dolazi tiho kao noć!

Tako je bilo i sada. Došao je tiho, kao nevidljivo biće. Sin mraka i tame, anđeo smrti za neprijatelje.

Odranije je znao da vila nema elektronsku zaštitu. Jakuze su se uzdale u svoje automatsko oružje i svoju brojnost.

Prvog stražara ninđa je napao čim je preskočio zid. Skočio je pravo na glavu naoružanog jakuze i jednostavno mu sabio vratne pršljenove između ramena. Jakuzi je umro u deliću sekunde.

Drugu dvojicu napadača ubio je kraj samog ulaza u vilu.

Oni su mirno časkali pričavajući napad na Lijevu kuću. Nisu čuli ninđu koji im je prilazio ne skrivajući se. Kada su ga ugledali, ostali su skamenjeni. Pred njima je stajala spodoba bez lica i ruku. Onda su odjednom ugledali dva sjajna oka na tamnoj pozadini. Istovremeno, odnekud spodobi izrastoše i ruke, a u tim rukama zasijaše dva noža tankih, oštarih sečiva.

(Kao kobra, ninđa ulete između njih i sa dva unakrsna

poteza gotovo im odseče glave.

I njih dvojica pali su bez reči. Ninda ih ukloni sa svetla, a onda šmugnu u kuću.

Krik bola koji je dopirao nekud ispod poda privuče nindinu pažnju. Krik odjeknu još jednom pokazujući nindi pravac, a onda zavlada grobnata tišina.

Tiho gazeći spoljnim delom stopala, ninda je klizio niz stepenice do podruma, a onda prema jedva vidljivoj svetiljci koja se nalazila iznad jedinih vrata. U nekoliko skokova ninda se stvorio ispred vrata.

— Ojabune... mislim da se onesvestio. Jak je. Još nije progovorio, ali životom garantujem da će reći gde se nalazi onaj drugi anđin — govorio je neko promuklim glasom na japanskom jeziku.

— Da... svojim životom garantuješ da će ti reći sve što me interesuje. Idem kod devojke da je ispitam. Kad ovaj progovori, dođi da mi javiš — prepoznade ninda Tanakin glas.

Još dok je dolazio, ninda je uočio cevi gasovoda koje su se nalazile kojih tridesetak santimetara ispod visokog plafona hodnika. Jednim skokom našao se na njima budno motreći na prašinu koja je sle-

tela s cevi. Nadao se da Tanaka neće biti toliko pažljiv i da neće primetiti izdajničku prašinu. Tako je i bilo. Jakuza je bio okupiran mislima o devojci spremajući se da je iseče na komade, ako je ne natera da mu kaže ko je drugi napadač i ubica njegovih ljudi.

Čim je Tanaka zakoračio na prvi stepenik, ninda skoči na betonski pod i ponovo priđe vratima. Laganim pritiskom pomeri kvaku i odškrinu vrata taman onoliko koliko mu je bilo potrebno da baci pogled u nisku prostoriju pravougaonog oblika. Odmah je uočio poručnika Lija. Mladić je do pojasa bio nag. Ruke i noge bile su mu vezane za ram gvozdenog kreveta, a telo kaiševima stisnuto uz žičani madrac. Leđima okrenut nindi stajao je jedan prosedi Japanac držeći u rukama dve elektrode. Opekotine na Lijevim grudima svedočile su o načinu mučenja.

Ninda izvadi iz pojasa gvozdenu cevčicu i brzo ugura u nju oštru iglu na čijem kraju se nalazilo nešto nalik na čep, a onda nanišani. Gađao je jednog od dvojice naoružanih stražara koji su pomagali mučitelju. Strelica izlete uz jedva čujni fijuk i zari se

u oko jakuze. Čovek vrisnu i poče da trlja oko.

— Šta ti bi odjednom, čoveče, — opomenu ga oratk.

Odgovor nije dobio, jer je pogođeni već bio mrtav.

Drugi stražar baci pogled ka vratima, ali ova su sada bila zatvorena.

— Šta se ovde događa? — uspaničeno upita prosedog Japanca.

— Zašto? Šta je ovom dole? — upita sedokosi koji nije video kada je stražar bio pogođen.

Druga strelica izlete istom brzinom i snagom, ali ovaj put zari se drugom stražaru između vratnih žila i završi u malom mozgu uspaničenog moka.

— Šta je sad pa tebi? Kakvi ste vi to kreteni? — za-
brunda sedokosi bacivši pogled ka vratima.

Vrata su i dalje bila zatvorena, ali ovaj put izgledala su nekako drukčije. Da... da... na njima maločas nije bilo te slike... nešto kao senka... da, senka nekog čoveka.

— Hej, ko si ti?! — viknu zabezeknuto Japanac.

Umesto odgovora dobio je udarac između nogu i bez glasa pao na kolena. Zevao je pokušavajući da dođe do vazduha, ili da bar ispusti krik bola. U međuvremenu ga sti-

že još jedan udarac. Ovaj put vrh stopala pogodi ga u Adamovu jabučicu i prekide mu sve pokušaje da dođe do vazduha, da živi...

Mark Li je još uvek bio u nesvesti. Ninđa ga brzo odveza, prebaci preko ramena i požuri putem kojim je došao.

Znao je da nema mnogo vremena i da je Tanaka spreman da ubije devojkicu samo ako posumnja da je napadnut. Zato je odneo Liju do podnožja zida i ugurao ga u jedan razgranati žbun, a onda se najbrže što je mogao vratio u kuću. Uspit se prisećao rasporeda prostorija, nagađajući koja od soba je bila ona u kojoj je zatočena Suzi. Odluči da krene od one u kojoj je sprečio da izvrši sepuku — i nije pogrešio.

— U redu, sama si to tražila. Pružio sam ti priliku da kažeš ko je momak koji te je oslobodio, ali ti ga kriješ. Sada ćeš sve lepo da kažeš, a ja ću da snimam. Ah, da. Boleće te. Mnogo. Kažu da je strašno bolno kad nekom skidaju kožu. Uostalom, brzo ćeš se sama uveriti — čuo je ni-
nđa Tanakin glas.

Haragei!!!

Jak kao udar groma.

Ninđa se istog trenu baci na pod i poče da se kotrlja. Svuda oko njega, kao besni

stršljenovi, zujali su kuršumi, odbijali se o beton i zidove i odletali dalje zavijajući.

Još dvojica jakuza iznikla su niotkud i bez upozorenja ili pretnji otvorili su paljbu.

— Hej, pa to je... gospode... pa to je ninđa! — povika jedan dok je stavljao nov šaržer.

Reč ninđa odjeknu još jednom, ovog puta mnogo glasnije, tako da je i pored žestoke pucnjave čuo i Tanaka.

Ninđa?! Ovde, u njegovoj kući?! Ali, ninđe ne postoje... Da, i ako ih ima, možda kod kuće, u Japanu, ne može ih biti ovde u SAD — brzo je razmišljao Tanaka. Naučen od malih nogu da se prvo spasa-va pa onda razmišlja, tako učini i ovaj put. Raspali Suzi pesnicom i devojka istog trenu otplovi u mrak nesvestice. On je prebaci preko ramena istrča na terasu. Paljba iza njegovih leđa još je odjekivala što je bio najbolji znak da mu njegovi ljudi i nesvesno štite leđa.

Vešto skoči na travnjak ne ispuštajući devojku iz naručja, a onda potrča do »kadilaka«. Uključi motor i nestade u noći.

Ninđa je uspeo da se otoktrlja u zaklon i spreman dočeka dvojicu revolveraša. Ovi su ga sledili ne štedeći

municiju. Dok bi jedan pucao, drugi bi menjao šaržer. Ipak, ninđa iskoristi sekundu predaha i brzo kao munja izbaci iz ruke šaken. Jedan od revolveraša oseti ubod ispod leve sise i spusti pogled da vidi šta ga je to bocnulo. Ninđa je saznao, jer je umro spuštajući pogled prema sopstvenim grudima. Drugi revolveraš vide kako mu ortak pada, pa potrča ka najbližem zaklonu. Ipak, nije bio dovoljno brz.

U veličanstvenom skoku, prelećući čitavih pet metara, snažno telo ninđe stiže ga i udarcem obe noge polomi mu kičmu. Doskočivši, ninđa zadade još jedan udarac petom u slepočnicu — i to je bio kraj borbe.

Urlanje snažnog motora »kadilaka« i škripa kočnica javiše nindi da je Tanaka pobegao. On pretraži sobe na spratu, ali onda shvati da je Tanaka odveo i devojku.

Lov za tu noć bio je okončan. Ninđa ode do Lija. Sada na glavi nije imao kapuljaču, a sve oružje bilo je daleko od svačijih očiju. Mladi poručnik počeo je da dolazi svesti kada su se našli kojih dvadesetak metara od parkiranog automobila.

— Vreme je da se probudiš i da prestanem da te nosim

kao usnulu bebicu — začu poznati glas.

— Hej, otkud ti? Kako si znao ko nas je oteo i gde se nalazimo? Gde je Suzi... nisu je valjda...?

Njegov zabrinuti glas jasno je pokazivao šta oseća prema Suzi. Lesli se nasmeši.

— Nisu. Živa je, ali je odveo Tanaka. Ne brini, naći ćemo je kad dođe vreme. Sada je najvažnije da se oporaviš i da budeš spreman kad krenemo u potragu — reče mu Lesli blagim glasom.

Neko vreme su se vozili ćutke, a onda Li tresnu pesnicom po tabli ispred sebe.

Lesli je ćutao. Nije imao šta da kaže. Nikakve reči utehe ne bi pomogle. Sažaljenje bi samo pogoršalo situaciju. Zato je ćutao puštajući mladica da se izduva.

Tek posle četrdesetak minuta, kada se Li sasvim umirio, on zaustavi kola i zagleda mu se u oči.

— Tačno je da bi bilo drukčije da sam i ja bio uz tebe. Ali nisam, i tu je kraj priče. Moraš da budeš skromniji. Ipak je njih bilo devetorica, zar ne? Eto vidiš. Najvažnije je da si preživeo i da ćeš vrlo brzo biti spreman da kreneš za njim. Dotle me slušaj i skupljaj snagu. Važi?

Li je s divljenjem posmatrao svog partnera. Znao je da je to što je upravo čuo istina i da nema više ništa ni da se doda ni da se oduzme. Klimnu glavom nekoliko puta, a tek onda upita:

— Kad krećemo za njim?

— Ne znam još, ali ti ćeš biti prvi kome ću to da kažem. U svakom slučaju ti od sutra nastavi normalno da radiš svoj posao, a ja ću svoj. Kad bude vreme pozvaću te.

* * *

Pat Mening je s neskrivenim zadovoljstvom saslušao izveštaj Lize Stenford. Bio je siguran da su njegovi novopečeni saradnici rođeni policajci i da su otkrili pravi trag.

— Šta misliš, Pat, da li će nastaviti avetinjske vožnje po gradu, mislim sada kada smo ih otkrili? — upita Toni Kanale.

— Hoće. U to sam više nego siguran. Pitanje je samo da li će u našem delu grada, ili u nekom drugom. U svakom slučaju bićemo spremni. Obavestiću nekoliko svojih kolega sa Akademije koji rade po ostalim stanicama da otvore oči a mi mi nećemo da spavamo. Ti i Bili nastavićete da skitate ulicama sve dok ponovo ne naletite na

»vampire«. Znam da vam neće biti ni lako ni zabavno, ali...

Poručnik nije završio započetu rečenicu. Nije ni morao. Oba mladića dobro su znala kakav su poziv izabrali, a ionako su bili do krajnosti odlučni da pohvataju »vampire« i zauvek prekinu njihovu jezinu trgovinu.

— A ja, poručniče? — upita Liza.

Mening se zagleda u simpatičnu devojkicu.

— Mislim da bi i ti mogla da nastaviš tamo gde si otkrila moguću trag, u bolnici — odgovori joj Mening kome tog trena pade sjajna ideja na pamet.

— Ja... u bolnici?

— Da, devojko. Oni imaju službu osiguranja... naoružane čuvare, znaš već. E, pa lepo. Momak koji je tamo šef moj je stari dužnik. Milion puta me je zvao nudeći mi raznorazne usluge. Došlo je vreme da uzvratim na pravi način. Koliko za tri dana bićeš zaposlena u »Džeferson memorijal« klinici. Bićeš na samom izvoru događaja. Radi kako budeš osećala da treba da radiš, ali ostani u senci.

Još izvesno vreme njih četvoro je razrađivalo plan, a onda ih Mening pozdravi i ode. Čim je on otišao, Bil Gre-

di izvadi tri bežična telefona — poslednju reč tehnike.

— Hej, otkud ti to? Pa to je preterano skupo — uzviknu Toni.

— Znam i sam koliko košta. Nisam ih kupio, a ni ukrao, ne brini. Pozajmio sam ih od rođaka. Posao koji smo započeli zahteva punu tajnost, kao što je napomenuo poručnik Mening. Zato sam odlučio da nas troje komuniciramo preko ovoga. Na svakom pišu brojevi druga dva aparata. Veza se dobija u trenutku, a domet je pedeset kilometara. I, još nešto: ne oklevajte da ih upotrebite ako zagusti — reče Gredi na kraju gledajući u Lizu.

Devojka se samo osmehnu.

I dok su mladi policajci razgovarali o »vampirima« i tome kako će ih pobediti, doktor Manfred Šulc, duboko u samo njemu znanim prostorijama iza laboratorije »Džeferson memorijal« klinike, stajao je pred grupom od tridesetak namrgođenih momaka. U prostoriji je vladala neobičajena tišina.

— Svi su vas gurali u stranu. Niko nije hteo da vam pruži ruku, ponudi zaposlenje. Niko osim mene. Videli ste do sada da je sve išlo kao po loju. Tako će biti i dalje. Još i bolje. Sada imamo i o-

pasne ortake. Zaboravite na stradanje one dvojice naših ljudi od pre nekoliko noći. Nisu bili dovoljno oprezni. No čas krećemo sa troja kola i tri posade. Treba nam mnogo krvi, ali ovaj put sve koje uhvatite dovešćete ovamo. Koristićete kapiju broj tri i tunel koji iza zgrade vodi ovamo — odjekivao je glas dr Manfreda između betosnkih zidova.

Ljudi pred njim zaklimate glavama, zapravo većina. Ostali su čekali da im oni najbliži jezikom prstiju kažu šta je Manfred ispričao. Naime, čitava ekipa koju je Manfred Šulc okupio bila je sastavljena od gluvonemih ili samo nemih momaka.

Kada je »prevođenje« nje govog govora bilo završeno, Šulc dohvati metalnu kutiju iza svojih leđa, otvori je i izvadi celofansku kesicu punu sitnih kristala.

— Ovo je poklon od našeg novog ortaka i ujedno novi posao koji će nam doneti još više para. Priđite i poslužite se. Ima dovoljno za svakog. Tu su vam i staklene lule. Samo polako, »Stvar« je prilično žestoka — opomenu ih pružajući najbližem momku metalnu kutiju.

Sat kasnije troja kola, dva kombija i već poznati »ford

čiroki«, sada sa drugim tablicama, napustiše tajno skrovište dr Manfreda Šulca i krenuše u jezivi lov ulicama Los Anđelesa.

Jedan od kombija krenuo je bulevarom na kome su radile prijateljice noći. Vođa posade »vampira« znao je da je reč o mladim, dakle i zdravim devojkama. On je jedini i znao zašto je doktor Manfred ovaj put tražio da žrtve dovedu žive. Suludi lekar hteo je da nesrećnim žrtvama povadi bubrege, oči, jetre... jednom reči sve one organe koje je mogao da proda drugim bolnicama.

Kombi dva puta pređe čitavom dužinom bulevara vrebajući najpogodniji trenutak. Konačno, kada je saobraćaj splasnuo za trenutak automobil se zaustavi kraj grupe od pet devojaka. Ona najstarija, kojoj je konkurencija bila stalna pretnja, prva priđe otvorenim vratima.

— Zdravo, momak, jesi li za zabavu? — upita promuklim glasom trudeći se da svojim silikonskim grudima pruži priliku da se istaknu istovremeno prislanjajući koleno uz vrata.

Vođa je odmeri, osmehnu se i potvrdno klimnu glavom. Onda pogleda i ostale četiri devojke i sve ih pozva.

— Opa, znači neka velika žurka. Znaš, u tom slučaju moraćeš da sačekaš da obavestimo našeg gazdu. Tu je, ne brini. Brzo ću ga dovesti — procvrkuta matorka i odjuri do vrata obližnjeg bara.

Dva minuta kasnije omalemi Indus, sa smešnim šešir-om na glavi, dogega do kombija. Nije stigao ni reč da prozbori, a dve snažne ruke uvukoše ga u unutrašnjost vozila.

— Hej... polako! Ako ste iz policije... pa ja sam već platio vašem naredniku... Šta ovo znači?! pusti nas... žaliću se!

Snažni desni kroše prekide njegove pretnje i posla ga u carstvo snova. Devojke naučene da slušaju samo se sabiše jedna uz drugu. Molile su Boga da na zabavi na koju ih ovi mračnjaci vode neće biti izopačenih i batina. Sve drugo išlo je u »rok službe«.

Međutim, »zabava« na koju su ih povelili bila je van njihove mašte.

Druge dve posade bile su manje inventivne i svaka je uspela da ulovi samo po jed-
dnu žrtvu.

*
* *
*

Manfred Šulc ludački se sme-
juljio dok je u šakama držao

tek izvađeno srce mlade pro-
stitutke. Brzo je smestio još
uzdrhtali organ u specijalnu
posudu, brižljivo zatvorio po-
klopac, a potom se vratio o-
peracionom stolu na kome je
ležalo otvoreno telo nesrećne
devojke. Posle srca na red su
došli bubrezi, a na kraju i oči.
Više nego zadovoljan on po-
zva pomoćnike da ostatke te-
la u kome je bilo tek nešto
malo krvi spakuju u plastič-
nu vreću i odlože ga u veliki
ledeni sanduk u zidu. Kada su
pomoćnici završili, on nare-
di da mu dovedu podvođača.

— Asortiman mora da bude
raznolik — nasmeja se Man-
fred menjajući rukavice.

Indus se tresao od straha
kada su ga uveli u operacionu
salu.

— Ne... zašto? Šta hoće-
te?! Ja sam... ja nisam... —
ni sam nije znao šta hoće da
kaže.

Doktor Manfred mu priđe i
prijateljski ga potapša po ra-
menu.

— Ne brini, dobri čoveče.
Ništa nećeš osetiti. Tu si da
pomogneš, a sa ljudima koji
nam pružaju pomoć mi smo
nežni — govorio je gurajući
ga prema jednoj stolici.

Nekoliko minuta kasnije, o-
mamljen popriličnom dozom
opijata, Indus je zbunjeno,
nemoćan da mrdne i malim

prstom, zurio u špric koji mu doktor Manfred zari u arteriju. Kako je krv oticala, tako je i Indus sve više tonuo u mrak.

Sat kasnije i njegovo iskasapljeno telo završi u jednoj od fioka ledenog ormana u zidu.

— Umoran sam. Za večeras je dosta. Ostale nahranite i dobro zaključajte. Njih ćemo sutra obraditi i spremiti za isporuku — naredi on pomoćnicima.

Narednog jutra jedna od prijateljica noći, koja je pripadala grupi pokojnog Indusa, kasnila je na posao i tako je izmakla strašnoj sudbini svojih koleginja s posla. Videla je kombi koji ih je pokupio. Sada je stajala pred dežurnim policajcem u stanici kapetana Malkolma. Po drugu put je navaljivala od nje ga da je pusti kod kapetana, ali je debeljko za pultom zadirkivao, pokušavao da je uhvati za bujne grudi i da je štipne. Najzad, privučen galamom, kapetan Malkolm otvori vrata. Debeljko brže-bolje sede na stolicu.

— Šta se ovde dešava? — upita kapetan.

— Gospodine, oteli su pet devojaka! Kombi je stajao uz ivicu, a njih su jednostavno pokupili i...

Kapetan uvede usplahirenu devojku u kancelariju i, pošto je smesti na stolicu, reče:

— Polako, devojko. Zašto misliš da su devojke otete? Možda je nekome trebalo više devojaka za zabavu. Možda...

Kapetan učuta kad vide kako devojka odmahuje glavom.

— Ne... ne... kažem vam da su otete. Oteli su i Sinbada... našeg podvodača. Vide la sam kako ga je neko dograbio za ramena i jednostavno ubacio u »kombi«. Taj nigde ne ide s našeg dela buleva.

Kapetan Malkolm prođe rukom kroz kosu.

»Vampiri«, nema sumnje. Sada su krenuli još drskije. Besan na sebe što je od novinara prihvatio reč »vampiri«, on pozva poručnika Meninga i zamoli devojku da ispriča sve iz početka terajući je da se seti i najmanjih detalja: marka i boja »kombija«, registarskog broja, lika nekog od napadača.

Na žalost, od te priče nije bilo mnogo pomoći. »Kombi« je po njenom sećanju bio siv, sivo-plav ili »tako nešto«, a ličio je, pa ličio je na običan »kombi«. Registarska tablica počinjala je slovom »G, ali broja se nije sećala...

Mening je otpustio bez uzimanja zvanične izjave i zagleda se u kapetana. Ovaj bez reči izvadi poznatu flašu iz fioke i nasu dve čaše.

— Menjaju taktiku. Ipak smo ih zaplašili — reče Pat Mening otpivši gutljaj jakog irskog viskija. — To nam mnogo ne pomaže, osim...

Poručnik učuta umalo se zagrcnuvši od pomisli koja mu sinu pred očima. Učuta zadubivši se u razmišljanje. Kapetan Malkolm je goreo od nestrpljenja da čuje šta je to poremetilo njegovog najboljeg detektiva i prijatelja, ali sačeka da mu ovaj sam to kaže.

— Ovo je samo jedna od milion mogućnosti, kapetane, ali ću vam je izneti — reče i u nekoliko rečenica objasni svom šefu šta je preduzeo sa svoja tri pomoćnika »guštera«.

— Ako budemo imali sreće, »kombi« se odvezao u »Džeferson memorijal« kliniku, a tamo sam juče zaposlio malu Lizu Stenford. Ko zna, možda nam se posreći...

Pri pomenu »Džeferson memorijal« klinike kapetan Malkolm ustade sa stolice.

— Dečko, nadam se da znaš kome pripada »Džeferson memorijal«?

— Znam, kapetan... znam. Ali, s druge strane, to je i najbolji paravan za onoga ko koristi kliniku za svoje poslove. Zar ne?

Kapetan samo klimnu glavom. Još jednom je morao da prizna da je njegov poručnik u pravu. I priznao je to sa zadovoljstvom. Ispiše još po jedno piće, a onda svako ode svojim poslom.

* * *

Lesli Eldridž stajao je kraj širokog prozora u salonu apartmana Mirjam Bruster. Dok je slušao njen raspevani glas iz kupatila, ugleda kako iza ugla zgrade izlazi prvo jedan »kombi«, pa »čiroki«, a na kraju još jedan »kombi«. Ne bi tome pridavao neku veću pažnju da vozila nisu napuštala zgradu ugašenih farova.

Nešto tu nije bilo u redu. Vozači žele da odu neprimеćeni, sledio je logičan zaključak.

— Ljubavi, dodi, spremila sam nam po osvežavajuće piće. Zaslužili smo ga — razdraganim glasom zvala ga je Mirjam.

Lesli se okrete. Mirjam je stajala na drugom kraju salona. Svetlo iza njenih leđa s lakoćom je prodiralo kroz tananu svilenu spavaćicu oc-

rtavajući duge, lepo oblikovane butine, zamamne kukove i jednu od dojki koja je nestajno poigravala pri svakom pokretu njenog ramena. Zнала je šta Leslie može da vidi i uživala je da mu to pokaže. Iako su pre samo nepunog sata vodili ljubav, već je osetila želju za novim okršajem s tim divnim, neponovljivim čovekom.

Prišao je bez reči i uzeo čašu iz njene ruke. Piće je bilo hladno i imalo je zaista osvežavajući ukus. Bila je to mešavina đusa od pomorandže sa malo ananasa i kivija, i nekog alkohola, votke najverovatnije. Znao je da Mirjam isključivo pije to piće bez mirisa.

Mirjam nasloni glavu na njegove grudi i počeo polako da pada u dremež osluškujući ravnomerne otkucaje njegovog srca. Bila je u stanju da tu ostane dugo, dugo... čitavog života. Za ovog čoveka učinila bi sve. Ostavila bi i muža senatora, i »Džeferson memorijal« i svoje poštovane i slavne pretke. Sve bi to učinila na najmanji njegov mig. Međutim, on nije ništa tražio, nije ništa nudio. Bio je tu, vodio je ljubav sa njom — i to je bilo sve.

Ali, Mirjam ne bi bila pravo žensko da konačno ni-

je izrekla ono čuveno pitanje: »Šta će biti s nama«?

Lesli je pomilova po kosi. Znao je odgovor i mogao je odmah da joj ga kaže. Nije to učinio iz dva razloga: njegov posao još nije okončan i svaka komplikacija u njihovom odnosu bila bi štetna. Drugo, nije želeo da je povredi sada, dok je bila tako ranjiva.

— Biće ono što će biti... ko to zna. I sama znaš da su, najčešće, želje jedno, a realnost drugo. U svakom slučaju biće ovako, bar dok nam bude lepo... dok ti ne dosadim — reče.

Ona ga gricnu za bradavicu na grudima.

— Kako možeš tako nešto da pomisliš, da kažeš? Ti meni da dosadiš? Možda ću ja tebi dosaditi. Ima toliko mladih, lepih, a ti si... pa ti si...

Nije mogla da nađe reči iz prostog razloga što joj pomisao na te mlade i lepe pomuti razum. Brzo odagna takve misli i zagrlila ga čvrsto.

— Voli me. Vodi ljubav sa mnom... pa nek traje dok traje — reče dajući svom glasu neki fatalni prizvuk.

Lesli joj ispuni želju.

I dok je njeno telo okupano znojem mirno ležalo na krevetu, Lesli je ponovo stajao kraj prozora. Ono nešto što je ninda posedovao u sv-

om duhu dovelo ga je do prozora baš u trenutku kada je »kombi« s prostitutkama i Indusom stigao do ugla zgrade. Farovi dva-tri puta ablendovaše i onda se ugasišu.

Isti postupak ponovio se i kada su se vratili »čiroki« i drugi »kombi«. Leslie više nije sumnjao. Sva tri vozila radila su nešto skriveno i on je morao da otkrije u čemu je reč. Prišao je krevetu. Mirjam otvori oči i ispruži ruke ka njemu.

— Dođi. Lezi kraj mene. Želim da osećam toplinu tvoga tela — reče maznim glasom.

Prišao je i bez reči legao kraj nje. Desnom šakom počeo je da je miluje po vratu nežno pritiskajući splet živaca.

— Oh... to je... tako... tako... le...

Nije završila rečenicu jer istog trena utonu u san. Leslie je znao da će spavati najmanje dva sata, a možda i duže. Brzo se obukao i, pazeći se nepoželjnih pogleda, napusti apartman. Brzo se našao izvan zgrade koristeći otvoreni prozor u prizemlju u mesto vrata.

S lakoćom je stigao do ugla zgrade iza kojeg su nestala ona tri vozila — i zastao zbunjen. Na prvi pogled os-

tim zida nije mogao da vidi ništa drugo. Prišao je bliže i počeo da pipa rukom. Njegovi prsti osetiše ostru površinu zida. Krenuo je na jednu stranu neprekidno pipajući površinu. Dva metra dalje zastade. Tanaka, za oko gotovo nevidljiva linija pružala se od tla pa do visine od dva metra. Leslie se vrati istim putem. Metar i po dalje naišao je na istu liniju. Bio je sasvim siguran da je otkrio tajni ulaz u zgradu.

Kome je bio potreban tajni ulaz? Ko ga je napravio i koristio?

Na ta pitanja moraće uskoro da nađe odgovor.

Još neko je iste noći video tri vozila, ali je samo jednom od njih pridavao važnost.

Liza Stenford, koja je te noći bila jedna od tri dežurna radnika obezbeđenja, videla je »ford-čiroki« u trenutku kada je paleći farove nestajao sa parkinga ispred bolnice. Odmah je upotrebila telefon koji joj je dao Gredi.

— U redu, Liza. Doći ćemo do bolnice. Pokazaćeš nam odakle je automobil izašao i mi ćemo ga čekati — reče joj Gredi i prekide vezu.

Posle izvesnog vremena on i Kanale stigoše pešice, pošto su ostavili svoj automobil nekih pedesetak metara dalje od

bolničkog parkinga. Liza je neprimetno napustila svoje mesto, brzo im pokazala mesto na kome je videla famozni automobil, a onda se vratila u veliki hol da nastavi dežurstvo.

Dvojica mladih policajaca dobro su se sakrili i čekali da se automobil »vampira« pojavi. Čekanje se otežalo ili se bar njima, još nenaviklim na duga čekanja u zasedi, tako činilo. Ipak, posle izvesnog vremena automobil se pojavi, ali bio je to »kombi«. Kanale ga isprati pogledom do ugla zgrade, a onda ponovo usredsredi pažnju na očekivano vozilo. Uskoro se pojavi i »čiroki«. Već su napustili skrovište i krenuli za njim kad ih svetla drugog »kombija« ukopaše u mestu. Kada je i ovo, treće vozilo, prošlo, oni požuriše da vide gde su nestala.

Na svoje razočarenje, naišli su samo na mrak i betonski zid.

Uzalud su zagledali zid pred sobom, odlazili do kraja zgrade, vraćali se ispred zida...

— Kao da su pravi vampiri, a ne gangsteri — opsova Bil Gredi. Čoveče, gde su nestali? Nisu mogli da odlete ili propadnu u zemlju.

— To je, Bili, samo to može da bude — povika Kanale.

— Šta ti je, čoveče?! Automobil ne lete...

— Ne to. Možda imaju lif koji ih je odneo pod zemlju!

Brzo se baciše na asfalt tražeći šine ili žlebove — ali uzalud. Najzad odustadoše od traganja i vratiše se do parkiranoг automobila. Događaj te noći za njih će ostati nerešena zagonetka. Ostalo im je da čekaju novu priliku.

I dok su oni sedali u automobil, Lesli je upravo izašao iz zgrade i došao ispred zida...

*
* *
*

Tanaka u pratnji trojice pratilaca ubaci nosila na kojima je ležala Suzi Vong u ambulantanu kola i dade adresu »Džeferson memorijal« klinike. Već se dogovorio sa doktorom Manfredom da tamo sakrije devojkę, a i sam se smesti na nekoliko dana dok se »prašina slegne«. Ono što nije rekao svom novom ortaku, kada se odlučio da kod njega potraži sklonište, bila je činjenica da Mirjam Bruster najveći deo vremena provodi u svom apartmanu-kancelariji u bolnici. Čvrsto je odlučio da na njoj iskali svoj bes i izvr-

ši osvetu kad mu je već senator Bruster izmako i nes-tao u nepoznatom pravcu.

Dok su ambulantna kola jurila ulicama L. A. uz prodorne zvuke sirene, Tanaka je krojiio planove za budućnost.

Doktor Manfred brzo smesti Suzi u najudaljenije krilo bolnice, a Tanaku povede u podzemnu laboratoriju pored koje je bilo nekoliko praznih, udobno nameštenih soba.

— Pa, ortaće, nadam se da će ti ovde biti udobno — počeo on ne osvrćući se na negodovanje u Tanakinim očima zbog ovalike intimnosti. — Da bi se uverio da nisam gubio vreme, pokazaću ti dve stvari — nastavi i povede Japanca dalje niz hodnik osvetljen zelenkasto-plavom svetlošću fluorescentnih cevi. Kada su stigli do jednih metalnih vrata, on iz džepa izvadi daljinski upravljač, otkuca tri broja i vrata se bešumno otvoriliše. Prostorija nije bila veća od dvadesetak kvadratnih metara, ali je bila opremljena najmodernijom opremom.

— Pogledaj — reče s ponosom pokazujući na sto u uglu na kome su uredno složene stajale celofanske kese pune kristala. — Nije loše za dve noći rada. Ima tačno deset kilograma droge. Ako ovako nastavimo, a tvoji ljudi to

brzo rasture po ulici, za mesec dana zaradićemo — izvadi brzo digitron, otkuca nekoliko nizova brojki i zadovoljno se osmehnuvši nastavi — zaradićemo blizu milion dolara!!!

I Tanaki zasijaše oči pri pomenu ovalike količine para, ali se potruđi da svoje oduševljenje ne pokazuje pred Manfredom. Zato, samo klimnu glavom. Onda kao nehajno upita:

— Onaj drugi posao... kako tu stojimo, gospodine doktor?

Poslednje reči izgovorio je pomalo ironičnim glasom, ali Manfred Šulc ili to nije primetio, ili nije pridavao poseban značaj. Umesto odgovora on izvede Tanaku u hodnik, zatvori elektronsku bravu i nastavi kojih dvadesetak metara dalje niz hodnik. Ispred drugih vrata ponovi proceduru otvaranja. Jak miris etera i još nekih hemikalija zapahnu Tanaku i on se vidno trže. Kada se privikao na ove mirise, sin Dalekog istoka oseti još jedan miris: miris smrti. Pomno je zagledao po stolicama poredanim duž zida, ali sve je bilo prazno i čisto. Manfred otvori jedna metalna vrata na zidu i Tanaka za tren ugleda nenkoliko tegli sa ljudskim organima. Na-

ježi se kad ugleda dva para očiju i brzo se okrete.

— Hi... hi... hi... nisi valjda osjetljiv na ovo? — podsmehnuto mu se doktor Manfred, ali se odmah pokaja, jer mu Tanaka uputi pogled od kojeg čak i njegov pomućeni um uzdrhta. Zato požuri da doda kako se samo šalio.

— Izvini ako sam malo preterao. Znaš, kad je čovek zatvoren između četiri zida i posvećen samo svom radu, onda nije ni čudo da pomalo izgubi osećaj...

Tanaka mu okrete leđa i bez reči napusti jezivu sobu. Doktor Manfred ga sustiže u hodniku. Put do Tanakine sobe prešli su bez reči. Na samim vratima sobe Tanaka mu se obrati:

— Mojim ljudima predaćeš one kristale, odmah. Uveče im pokaži kako nesmetano mogu da napuste zgradu. Ja ću izvesno vreme da ostanem ovde, ali nezaključan. Pokaži mi kako se odavde stiže do ostalih delova zgrade.

Ton mu je bio zapovednički i doktor Manfred oseti dozu negodovanja pomešanu sa strahom.

— Mislio sam da si ovde došao da se sakriješ. Opasno je da šetaš okolo po zgradi i da...

— Nisam došao da se sakrijem, nego da na miru napravim određene planove. A šta je opasno, a šta nije, određujem samo JA! Dakle, da čujem!

Glas mu je zvučao zapovednički tako da je doktor Manfred shvatio ko je gazda u uspostavljenom partnerstvu. Samo za tren njegova sujeta se probudi, ali odmah potom lukavstvo u njegovim očima najavi nešto sasvim drugo.

— Svakako ort... gospodine Tanaka. Svakako. Evo, ova spravica otvara sva vrata koja vode do prizemlja. Preporučujem vrata broj tri, jer je njihov izlaz najsigurniji, a nalazi se u uglu glavnog hodnika odmah blizu liftova.

Tanaka odahnu zadovoljno. Bez mnogo muke pokazao je ovom gmizavcu ko je pravi gazda. Uz daljinski upravljač, upamti šifru i bez reči zatvori vrata od sobe pred nosom Manfreda Šulca.

— Samo se ti uljuljkuj, Žučko. Spremiću ti iznenađenje od kojeg ćeš da se zagrneš... i udaviš. Samo čekaj — mrmljao je sebi u bradu pohitavši nazad u operacionu salu.

Njegovu ozlojađenost životom su platile još dve prijateljice noći, a on zadovoljno zagleda novostvorene zalihe u krvi i »rezervnim delovima«,

kako je sam nazvao povadene ljudske organe.

Nije mu ni na kraj pameti bilo da svu proizvedenu drogu preda Japancu. I ono što mu je pokazao bile su samo dve trećine. Jednu je odvojio za svoje poslušne ljude planirajući da u roku od dva-tri dana napravi još jednu veću količinu i svojim kanalima pošalje je u San Francisco, Dallas i dalje, sve do granice Meksika. Trljao je ruke dok su mu u mašti, pred očima, tekle reke zelenih novčanica.

* * *

Liza Stenford budno je motrila na sve događaje koji su makar i za trunku odudarali od uobičajene aktivnosti u »Džeferson memorijal« klinici. Devojka je i dušom i telom bila predana svom radu. Tako joj nije ni promaklo dolazak ambulantnih kola koja nisu pratili ljudi klinike, već neki Azijati, najverovatnije Japanci. Pazeći da je ne primeće, isprati ih pogledom do kraja dugačkog hodnika. Kada su se vrata na liftu zatvorila, ona potrča na tu stranu. Hodnik je bio prazan i nije postojala mogućnost da je neko vidi. Stigla je u trenutku kada se lift zaustavio na trećem spratu. U tom kri-lu klinike, i to na trećem sp-

ratu, nalazile su se uglavnom kancelarije i kabineti zaposlenih lekara, pa je još više začudi što tajanstvenog pacijenta nose baš tu. Odluči da koliko tokom noći proveri o čemu se radi. Onda se hitro vratila na svoje mesto.

Petnaestak minuta kasnije ljudi koji su nosili pacijenta, i oni koji su bili oko nosila, vratiše se hodnikom. Liza je pažljivo brojala. Dvojica su nedostajala, ne računajući i doktora Manfreda. Ova činjenica još više pobudi njenu sumnju. Brzo pođe do sobe namenjene ljudima iz obezbeđenja i, pošto se uveri da je soba prazna, izvadi telefon i brzo otkuca Gredijev broj.

— Bili — počeo brzo trudeći se da govori što tiše, ali i dovoljno razgovetno da je njen partner čuje — ovde se nešto dešava. Doneli su nekoga na nosilima... mislim da su Japanci. Smestili su ga u kri-lo koje nije namenjeno bolesnicima... i nisu svi napustili zgradu. Šta kažeš?! Možda si u pravu. U svakom slučaju želela sam da i to znaš, a ja ću da proverim. Ne, nije mi potrebna pomoć i prestani da se prema meni ponašaš kao da sam neka srednjoškolka. I JA sam policajac kao i ti — gotovo viknuvši izgovori poslednje reči.

U sebi je treptala od sreće. Bili je bio jako simpatičan i nekako je osećala da njegova briga nije samo kolegijalna...

Iste večeri, kada je sve osoblje, osim dežurnog lekara i tri medicinske sestre, napustilo kliniku, Liza krete u redovni obilazak. Bez obzira što je u klinici bila drugim poslom, trudila se da maksimalno pošteno odradi i posao obezbeđenja. Proverila je sve prozore, sva vrata, stepenište... Najzad s nestrpljenjem pritisnu dugme lifta na kome je bio ispisani broj tri. I tu je krenula prvo jednom, a potom drugom stranom pustog hodnika. Pred njom su ostala još tri vrata. Sa krajnjim oprezom prilazila je vratima osluškujući da li se s druge strane dešava nešto neobično. Najzad otvori i poslednja vrata. Odmah je kraj prozora spazila senku čoveka koji je naslonjen na zid sedeo zavaljen u stolicu. Momak skoči istog trena kad je ona ušla i upalila svetlo. Brzo je potegao pištolj, ali kad spazi uniformu pripadnika obezbeđenja, on požuri da sakrije oružje. Liza baci pogled na krevet. Jasno je videla iskolačene oči neke crnokose devojke i veliki sivi flaster zalepljen preko njenih usta. Po položaju tela shvati da je de-

vojka vezana. Ona pokuša nešto da kaže, ali onaj momak joj priđe i jednostavno je izgura iz sobe. Nije se opirala. Izašla je i stala tik uz raga-stov vrata posegnuvši za pojasom gde se nalazio »smirivač« snage nekoliko hiljada volti. Odmah ga je aktivirala čekajući da se pojavi naoružani stražar.

Stražar je nekoliko trenutaka oklevao da li da prvo pozove Tanaku i javi mu da je njihova žrtva otkrivena, ili da sredi devojku iz obezbeđenja, a onda zovne gazdu. Odlučio se za ovo drugo rešenje i, izvadiвши pištolj, naglo otvorio vrata i iskoči u hodnik. Na svoju nesreću, okrenuo se na pogrešnu stranu. Istog trena kao da ga je grom ošinio — što i nije bilo daleko od istine. On odskoči od poda i svom težinom tresnu u zid. Njegovo onesvešćeno telo kliznu na pod, a pištolj s treskom odskoči metar-dva dalje.

Kao da je ovakve stvari radila čitavog života Liza brzo uvuče telo stražara u sobu, pokupi potom i njegovo oružje, a onda zatvori vrata. Pošto je vezala onesvešćenog momka lisicama, ona priđe devojci.

— Sve je u redu, gospođice — počeo umirujućim glasom. — Sada ste bezbedni. Ski-

nuću vam flaster sa usta, ali nemojte da vičete. Važi?

Suzi Vong klimnu potvrdno glavom.

— Požurite... moramo da bežimo! On je opasan. Ubiće i vas i mene... Molim vas... verujte mi! Jednoj devojci je mačem odsekao glavu i...

Liza je prodrma i umiri. Brzo je skinula sve konopce kojima je Suzi bila spetljana i pomogla joj da stane na noge. Nekoliko minuta kasnije njih dve udruženim snagama podigoše stražara na krevet, uvezaše ga istim onim konopcima stavljajući mu i flaster na usta, a onda ga preкриše čaršafom sve do ispod očiju.

— Idemo dole. Posle ću videti šta dalje — reče Liza brzo zatvarajući vrata.

— Imam jedan broj. Molim vas da pozovemo mog prijatelja. On je policajac... poručnik Mark Li. On je bio sa mnom kada su nas napali u njegovoj kući... njega su mučili. Njegov ortak je došao... ali je Tanaka mene odveo dalje...

Liza Stenford je zaustavi pokretom ruke.

— Polako gospođice. Ne treba vam vaš prijatelj. I ja sam policajac, ali radim prepuštena. Ovde se događa nešto strašno i ja sam na dužnosti...

Ućuta naglo ljuta na samu sebe što se izdala. U svakom slučaju devojkicu će predati Biliu i Tomiju, a oni će se pobrinuti da njihova akcija ne bude osujećena.

— Baš zato što ste i vi policajac. On je iz odeljenja za azijska pitanja i svakako može da pomogne u borbi sa ovom grupom — insistirala je Suzi Vong.

Liza se nađe u nedoumici. Možda će se ograđiti o pravila službe ako ne javi odeljenju za azijska pitanja o događajima koji su se odigrali, ali, s druge strane, pitala se šta bi rekao Pat Mening ako umeša još nekoga u njihovu akciju. Tog časa zvrjanje telefona u njenom džepu prekinde joj sve dileme.

— Devojkicu, ovde Pat. Šta ima novo? — upita poručnik koji je osećao da je i nehotice ovu početnicu uvalio pravo u osinje гнездо.

— Hvala bogu, poručniče, bila sam u dilemi šta da uradim — reče i brzo mu objasni šta se sve dogodilo.

Pat Mening je brzo razmišljao. Nije verovao da oteta devojkica i Japanci koji su se pojavili u bolnici imaju veze sa zadatkom na kome su bili njegovi ljudi. Već je bio spreman da dozvoli devojci da pozove tog poručnika za azijs-

ska pitanja, ali onda se uplašila da bi pojava policije mogla da uzbuđi one koje je i sam gonio i da mu tako višednevni rad propadne. Zato brzo donese odluku.

— Izdiktiraj mi broj telefona tog poručnika, a devojkicu čuvaj ti lično. Javiću mladima da se nađu u blizini kako bi mogli da ti priskoče u pomoć. Javiću se.

Liza odahnu, ali još uvek je bila napeta. Smesti Suzi u sobu za stražare, zaključa vrata i pođe u novi obilazak.

Za to vreme »kombi« sa petočlanom posadom »vampira« vraćao se posle uspešnog pohoda u bazu. U trenutku kada je na oštroj krivini pred ulazak u krug klinike usporio, jedna senka naglo se otoktrljala sa travnjaka pod točkove vozila rizikujući da bude pregažena. Samo, ninda, jer je to bio on, bio je brži od misli, spretniji od šumske zveri. Za tren oka se stopalima i šakama priljubio za pod vozila ostavljajući između svog tela i asfalta dobrih dvadesetak santimetara.

Niko u »kombiju« nije ništa video niti osetio i vozilo nastavi da se kreće. Farovi zatrepataše nekoliko puta i vozilo nastavi pravo prema zidu.

— Toni, da li ih vidiš? Dobro otvori oči. Ovog puta ne smeju da nam pobegnu — brzo je govorio Bil Gredi koji je stražario ispred kruga boćnice.

— Vidim ih. Onaj za volanom ide pravo na zid... Hej, čekaj... Nećeš mi verovati! Zid nestaje, pomera se! Pa to je... sveca im njihovog... to je kapija. Tako su nam pobegli! — povika mladi policajac izvirujući iza žive ograde nekih petnaestak metara dalje od tajnog prolaza.

Zbog opreznosti nije smeo odmah da potrči za »kombijem«, a kada je konačno to učinio i stigao do zgrade — naleteo je na nepomični zid. Gotovo je posumnjao da je tek pre nekoliko trenutaka video ono što je video, jer na zidu nije bilo nikakvih tragova. Samo ona naprslina...

Razočaran, momak se vratio u senku.

— Bili, žao mi je... nestali su. Lepo sam video kako se zid pomera, ali kada sam stigao tamo naleteo sam na zid. Ni traga od vrata. Jednostavno su nestali — jadikovao je momak.

Utom je do njega dotrčao i Gredi. Još jednom zajedno pregledaše zid. Gredi je otkrio još jednu pukotinu i sada je bio siguran da se nalaze pred

ulazom kroz koji nisu mogli da uđu.

— Možda je vreme da Pat zatraži sudski nalog za pretres čitave klinike. Daću desnu ruku ako sve ispadne »ćorak« — rezignirano reče Bil Gredi.

— Znaš i sam kako ide teško sa sudskim nalazom za pretres. Pogotovu za ovako nešto — dobaci Kanale pokazujući glavom u pravcu zgrade. — Drugo, bio bi nam potreban čitav odred policajaca, specijalaca, možda čak i inženjerije da sruši ovaj zid. Ne znam, čoveče. Jednostavno ne znam šta da kažem — uzvрати Toni Kanale sedajući na ivičnjak.

Neko vreme su sedeli ćutke, a onda Gredi dade znak da krenu do parkiranog automobila.

— Pozvaću poručnika i predložiti mu da potraži nalog. U svakom slučaju ovako možemo samo da šetkamo okolo i pitamo se da li su unutra ili ne. A, kažem ti, siguran sam...

Gredi učuta jer mu se s druge strane javi poručnik Mening. Saslušao je mladića, a onda neko vreme ćutao.

— Bojim se da si u pravu, mladiću. Iz ovih stopa idem kod kapetana Malkolma, pa neka on zatraži sudski nalog.

Sudija Harding je ionako njegov stari prijatelj. Samo, sumnjam da će i pored toga sve moći brzo da se završi. U pitanju je »Džeferson memorijal«, a bolje i da ne znate ko je valsnik i ko je još u pitanju — dodade poručnik Manning. — U svakom slučaju ostanite u blizini ukoliko nemate nešto pametnije da radite.

Mladići odlučiše da tako i urade.

*
* *
*

Čim je motor na »kombiju« prestao da radi, ninda se spusti na beton. Čak i on, istreniran da otрпи svaki teret, svaki bol, s olakšanjem skide prste sa osovine koja je bila više nego topla.

Zadnja vrata na vozilu se otvoriše i on prvo ugleda par visokih potpetica i lepo oblikovane listove ženskih nogu. Za njima se pojavíše ofucane, prljave muške pantalone, a onda još jedan par ženskih nogu u zarozanim, iscepanim čarapama.

— Ej, šta je ovo? Zar ste me prevarili? Ja sam skupa i ne mešam se sa ološem kao što su ovo dvoje — javíše se visoke potpetice piskavim, gotovo neprijatnim glasom.

Umesto odgovora do nje stiže samo pijano mrmljanje

onog odrpanca i kikot žene -skitnice.

— Stigli ste! Vidim da ste dobro lovili. Vodite ih u sobu pored operacione sale. Doći ću da ih pogledam malo kasnije — začu ninda poznati glas doktora Manfreda Šulca.

Još pre nekoliko dana pročitani tekst o »vampirima« iz Los Andelesa začas dobi sasvim određeno značenje u mozgu ninde. Svi oni pobijeni beskućnici, kćerka gradskog većnika, kao i ovo troje čije je noge upravo ugledao žrtve su doktora Manfreda Šulca i njegovih ljudi, zaključili ninda. Odmah je doneo odluku da se obračuna sa Manfredom i njegovim ljudima.

Petorica mračnih momaka bez reči dograbi troje ljudi i odvuče ih niz hodnik. Svetlo se ugasi samo od sebe i ninda zahvali Bogu na tome. Brzo i neprimetno pratio je čudnu povorku. Kada je za trenutak zastao dozvoljavajući im da nestanu iza ugla hodnika, odjednom oseti da će ostati kratkih rukava. Skoči iza ugla i jedino uspe da vidi kako se metalna vrata bešumno zatvaraju. Čim je video da na vratima nema uobičajene brave znao je da je u pitanju elektronski sistem zatvaranja.

Onda, odjednom, haragei!!!

Nije to bila bliska opasnost koja je pretiła njemu.

Kao i toliko puta ranije zatvori oči i duboko se koncentrisa na okolinu. Konačno mu se misli zaustaviše na jednoj osobi u ovoj zgradi sa kojom je bio u bliskom kontaktu.

Opasnost preti Mirjam Bruster!

Smrtna opasnost!

Morao je hitno da izađe iz podzemlja. Obišao je dugačak hodnik, ali osim troja vrata bez brava nije našao nikakav drugi izlaz. Onda odluči. Iz pojasa izvadi eksploziv koji je sam pravio koristeći vekovima staru tehniku ninducia i nešto modernog materijala. Prisloni uvo na čeličnu ploču najudaljenijih vrata i poče da osluškuje. Jedva čujno zujanje struje u sigurnosnom kolu ukaza mu na mesto koje treba uništiti.

Prigušena eksplozija više uzdrma vrata nego što je podigla buku. Ninda se osvrnu oko sebe spreman da skoči na svakog ko se pojavi u polutami hodnika — ali sve je mirovalo. On snažno poče da gura i posle nekog vremena metalna vrata kliznuše u stranu. Ninda se hitro provuče kroz uski otvor i vrati vrata na mesto. Brzo otkri stepenište i, preskačući po nekoliko stepe-

mika, poče da grabi ka trećem spratu.

Mirjam Bruster zaklopi fasciklu sa nekim papirima i protegnu se podižući ruke visoko iznad glave. Misli joj odlutaše do voljenog čoveka. Otišao je bez reči, ali je nekako osećala da će se uskoro pojaviti. Osmehnu se sva srećna kad začu kako se vrata u predsoblju tiho otvaraju i još tiše zatvaraju. »To mora da je ON«, pomisli sva ozarena i hitro ustade spremna da mu se baci u zagrljaj. Ali, kad stiže do susedne prostorije, zastade kao ukopana.

Pred njom je stajala silueta nepoznatog muškarca. Onda ugleda još jednog, pa još jednog.

Bile su to jakuze koje je Tanaka poslao da uhvate senatorovu ženu i dovedu je u njihovu sobu u podzemlju.

Svesna bliske opasnosti, Mirjam hitro pritisnu dugme na zidu koje je bilo povezano sa alarmom u sobi za obezbeđenje. Samo jednom signal odlete dva sprata niže. Već sledećeg trena oštrica vakizašija iseče i zid, i električni vod.

— Ko ste vi?! Šta hoćete?!
Ovde nema ničeg vrednog...
U novčaniku imam nekoliko stotina dolara i to je sve — poče uplašenim glasom.

Tri spodobe nisu ništa govorile. Najbliži vrati onaj čudni mač negde ispod mantila i pruži obe ruke želeći da je ščepa.

Tada se desi nešto neočekivano.

Samrtni krik čoveka najudaljenijeg od Mirjam poremeti zlokobnu tišinu. Svi se okrenuše na tu stranu. Videli su samo onog trećeg napadača kako im kreće u susret raširenih ruku, čudno se povodeći u hodu. Kada najzad tresnu na skupoceni tepih, prisutni ugledaše na njegovim leđima, čitavom dužinom, duboku ranu.

Napadači odmah povadiše oružje.

Mirjam za tren ugleda nešto svetlucavo kako izleće iz mraka i pogađa i drugog napadača. Čovek nije stigao ni da knikne, a život je izleteo iz njega u istom trenu kada se ona munja povukla.

Bila je to oštrica katane.

Treći jakuza oseti prisustvo bliske smrti.

— Pojavi se! Hoću da ti vidim lice pre nego što te ubijem! — zasikta na japanskom.

Ledeni žmarci prodoše mu duž kičme kad tik ispred sebe začu ledeno hladan glas:

— Ovde sam. Hajde, ubij me!

Vakizaši neverovatnom brzinom izlete ispod jakuzinog mantila i podiže se visoko u vazduh. Još jedan potez i spodoba u crnom, koja je stajala tu nadomak jakuze, biće prošlost.

Tako je bar jakuza mislio.

Zato se zabezeknu i ukopa u mestu kad ga oštrica katanе zahvati po slabinama. Savij se od navale bola i tako isturi vrat koji je prekrivala duga kosa. Katana još jednom zviznu kroz vazduh i odsečena glava otkotrlja se pod sto.

Mirjam Bruster tiho jeknu i, izgubivši svest, klonu niz dovratak.

Ninđa je osluškivao. Nadao se da će se pojaviti i ojabun ovih jakuza. Uzalud. Tanaka je u sigurnosti svoje sobe čekao svoje ljude.

Prošlo je već vreme kada je trebalo da se pojavi, ali ih nije bilo. To je značilo samo jedno: nisu uspeli i to su platili životom. Pitanje je bilo ko ih je sprečio da izvrše zadatak. Taj neko morao je da bude opasniji i od njega samog, jer su njegovi ljudi znali da samo smrt može da ih spase njegovog gneva.

Već drugi put taj nepoznati sprečio ga je da izvrši osvetu.

Počeo je da sumnja da se ne radi o čuvarima senatorove porodice, jer ovaj neprijatelj bio je mnogo... mnogo opasniji. Ipak, sačekao je čitav sat pre no što je sam krenuo na treći sprat.

Za to vreme ninđa je, skinuvši ratnu odeću, brzo vozio Mirjam Bruster njenoj kući. Tamo su još uvek čekali ljudi iz senatorovog obezbeđenja. Iznenadiše se kad su u to doba noći videli specijalnog agenta iz Vašingtona i svoju poslodavku u polusvesnom stanju.

U nekoliko rečenica Leslie ih obavesti o napadu, ne iznoseći jasno detalje, a još manje pominjući svoju ulogu. Samo je naglasio da opasnost i dalje postoji i naložio im je da budu maksimalno budni.

Profesionalci kakvi su bili, momci primiše zdravo za gotovo i odmah podeliše uloge napravivši pravi živi štit oko sobe u kojoj je Mirjam spavala sada mirnim snom.

— Javljaću se svakih petnaest minuta. Neka linija bude non-stop otvorena — reče Leslie na rastanku.

* * *

Kapetan Malkolm zagleda se u Pata Meninga.

— Čoveče, da li si svestan

šta zahtevaš od mene?! Ti i sam dobro znaš ko je porodica Džeferson i kakva je senatorova žena kada je u pitanju čast njene porodice? Znaš, je l'? Pa, kako onda možeš tako nešto da tražiš od mene?!

— Kapetane, dobro znam šta tražim. Kažem vam, moji ljudi su otkrili da je ključ napada »vampira« u »Džeferson memorijal« klinici. Ulaz je maskiran, pa će nam biti potreban i buldožer da sruši deo zida i...

Kapetan se lupi šakom po čelu.

— Buldožer?! Što ne bismo zvali nacionalnu gardu sa bazukama, ili, još bolje, armiju da dođe sa tenkom i provali u bolnici!!!

Pat mu dade vremena da se smiri pre nego što je nastavio.

— Ne tvrdim da Džefersonovi imaju neke veze sa čitavom stvari. Samo kažem da NEKO koristi i njihovo ime i njihovu bolnicu za svoje prljave poslove. Sada su se samo uvukli i neki Japanci koji...

— Dosta, Pate, ako si mi prijatelj. Molim te, stani — jeknu siroti kapetan Malkolm za koga je i pored sveg iskustva sve ovo ipak bilo malo suviše.

Sruči se u fotelju i zaroni glavu u šake.

Pat Mening priđe i sam potraži dopola ispijenu flašu. Pošto nasu dve papirnate čaše skoro do vrha, on jednu pruži kapetanu, a drugu odnese do prozora.

Dvojica iskusnih policajaca su čekali, svaki okupiran sopstvenim brigama. Konačno Pat Mening progovori:

— Možda treba prvo da pozovem onog poručnika iz odeljenja za azijska pitanja, pa neka on raščisti tu gužvu sa Japancima. A mi da vidimo šta ćemo. Važi?

Kapetan samo klimnu glavom. Jedna briga manje svakako je predstavljala olakšanje. Pat pronade komad papira na kome je zapisao Lijev broj. Poručnika je našao odmah.

— Neka devojka... molim? Japanka je... ona mi je dala ovaj broj i rekla da vas pozovem. Šta? Slušaj, kolega, već sam ti se predstavio, ja sam poručnik Pat Mening, da... sa svojim ljudima pokrivam »Džeferson memorijal« kliniku. Tu devojku je moj čovek slučajno pronašao i izvukao je od nekih gangstera... jeste Japanac.

Pat Mening pokri šakom slušalicu i prevrnu očima.

— Ovaj je ili lud, ili je ludo zaljubljen. Gotovo se ka-
jem što sam ga pozvao — do-
baci kapetanu Malkolmu.

Konačno, posle još dva-tri
minuta razgovora, objasni Li-
ju gde se nalazi Klinika i ko-
me tamo da se javi.

Mark Li ne reče ni »hvala«,
već tresnu slušalicu i izjuri na
ulicu. Toliko je pritisnuo pa-
pućicu za gas da točkovi za-
škripaše kao da urlaju od bo-
lova, a onda automobil skoči
i pojuri iz mesta.

* * *

Tanaka besno zareža kad
ugleda tri leša u apartmanu
Mirjam Bruster. Krvnički šu-
tnu jedno od mrtvih tela i op-
sova na japanskom. Definitiv-
no je bio siguran da njegov
neprijatelj nije običan čuvar.
Ovaj je bio daleko opasniji
— i služio se mačem. Odmah
je po ranama na svojim lju-
dima video i o kakvom je
maču reč.

Brzo napusti poprište krva-
vog obračuna i sjuri se u po-
dzemlje. Trebalo mu je samo
pet minuta da pokupi preos-
tale ljude i, ništa ne objaš-
njavajući Manfredu Šulcu, na-
pusti »Džeferson memorijal«
kliniku. Dva automobila po-
vezoše njega i njegovu dru-
žinu put Malog Tokija u no-
ćni klub »Plava pećina«. Ako

dođe do konačnog obračuna
neka to bude u Malom To-
kiju, koji bar podseća na ku-
ću i pruža mu onu neophod-
nu sigurnost.

Do samog ulaska u ovaj
deo L. A. došli su brzo i lako.
Tamo naiđoše na neopisivu
gužvu. Naime, te noći počeo
je tradicionalni festival, sveča-
nost koja se odvijala i u Ja-
panu.

Ulice su bile prepune ljudi
obučenih u tradicionalne noš-
nje. Bilo je tu i samuraja na
konjima pod punom ratnom
opremom, u oklopima, mnoš-
tvo devojaka sa korpama pre-
punim cveća i voća, dece ko-
ja su razdragano trčala s je-
dnog na drugi kraj ulice.

Jednom reči, sve je bilo sp-
remno za povorku koja će na
znak poglavara Malog Tokija
krenuti u defile.

Dva bloka pre »Plave peći-
ne« Tanaka i njegovi momci
morali su da napuste vozila i
put nastave pešice, besno se
laktajući kroz nepreglednu go-
milu ljudi.

Taman su se smestili u po-
lumračnom klubu kad Tanaka
iznenada donese odluku. Ni
sam nije znao otkud mu tak-
va ideja, ali nešto ga je tera-
lo da krene na kuću senatora
Brustera.

Jedan od ljudi znao je ad-
resu i čitava grupa ponovo

krenu istim putem kojim je tek stigla.

* * *

Mark Li nagazi kočnicu i njegov zahuktali automobil ukopa se u mestu ispred samog ulaza u »Džeferson memorijal« kliniku. Zbunjeni vratar taman pođe da ga izgrdi, ali mu Li podnese pod nos policijsku značku.

— Gde mogu da nađem Lizu Stenford? — žustro upita.

— Lizu Stenford? Onu novu? Pa, ako nije u obilasku, onda je u sobi za obezbeđenje — reče vratar pomalo uplašen policijskom značkom.

— Gde je ta soba? Coveče, žurim! Nemoj da me usporavaš, inače...

Li nije dorekao pretnju, a debeli vratar požuri koliko je mogao da mu pokaže gde je pomenuta soba. Dva metra pre vrata debeljko poče da posustaje i zato samo pokaza rukom u tom pravcu. Li naglo otvori vrata — i gotovo nalete na cev policijskog »kolta«.

— Polako... i ja sam policajac — uzviknu on.

— Oh, Mark... stigao si! — obradova se Suzi Vong i bacila mu se u naručje.

Miladi policajac je zbunjeno prihvati, ali iskoristi trenutak i nežno je poljubi u usta. Nije se protivila. Uzvрати mu po

ljubac, a onda se trže okrećući glavu prema Lizi.

— Da čujem, gospođice Stenford, šta se ovde desilo? — upita Li trudeći se da sakrije uzbuđenje zbog poljupca i pokaže da je on taj koji ima čin.

Liza mu ukratko ispriča sve o dolasku i oslobađanju Suzi Vong.

— Suzi, da li si, možda, nešto čula? Gde je Tanaka? Gde se krije? — obrati se on devojci koja je i dalje stajala tik uz njega naslanjajući glavu na njegovo rame.

— Čula sam samo nešto malo. Tu je neki lekar... mislim da se zove Manfred ili tako nešto. On ih je primio i odveo u neku tajnu laboratoriju. Nisam baš sve najbolje mogla da čujem. Bila sam ošamućena — požuri devojka da objasni.

— Dobro je, znači ovde su u zgradi. Samo još da otkrijemo gde se nalazi ta laboratorija. Vi ne znate? — obrati se Lizi.

— I mi je tražimo. Moja dva druga i ja smo ovde već nekoliko dana. Ne znam da li mogu da vam kažem, ali... pa što da ne. Čini se ipak da smo na istom zadatku. Čuli ste za »vampire«? Nešto malo? U redu sve ću vam objasniti.

Čitavih pet minuta Liza je

pričala mladom poručniku sve što zna o »vampirima« i o akciji koju su vodili pod komandom poručnika Pata Meninga.

— Eto, to je to. Nemam pojma u kakvoj su vezi vaši Japanci i »vampiri«, ali, kao što reče vaša poznanica, zajedno su.

— I šta dalje? — upita Mark Li.

Liza sleže ramenima.

— Šta dalje odlučiće Pat Mening.

* * *

Kapetan Malkolm najzad podiže slušalicu. Okrete jedan broj i, dok je čekao da mu se javi sagovornik sa druge strane žice, obrati se poručniku Meningu.

— Pate, dečake, ako zabrljamo ode i moja penzija i tvoja karijera. Nadam se samo da te tvoj instinkt ni ovog puta neće izneveriti — reče slomljenim glasom, a onda nastavi u slušalicu. — Dobro veče, vaša visosti. Da, ja sam, kapetan Malkolm. Zašto sam tako zvaničan i da li znam koliko je sati? Naravno da znam... zato i jesam zvaničan.

Sledećih deset minuta uporno je ponavljao nekoliko istih rečenica. Najzad odahnu.

— Idi kod sudije Hardinga. Adresu znaš. Tamo te će-

ka nalog za pretres i za... buldožer. Hajde, momče. Pošao bih sa tobom, ali bojim se da me srce ne izda — reče i ponovo zagnjuri glavu u šake.

Pola sata kasnije Pat Mening je u ruci stiskao sudski nalog za pretres klinike i za nasilni ulazak u sve prostorije koje mu ne budu dostupne. Samo deset minuta posle njega na lice mesta je stigao i snažni buldožer sa obližnjeg gradišta.

Momak sa buldožera, jedan snažno građeni Irac, dohvati »hilti« bušilicu s poda vozila uključivši je na agregat i priđe zidu kraj kojeg su stajali Bil Gredi, Toni Kanale i Liza Steinfeld.

— Kažete da se ovaj zid pomerao? Sad ćemo da vidimo — reče i pritisnu dugme.

Bušilica snažno zazuja i lako probi površinski sloj. No odmah zatim skliznu u stranu.

— U pravu ste. Iza maltera je nekakav metal. Potrajaće, ali će moj lepota svakako da se probije — obavesti policajce pokazujući na buldožer.

— Pa, da ne gubimo vreme. Krenite na posao.

Sledećih sat vremena čula se samo buka snažnog motora, škripa metala koji se kri- vio pod naletom buldožera i trenja gusenica po betonu.

Doktor Manfred Šulc začu kao iz daljine svu tu buku. Taman se spremao da obradi telo muškarca skitnice iz koga je upravo isisao i poslednju kap krvi, kad do njega usplahireno dojuri jedan od nje govih ljudi. Jedan od onih koji su mogli da čuju. Dohvati olovku i brzo napisa: »Napađnuti smo«!

— Napađnuti? Šta pričaš, momče? Ko može da nas napađne? Gde?

Momak ponovo dohvati olovku.

— Tajna vrata za vozila — napisa.

Doktor Manfred skide masku i rukavice, i otvori vrata sale.

Buka se sada čula mnogo jasnije. Nije bilo sumnje: neko na silu pokušava da otvori tajni prolaz.

— Pokupi ljude i podeli im oružje. Ovde sačekajte napađače. Dalje od ovog hodnika ne sme niko da prođe. Drži, podeli ljudima i malo kristala. Biće borbeniji — dodade vadeći iz džepa mantila nekoliko celofanskih kesica.

Čim je nemi momak odjurio da izvrši naređenje, doktor Manfred pohita natrag za operacioni sto.

— Roba ne sme da propadne. Čim momci odbiju napad, prenećemo i zalihe i dro-

gu na neko drugo mesto... — govorio je sam sa sobom spremajući se da otvori beživotno telo.

Vrata konačno s treskom lupiše o betonski pod. Prašina se još nije razišla, a iz hodnika odjeknu ubitačna paljba automatskog oružja.

— Lezite! Brzo... svi! — naredi poručnik Mening.

Poručnik shvati da su mu ovde potrebni i specijalci i posla Bila Gredija da pozove pojačanje.

Mark Li je za to vreme razgovarao sa debelim vratarem.

— Poručniče, ja ne poznajem te ljude. Nikada pre nisam ovde dolazili. Ovo je poznata klinika i nikada ništa nezakonito ovde se nije dešavalo. Ja to najbolje znam. Radim za Džefersonove već punih dvadeset pet godina i...

Mark Li ga učutka.

— Prijatelju, samo mi reci da li su Japanci još u zgradi?

Debeljko prvo počeo da odmahuje glavom, a onda dodade:

— Slučajno sam ih video kako ulaze u dva automobila i napuštaju kliniku. To je sve. Verujte mi — gotovo zajeca debeljko.

Li ga samo potapša po leđima i pođe prema vratima.

— Ko zna na koju su stranu zdimili — reče poluglasno.

— »Plava pećina« — začu glas Suzi Vong.

— »Plava pećina«? Šta hoćeš da kažeš? — upita.

— Pa tamo im je sedište, zar ne? Gde drugde mogu da se sakriju. Pogotovu noćas, kad počinje festival... Zar ne znaš za to?

Mark Li htjede da kaže kako zna, ali samo odrečno odmahnu glavom. Povede devojkicu prema automobilu.

— Da prvo tebe smestim negde na sigurno, pa da...

Suzi ga dograabi za ruku i odmahnu glavom.

— Najsigurnija sam kraj tebe. Ne pokušavaj da me nagovoriš na nešto drugo — reče i brzo ga poljubi.

* * *

Lesli se dovezao do »Džeferson memorijal« klinike. Zauzvao je vozilo čim je u daljini čuo buku, zavijanje sirena policijskih kola i ugledao nekoliko TV reportažnih vozila. Tamo je bila gužva, a on nije voleo gužvu. »Sve što tamo treba srediće policija«, zaključio. Okrete volan i, pošto se malo udaljio od gužve, pozvao broj senatorove vile.

— Ove Trevis — predstavi se najstarijem telohranitelju. — Je li tamo sve u redu?

— Halo, Trevis, jeste. Hej, čekaj! Čujem neku galamu.

Da... Moji momci pucaju... napadnuti smo! — povika telohranitelj i prekide vezu.

Lesli oseti poznato podrhtavanje ispod grudi. Noga sama nagazi papučicu za gas i automobil pojuri. Jedna patrolna kola koja su krenula prema »Džeferson memorijal« klinici, u mestu se okrenuše i krenuše u poturu za njim. On baci pogled na brzinometar i samo se osmehnu. Vozio je preko sto pedeset na sat i to je bilo dovoljno da patrolna kola krenu za njim.

Bez obzira koliko je policajac za volanom bio vešt i dobar vozač, uskoro shvati da nema šanse da sustigne proganjenog. Ipak odlučio da ga prati makar i izdaleka, bar dok mu ne dosadi.

Lesli je već uleteo u vilu kada se patrolna kola zaustaviše na šljunkovitoj stazi.

Na dnu stepenica Lesli nađe dva leša. Jedan je bio član tima telohranitelja, a drugi golobradi Japanac. Obojica su bili mrtvi. Lesli krenu dalje iako je znao da ona koju traži više nije tu, kao ni njen otmičar.

Tako je i bilo. Našao je još trojicu telohranitelja i jednog teško ranjenog Japanca. Od njega uspe da iznudi samo dve reči na japanskom, ali i one su mu bile dovoljne.

— Treviso... ovamo! — začu glas najstarijeg telohranitelja.

Brzo mu priđe. Čovek je bio ranjen na nekoliko mesta, ali nijedna rana nije bila opasna po život.

— Japanci... Desetak njih. Bilo je sve tako iznenada. Momci su se dobro borili... ali... odveli su gospođu Bruster. Izvini...

Telohranitelj pade u nesvest. Uto se s vrata začu glas jednog od policajaca iz patrole.

— Izadite s rukama iznad glave. Policija. Opkoljeni ste.

Lesli dođe do vrata. Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati da pred ulazom stoji samo jedno vozilo i tri policajca. Mogao je da se legitimise i objasni situaciju, ali niti je imao vremena, niti je bio raspoložen za bilo kakva objašnjenja. Zato požuri na drugu stranu kuće pa kroz se natorovu sobu i preko terase stiže do baštenskog zida. Uskoro se nađe na drugoj strani i otrča da obezbedi prevoz. Pet minuta kasnije sedeo je na zadnjem sedištu taksijsa.

— Mali Tokio? Znači, idete na festival? Bio sam tamo prošle godine. Lepo je, mada je gužva — raspiča se taksista, ali ga Lesli nije slušao. On

je u mislima već bio u »Plavoj pećini«.

* * *

Borba sa gluvonemim »vojnici« suludog doktora Manfreda Šulca, poznatim po nadimku »vampiri« iz L. A. potrajala je skoro čitav sat. Nijedan se nije predao. Poručnik Mening, koji je rukovodio čitavom operacijom, samo odmahnu glavom kada je ušao u hodnik.

Nastavili su od vrata do vrata i svaka su morali da dignu u vazduh.

Onda iznenada začuše glas koji je dolazio iz skrivenog zvučnika negde pod samim plafonom.

— Otkrili ste me, ali me nećete uhititi živog, to vam garantujem — odjekivao je glas doktora Manfreda Šulca.

Poručnik Mening dade znak ljudima da se povuku uz zidove i umire. Onda se oglasi.

— Ne znam ko ste, ni šta ste. Predlažem vam da se mirno predate i na sudu sve objasnite — govorio je dok su mu pred očima lebdele slike iskasapljenih tela, povadenih ljudskih organa i prestrašena lica onih prostitutki i žene skitnice.

— Ja sam doktor Manfred Šulc. Eto, sad znate ko sam. Ovde radim već deset godi-

na, izgradio sam svoje carstvo. Ko zna dokle bismo stigli da je Lester ostao živ. Nije uopšte morao na put sa senatorom. Bilo nam je i ovde dobro. Niko nas nije dirao. Ovako, morao sam da nastavim sam uz pomoć svoje neme »vojske«. Pošto ste vi stigli dovde, oni su sigurno mrtvi. Ja ću im se uskoro pridružiti. Živog me nećete uhvatiti.

Poručnik Mening pokuša još nekoliko puta da nagovori doktora Manfreda da se preda, ali uzalud. Htede već da naredi specijalcima da navale na metalna vrata kad iza njih odjeknu prigušena eksplozija. Ljudi se brzo povukoše i to u poslednji čas. Druga eksplozija, mnogo jača od prve, izvali metalna vrata, a oblak dima i plamena kuljnu u hodnik.

— Brzo napolje! Svi! Zapalio je neke hemikalije! — povika Pat Mening osetivši kako ga otrovni gasovi štipaju za oči lice i dušnik.

Saplićući se jedni preko drugih, ljudi pojuriše na vrata.

Treća eksplozija u lancu donese im svima spas ugasiivši tek zapaljene otrovne hemikalije.

Poslednje što je Pat Mening čuo pre nego što je, kao poslednji, krenuo ka izlazu bi-

lo je pevanje na nekom stranom jeziku. To je doktor Manfred Šulc samog sebe ispraćao u pakao, pevajući ariju jedne Vagnerove opere.

Tanaka je, okružen svojim preostalim jakuzama, sedeo u polutami »Plave pećine«. Ispred njega na stolu ležao je moćni mač dai-katana, porodično blago i simbol časti. Za susednim stolom, vezana za naslon s maramicom u ustima, glave zabačene unatrag, sedela je poluonesveščena Mirjam Bruster. Iza njih u dve grupe sedelo je petoro preživelih jakuza. Njima je već bilo dosta i borbe i Tanake, ali ni za živu glavu to nisu smeli ničim da pokažu, a još manje glasno izgovore.

Ojabun Tanaka Obate osećao je da je stigao na raskršće svog dotadašnjeg života. Kakav će biti rasplet — nije mogao ni da nasluti.

Posle ko zna koliko vremena oseti na obrazu dašak promaje. Odmah baci pogled prema ulaznim vratima, ali ona su bila zatvorena.

Ipak, oseti izvesnu nelagodnost. Smeo je da se zakune da je neko ipak ušao u veliku salu. Dade znak rukom i jedan od jakuza mu brzo pri-

de. On mu šapnu nešto na uvo i momak požuri da posluša. Za tren oka našao se iza leđa Mirjam Bruster i uz grlo joj pristonio brijač. Žena se trže od dodira hladnog oštrog čelika, ali se ne usudi ni reč da izusti.

— Ojabune Tanaka, došao sam po tvoju glavu — iznenada se salom prosu tihi glas koji kao da je istovremeno izvirao iz poda, padao sa plafona i slivao se niz zidove. Iako je glas bio tih, odjeknuo je kao grmljavina sudnjeg dana.

Tanaka uzdrhta čitavim telom. Taj glas... taj zvuk... to je nešto što je već čuo negde daleko odavde... pre mnogo vremena.

Ustao je i dohvatio dai-katana mač. Pokušao je da vidi gde se nalazi onaj ko mu pretili.

— Ne trudi se da me ugledaš. Videćeš me kada to ja budem hteo. Ne pre — odjeknu glas još jednom, ovog puta negde iza njegovih leđa. Ipak se nije okrenuo jer bio je siguran da je u pitanju varka. Nije se pokrenuo ni za santimetar. Samo su njegove sitne, zle oči šarale levo-desno ispitujući svaku senku, svaki predmet.

— Nisi uspeo, ojabune Tanaka. Tvoj časni stric ostaće

neosvećen, a ti ćeš umreti sramnom smrću — nastavi glas sada negde ispred njega, tako blizu da je smeo da se zakune kako je osetio dah govornika.

Ovog puta nije uspeo da spreči drhtanje. Kao u groznici, njegovo mršavo telo uzdrhta čitavom dužinom.

— Vidim po tvom drhtanju da si shvatio kuda ideš odavde — ponovo ga ubode glas nevidljivog neprijatelja.

— Dosta! — ciknu Tanaka van sebe od besa i straha. — Pojavi se! Ko si ti?!

— Ja sam — ninda!

Salom se prosu uzvik straha, onog najtežeg, samrtnog. Jakuze su znale iz priča šta znači kad sretnoš nindu.

— Ninda?! Ha, ha, ha — siktavo se zasmeha Tanaka. — Priča za malu decu. Ninde ne postoje. Ti si lažov! — dreknu.

Istog trena se sledi od straha. Na pola metra od njega, kao da je tog trena izrastao iz samog poda, pojavi se silueta snažno građenog čoveka. Samo na tren ugledao je dva hladna, prodorna oka.

On naglo uzmahnu mačem, ali oštro sečivo nije naišlo na prepreku.

— Video si me i sada ćeš umreti, ojabune Tanaka.

— Ha, ha... Ja ne umirem tako lako. Ona... ona će u svakom slučaju umreti! — dreknu pokazujući na Mirjam. — Ubij je!!!

Njegov glas za trenutak izbaci čoveka s briačem iz koloseka i taj trenutak bio je dovoljan nindži da brzinom misli hitne šuriken u pravcu dželata. Srebrna zvezda smrti pogodi jakuzu u Adamovu jabučicu i on pade na pod pokušavajući da iščupa oštro oružje iz grla. Pri tom je samo iskasapio sopstvene prste.

— Na njega!!! — zurla Tanaka pokazujući u polutamu.

Ljudi poskakale sa svojih mesta, ali nisu znali koga da napadnu, na koju stranu da krenu.

Zato je ninda znao sve.

Uleteo je među njih kao kobac među vrapce. Katana u njegovim rukama opisivao je najčudnije krugove i elipse odnoseći svaki put po jedan život, po jedan deo nečijeg tela.

Vriska iskasapljenih i onih koji su umirali mešali su se sa histeričnim naredbama ojabuna Tanake.

Uzalud. Jedan po jedan, njegovi ljudi završe na podu kupajući se u lokvama sopstvene krvi.

Prostorijom odjednom zavlada tišina.

Tanaka htela da skoči prema Mirjam i odseče joj glavu kako bi bar donekle ispunio dati zavet o osveti, ali još ta misao nije ni sazrela u njegovom mozgu kad ga nindin glas ukopa u mestu.

— Zaboravi na ženu. Ako kreneš — mrtav si. Pođi na mene. Biću milostiv i pružiću ti priliku da se boriš sa mnom.

Tanaka ipak htela da okuša sreću pre no što se sukobi sa nevidljivim nindom. Njegovo rame najavi planirani skok, ali istog časa u rame mu se zari kao igla oštri šaken.

— Kako hoćeš. Mogu i sad odmah da te ubijem... kao psa. A, ti želiš da umreš kao ratnik, zar ne, ojabune?

Tanaka više nije mogao da izdrži. Kriknu i podiže mač iz nad glave.

Istog časa, na tri koraka od njega, pojavi se ninda u svom klasinčom izdanju. I on je u rukama držao moćni katana mač. Držao ga je vrhom okrenutim prema podu. Njegove nepodnošljivo hladne i prodorne oči kopale su po Tanakinom mozgu i duši. On otrese glavom.

— Pokušavaš da me hipnotišeš i tako pobediš, zar ne? — počeo on da izaziva nindu.

— Da te hipnotišem? Zašto? Pa ti si već mrtav čovek. Evo, sad ću ti pokazati — uzvрати ninđa.

Za tren oka katana nestade u koricama na leđima, a ninđa se spusti u položaj lotoša. Ruke postavi u krilo i zatvori oči.

— Sada sigurno ne mogu da te hipnotišem, zar ne, ojabune?

Tanaka nije mogao da vidi sopstvenim očima. Ninđa je odložio mač i seo na pod. Bez obzira koliko da je brz neće stići da ustane i istrigne mač pre nego što mu zada prvi udarac. Posmatrao je ninđu širom otvorenih očiju. Zaneo se toliko da mu se učini kako je vreme stalo. Stiskao je dršku dai-katane toliko da su mu prsti pobeleli.

Konačno se prenu iz trnasa. Popusti stisak. Zamah je morao da bude gladak, zglobovi labavi, prisećao se davno naučenih lekcija iz boducua.

Onda krete u napad. Sve je uneo u taj udarac. Pratio je let sečiva. Još deset santimetara, pet... dva... jedan... S A D!!!

Njegov pobednički krik počeo da se odbija o tapacirane drvene zidove »Plave pećine«.

Video je da se nešto pomerilo.

Da li je to bila raspolućena glava ninđe?

— Nije toliko loše, ali još uvek sam živ, ojabune — začu on poznati glas i totalno se zaprepasti.

Okrenuo se kao da mu je neko za vrat bacio otrovnicu.

Ninđa je stajao iza njegovih leđa u svojoj svojoj veličini. Nije stigao ni da se pokrene, a do mozga mu dopre »KI-AI« ratnički poklik. Požuri da podigne mač u odbranu, ali bilo je kasno.

Postao je svestan sopstvene smrti u trenu kad mu pred očima blesnu oštrica nindinog mača. Još je stajao na nogama dok mu se glava kotrljala preko poda.

Ninđa obrisao mač o Tanakinu odeću i vratio ga u korice. Saže se i dohvati sjajni dai-katana i vratio njega u korice koje su ostale na stolu za kojim je ojabun Tanaka sedeo do pre nekoliko minuta. Tamo je krenuo u senku kad se ulazna vrata širom otvoriše.

Ninđa se nasmehi kad prepoznađe uljeza.

Mark Li je klečao na jednom kolenu držeći veliku beretu »F 92« obema šakama. Mladić je brzo pogledom prešao čitavu salu. Onda upali

svtela i zagleda se u razbojište.

— Upomoć... neka mi neko pomogne! — začu iznemogli glas Mirjam Bruster.

Začas je oslobodio veza i izneo pred noćni lokal.

— Šta je bilo? Ništa nisam čula — upita ga Suzi Vong koja je jedva pristala da ga sačeka pred ulazom.

— Sve je gotovo. Ne znam ko je okončao stvar, ali unutra nema preživelih — reče sedajući na stepenik.

— Tanaka?

Suzi je ovo ime izgovorila sa vidnim strahom.

— Gotovo je s njim. Neko mu je odsekao glavu.

Suzi se strese.

Mark Li je brzo razmišljao. Onog specijalca nigde na vidiku sada kada je bilo najgore. Gde li je nestao? Ili...?

— Gospode! Nije valjda... ON???

— O čemu pričaš, dragi? — upita ga Suzi.

— Pričam? Mislio sam o njemu... znaš ga. On te je spasao iz Tanakinih ruku, kao što je spasao i mene. Sada ga nema...

Sačekali su da najzad stigne patrola i da dežurna služba preuzme stvar u svoje ruke, pa tek onda krenuli put njegovog stana.

*
*
*

Kapetan Malkolm pogleda okupljene novinare, TV snimatelje, reportere i foto-reportere.

— Slučaj »vampira« iz L. A. kako ste vi nazvali sve ovo, okončan je. Detalje imate napisane na memorandumu koji su vam podelili. Toliko od mene. Pred vama su policajci kojima grad treba da zahvali za uspešno okončanu akciju. Predstavljam vam policajce Lizu Stenford, Tonija Kanaale i Bila Gredija... Ah, i poručnika Pata Meninga koga već poznajete — reče okupljenim novinarima.

Troje mladih policajaca su se osmehivali, namigivali poznanicima iz stanice i osvrtaali se tražeći poručnika. Onda novinari navališe na njih zaboravljajući poručnika. Bili su im potrebni novi junaci i imali su ih.

Kada je konačno uspeo da se probije do svoje kancelarije, kapetan Malkolm huknu kao da je tog trenutka vukao kola.

— Izvoli, stari prijatelju. Mislim da nam je obojici ovo sada najpotrebnije — začu poznati glas poručnika Meninga.

On prihvati čašu i sede na ofucani trosed pored provere-

nog prijatelja i najboljeg saradnika.

— Hvala, Pate — reče s uzdahom.

— Zašto mi zahvaljuješ? Piće je iz tvoje šlaše.

— Hvala ti za... moju penziju — reče kapetan i istrese čašu nadušak.

Mening se glasno nasmeja i krenu za njegovim primerom.

— Ako je ova flaša čitava tvoja zaliha, onda bolje da odmah krenemo. Znam jedan mali irski bar... tri bloka južno od stanice. Šta kažeš?

Uspeli su da se iskradu i neprimećeno se dokopaju neobeleženog policijskog vozila.

*
* *
*

— Hej, Mark, imaš neku pošiljku! — začu Mark Li glas kurira.

Trenutak kasnije na njegovom stolu nađe se duguljasti paket uvijen u najobičniji papir za pakovanje. Mark ga podiže, odmeri težinu i počeo da odvezuje kanap.

— Zar se ne bojiš da je unutra možda bomba? — počeo da ga začikava stariji narednik.

Mark se samo osmehnu i još brže odreši kanap. Ne-

koliko trenutaka kasnije pred očima mu se nađe blistavi daikatan mač. Oko drške bio je omotan komad papira. Mark ga odmota.

»Dragi kolega, izvini što ti se nisam javio. Morao sam na drugi zadatak. Neka te ovaj mač podseća na našu saradnju i na postojbinu tvoje majke«.

Momak podiže pogled i zagleda se kroz prozor put plavog neba nad Los Angelesom. Uhvati trag nekog mlaznjaka koji je sve više hvatao visinu.

U tom avionu sedeo je Leslie Eldridž zadubljen u misli. Razmišljao je o crnokosoj devojci koja ga je čekala u San Francisku, i o plavokosom divu koji će prvo da mu prebaci kako je zanemaren, a posle će da pokuša da ga udavi u prijateljskom zagrljaju.

Pomisli za trenutak i na Mirjam Bruster. Znao je da će ga iskusna žena brzo potisnuti iz sećanja i da će nastaviti da živi životom kakvim je živela i do tada.

Onda ponovo pred oči dozva dragi lik nasmejane Sumiko i polako počeo da tone u miran, prijatan dremež.

Dobro došli u porodicu roto romana!

